

Giới thiệu Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu

Ngôn ngữ trong truyện Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu của tác giả Vạn Sự Như Ý là công cụ tuyệt vời để khắc họa nên câu chuyện ngôn tình ngược, lấy bối cảnh khi ngày tận thế tới.

Resident Evil*, zombie không còn chỉ là nhân vật trong điện ảnh nữa.

*Phim Vùng đất quỷ dữ: Cốt truyện online xoay quanh những con người tại Washington D.C, những người sống sót cuối cùng của nhân loại sẽ phải cùng nhau hợp sức để chiến đấu chống lại binh đoàn zombie không lồ.

Khi loài người tham hoan, zombie, quái thú cùng tồn tại, loài người còn có thể thống trị thế giới nữa không?

Bản thân có không gian lại sở hữu dị năng, có thể yên ổn sinh tồn trong thời mạt thế được hay không?

Mời xem Tô Tiểu Tiểu làm thế nào để sống sót qua thời mạt thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tin Tức

Tháng bảy là một tháng nắng gắt như lửa, đặc biệt là buổi trưa. Tô Tiểu Tiểu ngồi trong căn phòng giống như lò nướng có quạt máy đang thổi, tâm trạng buồn phiền lên QQ xem tin tức, thỉnh thoảng lại xem một ít bất quái, video, bài báo mà bản thân có hứng thú hay ngắm những người có khuôn mặt dễ nhìn trên mạng xã hội, hơn nữa còn nhìn xem có công việc nào phù hợp với mình không thì gửi sơ yếu lý lịch đi.

Thất nghiệp hai tháng, muốn tìm một công việc thật đúng là không dễ dàng, phiền, phiền, phiền, rất phiền. Tay trái Tô Tiểu Tiểu giữ đầu, tay phải không chế con chuột kích vào những loại tin tức bản thân cảm thấy hứng thú, vừa không yên lòng nhìn video, vừa nghĩ tới ban đầu mình từ chức thật là tùy tiện, nếu như không từ chức, bây giờ cũng không cần tìm việc làm, cũng sẽ không phiền não như vậy... Ý nghĩ trong đầu chợt lóe lên rồi ngay sau đó Tiểu Tiểu lại cười tự giễu, aizz, thật ra thì phần công việc kia sớm muộn gì mình cũng phải từ chức, vẫn là đi nhìn những người có khuôn mặt dễ nhìn trên mạng, tìm công việc tiếp theo thật tốt đi, chắc là công việc thư ký linh tinh có thể phù hợp với mình.

Gửi hết sơ yếu lý lịch đi, Tô Tiểu Tiểu lại nhìn video một chút, A? Nước M lại xuất hiện thầy ma? Đây là cái gì? Thầy ma cái gì?

"XX tin tức đưa tin, sự kiện nước M xuất hiện thầy ma, một người đàn ông ở bãi biển châu X thành phố X không có dấu hiệu báo trước nào đã cắn một cô thiếu nữ, thật may là ngay lúc đó cảnh sát đã nhanh chóng phát hiện ra hành động của người đàn ông, lao tới bắt hấn lại và mang đi, hiện tại thiếu nữ đã không còn nguy hiểm... Hoài nghi người đàn ông hút ma túy kiểu mới..."

"Aizz, rốt cuộc đầu năm nay làm sao, không phải biến thái giết người thì là biến thái ăn thịt người, mấy ngày trước còn nghe nói bên trong sông của chúng ta cả ăn thịt người, đã có người bị cắn hai cái, con cẩn thận một chút, không nên đến bờ sông chơi hay bơi lội!" Ba Tô vừa vặn đi tới thấy tin tức này liền nhắc nhở Tô Tiểu Tiểu, không cho cô đi tới bờ sông, mặc dù con gái chưa bao giờ đến bờ sông bơi lội, nhưng mà nhắc nhở một chút vẫn tốt hơn.

"A? Bây giờ còn có cả cá ăn thịt người sao? Thật hay giả vậy ạ? Có phải vừa mới hay không?"

"Tự con đi tìm hiểu đi, cha đi siêu thị mua thức ăn cho chó, Lộ Lộ không có đồ ăn."

"A, vâng."

Sau khi ba Tô đi khỏi nhà, quả nhiên Tô Tiểu Tiểu đi tìm hiểu thật. Thì ra bờ sông thật sự có cá ăn thịt người, còn có người bị cắn, quăng một con lên bờ, hai con đều không thấy tung tích. Tô Tiểu Tiểu cảm thấy thời điểm đưa tin cá ăn thịt người cũng không có cảm giác sợ hay cảm giác gì khác, cũng tương đối cảm thấy, ừ, thấy rất là thần kỳ đi. Thì ra cái thành phố nhỏ này của mình còn có thể lên tin tức zy, ặc, mặc dù đây không phải là một chuyện tốt... Nhưng mà thật có chút cảm giác thần kỳ, thành phố của mình chẳng qua chỉ là thành phố hạng ba trong nước, trên cơ bản cũng không có mấy lần có thể lên tin tức zy đấy, haha. Về phần những giống ngoại lai xâm nhập, những vấn đề thâm ảo này, còn lại để cho chính phủ cùng những người lãnh đạo giải quyết đi, người dân nhỏ bé như chúng ta chỉ cần tích cực phối hợp là được, dù sao nhà mình không nuôi cá, sẽ không đi mua giống ngoại lai, cũng không có lòng yêu thương mua động vật nhỏ hoang dại đi phóng sinh... Tô Tiểu Tiểu suy nghĩ, liền vứt tin tức hôm nay thấy ra đằng sau ốt, về phần ngày tận thế gì đó, thật đúng là không suy nghĩ nhiều, lúc năm 99 ở tiểu học còn truyền rằng năm ấy là năm cuối cùng đây, còn không phải là bình an đi tới năm 2000, truyền thuyết nghe một chút là được, bây giờ vẫn nên nghĩ cách để gửi sơ yếu lý lịch đi.

Chuông điện thoại di động vang lên, Tô Tiểu Tiểu nhìn người gọi tới, là điện thoại của bạn tốt Mạc Hề, nhanh tay bắt máy: "Này, làm sao đấy, tại sao đột nhiên lại nhớ tới mình đây ~~~"

"Tiểu Tiểu, xin cậu giúp mình chuyện này ~"

"Hả? Hiếm thấy cậu có gì muốn cầu cạnh mình, nói đi, hai bọn mình thân thiết như vậy, không ngoài khả năng của mình thì mình sẽ giúp."

"Cậu biết tuần sau mình muốn đi du lịch, cho mình mượn cái máy ảnh mới mua của cậu được không, mình đi sẽ đưa phong cảnh đầy xuân sắc cho cậu, hắc hắc ~" Mặc Hề ở đầu điện thoại bên kia đùa cợt nói.

"A, mình còn tưởng chuyện gì, không phải là chỉ máy ảnh thôi sao! Được! Khi nào cậu tới đây lấy, mình sạc điện trước cho, chơi thật vui, hắc hắc, đến lúc đó nhớ mæg cho mình chút đặc sản, haha."

"Được rồi, cảm ơn, sáng mai mình đến nhà cậu lấy máy ảnh, đúng rồi, công việc của cậu như thế nào rồi, có thích hợp không?"

"Aizz, đừng nói nữa, mới vừa gửi mười mấy phần sơ yếu lý lịch đây, cũng không biết có ai có mắt nhìn người cho mình phỏng vấn hay không đây, aizz, lần trước phỏng vấn đó, rõ ràng là lúc chờ không khẩn trương, nhưng lúc giám khảo phỏng vấn thì hết lần này tới lần khác nhìn họ không nói gì, khi người ta hỏi mình 'Có kỳ vọng gì đối với công ty không?' chắc đầu óc mình nóng lên nên mới nói câu 'Không có kỳ vọng' ... Aizz, tất cả đều không cần nói... Bây giờ nhớ lại mình chỉ hận không đọc một cái lỗ trên mặt đất, sau đó chui vào thôi, haha."

"Aizz, bỏ qua đi, tiếp tục gửi, chắc chắn sẽ có công việc thích hợp dành cho cậu, lúc phỏng vấn, nhớ tỉnh táo một chút, bình tĩnh trả lời, chắc chắn sẽ có công ty có mắt nhìn biết anh hùng."

"Hy vọng là vậy. Lần này cậu đi du lịch chơi thật vui nhá, chú ý an toàn, đúng rồi, cậu có xem tin tức hay không, gần đây đặc biệt nhiều kẻ điên, nước M xảy ra mấy sự kiện nổi lên như chuyện cắn người đấy, tóm lại, cậu chú ý an toàn, thấy tình trạng không tốt phải tránh xa ra ~"

"Được, không nói nữa, điện thoại di động của mình hết pin, ngày mai mình lên nhà cậu ~"

"Được, bye!"

Tô Tiểu Tiểu thật hâm mộ công việc của Mặc Hề, hàng năm đều có nghỉ đông và nghỉ hè, có thể bỏ ra thời gian đi các nơi vui chơi, nhưng mà nghĩ thì nghĩ, nếu như điển bằng nguyện vọng thì tốt nghiệp lại một lần nữa, Tiểu Tiểu sẽ không chọn nghề giáo viên này, có thể là do khi còn nhỏ, nữ giáo viên ở đơn vị ba Tô cho cô tượng xấu, bà ấy oan cho Tiểu Tiểu đánh người lúc tài xế xe buýt đưa đón các bạn đi học, lúc đi học cũng phạt Tiểu Tiểu đứng, lúc người nhà tới đón còn mách tội Tiểu Tiểu với người lớn, nói Tiểu Tiểu hành hung như thế nào, đánh người nào người nào người nào. Từ đó, hình tượng giáo viên trong lòng Tiểu Tiểu cùng nữ giáo viên này đều tan biến, mặc dù lúc ấy giáo viên không đánh Tiểu Tiểu, nhưng từ đó về sau, Tiểu Tiểu sinh ra chán ghét cùng xa lánh đối với giáo viên. Cho nên lúc điển nguyện vọng cô hoàn toàn không suy nghĩ tới học trường sư phạm.

Tô Tiểu Tiểu tiếp tục xem tin tức trên mạng xem có tin tức gì mình cảm thấy hứng thú hay không, không nhìn không biết, năm nay thật đúng là một năm nhiều tai họa, thiên tai cũng phát sinh, cái gì núi lửa bộc phát, biến động, lũ bất ngờ, động đất, mấy năm nay các nơi trên thế giới không biết phát sinh bao nhiêu lần, người dân thật đáng thương. Bây giờ khoa học kỹ thuật phát triển, không phải là vệ tinh quốc gia này bắn, chính là quốc gia kia đưa người lên vũ trụ, nhưng mà đối với dự đoán tai họa một chút cũng không tiến bộ. Nếu như đất nước tồn chút thời gian nghiên cứu dự đoán đối với thiên tai, cũng chuẩn bị xong phương pháp bảo hộ, đây mới thực là tạo phúc cho dân đây.

Tô Tiểu Tiểu nhìn tin tức cảm thán, nói không chừng thật có một ngày thế giới này là hủy trong tay loài người . . . Ai . . .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Gặp Cướp Trên Đường Đi.

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Tiểu Tiểu khó được một hôm bỏ dậy sớm, sau khi rửa mặt xong liền đi tới chỗ phỏng vấn. Tối hôm qua nhận được một cuộc điện thoại phỏng vấn, hẹn cô mười giờ sáng tới phỏng vấn, Tô Tiểu Tiểu suy nghĩ một chút rồi cầm máy chụp ảnh lên muốn gọi cho Mặc Hề, để cho cô ấy không cần tới, phỏng vấn xong cô sẽ đưa qua, không biết hôm nay phỏng vấn có nhiều người hay không đây. Sau khi ra khỏi cửa Tiểu Tiểu bắt đầu gọi điện thoại, chín giờ, Mặc Hề chắc cũng tỉnh rồi.

"Này, Mặc hề, cậu đã tỉnh hay chưa?"

"Đã tỉnh từ sớm, cậu như vậy không giống như bình thường, hôm nay làm sao? Tại sao cậu lại dậy sớm thế?"

"Ặc, mình có một buổi phỏng vấn, bây giờ mình phải đi rồi, nói cho cậu biết một tiếng, mình cầm máy ảnh rồi, hôm nay cậu không có việc gì chứ? đi ra ngoài dạo phố đi, phỏng vấn xong mình sẽ mang luôn máy ảnh qua cho cậu."

"Ừ, được rồi, gặp ở chỗ cũ, khi nào cậu phỏng vấn xong?"

"Chắc khoảng chừng mười giờ rưỡi, lâu rồi không đi dạo phố, đến lúc đó phải đi dạo một chút."

"Được, bye trước, mình đi ăn bữa sáng, chúc cậu thuận lợi."

"Được, bye!"

***** Ta là đường phân cách phỏng vấn xong *****

Từ cao ốc phỏng vấn đi ra, Tô Tiểu Tiểu liền đi tới tiệm nước giải khát, nơi họ thường tụ tập, nơi đây cũng không xa, xuyên qua hẻm nhỏ trước mắt sẽ đến, Tô Tiểu Tiểu cất bước đi tới hẻm nhỏ.

"Cướp, cướp." Sau khi Tô Tiểu Tiểu nghe thấy theo bản năng nhìn về phía tiếng kêu truyền tới. Một người đàn ông nhỏ gầy cầm một chiếc túi của nữ đang xông tới chỗ mình.

Lần đầu tiên Tô Tiểu Tiểu nhìn thấy cướp bóc ở khoảng cách gần như vậy, trực tiếp bị dọa sợ hết hồn. Còn đang ngây ngốc suy nghĩ có nên giúp người làm niềm vui giúp người phụ nữ kia một phen hay không hay là suy nghĩ vì cái mạng nhỏ của mình làm như không nhìn thấy. Lúc đang lui từng bước nhường đường cho kẻ trộm lại bị người đàn ông này một phát bắt được tay trái, đang chuẩn bị đuổi theo người đàn ông giật túi này thì bị người phụ nữ mất túi đẩy, người đàn ông ra sức chạy về phía trước, tốc độ có thể so với Lưu Tường* . . .

*Vận động viên điền kinh của Trung Quốc.

"A" lần này không cần Tô Tiểu Tiểu suy tính có nên hăng hái làm việc nghĩa hoặc là làm như không thấy hay không nữa, Tô Tiểu Tiểu trực tiếp đuổi theo phía sau người phụ nữ mặc áo bông, bị đụng ngã, hai người ngã tới cùng một chỗ. Trơ mắt nhìn người đàn ông giật túi chạy về phía trước.

"Ai ôi." Cứ sùng sốt như vậy một lúc, Tô Tiểu Tiểu lại bị người phụ nữ trung niên cô chặn đẩy tới một bên, sau khi người phụ nữ này đẩy Tô Tiểu Tiểu qua một bên liền luồn bò dậy, tiếp tục đuổi theo ăn trộm, mắt thấy tên ăn trộm sắp chạy ra khỏi ngõ hẻm, Tô Tiểu Tiểu cũng bò dậy chạy đuổi theo ăn trộm, vừa chạy vừa kêu giúp: "Bắt ăn trộm!!! Cướp!! Có người giật túi!!!"

Người đàn ông giật túi sau khi nghe tiếng gào thét càng lúc càng lớn, càng hoảng hốt, phát huy tinh thần vận động viên, chạy về phía trước.

Trên đời quả nhiên còn nhiều người tốt, ở giữa đường nhìn thấy một người đàn ông chạy như bay rõ ràng không giống với người bình thường, lại nghe được "cướp, giật túi" lập tức ý thức được chuyện gì đang xảy ra, có người đi đường lấy ngay điện thoại di động ra báo cảnh sát. Lúc này, trong đám người có hai người đàn ông lao ra đuổi theo ngăn cản tên trộm giật túi, một trái một phải bắt được hai tay của tên trộm, ăn tên trộm ngã xuống đất.

Tên trộm giật túi sau khi bị quần chúng chế phục, Người phụ nữ trung niên bị cướp cũng không phụ sự mong đợi của mọi người cũng đuổi tới, giữa đường bà dừng lại thở gấp liền bị giật túi xách, tức giận đập lên người tên ăn trộm.

Mọi người đứng bên cạnh vây quanh xem, ồn ào thảo luận thói đời bạc bẽo, ăn trộm ngông cuồng vân vân, đang chờ cảnh sát tới đây. Chỉ thấy người phụ nữ này phát tiết tức giận đủ rồi, lại làm ra động tác khiến cho quần chúng vây quanh cũng sửng sốt.

Người phụ nữ trung niên ưu nhã vuốt tóc, sau đó đeo túi trên vai sai bước đi, trong lúc phần lớn lực chú ý của quần chúng đều ở trên người của tên ăn trộm, người phụ nữ cứ như vậy quay đầu đi thẳng. Từ đầu đến cuối không cảm ơn hai người đàn ông đã giúp bà bắt tên trộm..

Ai, hai người dũng cảm kia vì bắt ăn trộm vẫn còn đang ấn tên trộm ở tại chỗ đấy, nhìn tình hình này, hai người lập tức nhìn nhau, hết chỗ nói!

Nhưng bọn họ còn có trách nhiệm giữ tên trộm ở tại chỗ. Sau đó không lâu xe cảnh sát tới, ba người cũng rời đi theo xe cảnh sát, quần chúng vây xem ngay lập tức liền giải tán.

Tô Tiểu Tiểu nhìn một màn này, thật không biết nên có suy nghĩ gì, câu cảm ơn có khó khăn như vậy sao? Đây thật là thói đời, người phụ nữ trung niên thật là không có nhân cách cũng không có giáo dục, chịu ân huệ của người khác lại không nói tiếng cảm ơn nào, xảy ra chuyện như vậy, sau này còn có người nào sẽ giúp người làm niềm vui nữa sao?

Một màn này bị không ít người nhìn thấy, đám người đã giải tán nhưng trải qua chuyện này, không biết lạnh tâm bao nhiêu người.

Tô Tiểu Tiểu cũng không dừng lại, kiểm tra máy ảnh ở trong túi xách, ừ, không có làm rơi. Đang chuẩn bị đi tới nơi ước hẹn cùng Mạc Hề nhưng cô mới đi được mấy bước liền phát hiện không được bình thường, mới vừa rồi quá hỗn loạn cho nên không phát hiện ra giày không đúng, bây giờ đi bị cảm thấy trọng tâm không ổn định, cúi đầu nhìn giày, gót giày rơi.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng trở lại hẻm nhỏ nơi nàng vừa bị đẩy, cẩn thận tìm lại một chút, nhìn xem có gót giày hay không, nói không chừng có thể sửa được.

A, Cái gì vậy?

Tô Tiểu Tiểu tìm được gót giày của nàng, đang chuẩn bị nhặt lên, cúi đầu liếc thấy bên cạnh đồng hồ bỏ đi có một mảnh xanh biếc, đứng ở xa nên cũng không nhìn rõ rốt cuộc là cái gì.

Tô Tiểu Tiểu tò mò đi tới nhặt nó lên, a, hình như là ngọc trụ*, nhìn rất đẹp. Ngọc trụ nhỏ nhỏ, chừng hai cm, là một hình hồ lô, nhìn chất ngọc cũng không bị lỗi, chính là cái dây đồ đã biến thành màu đen.

*mặt dây chuyền bằng ngọc

Thời gian không còn sớm, sắp tới rồi, Tiểu Tiểu bỏ ngọc hồ lô nhét được vào trong túi xách, vội vàng đi tiệm nước giải khát tìm Mạc Hề, sau đó đi dạo phố một chút rồi đi mua một đôi giày, đi giày như vậy thật không thoải mái.

***** ta là đường phân cách thời gian *****

"Tiểu Tiểu, bên này!!" Mạc Hề vẫy tay gọi Tiểu Tiểu tới đây.

"Cậu làm sao vậy, đi bộ khắp khiêng? Chân bị sao hả?" Mạc Hề vừa thấy Tiểu Tiểu đã thấy cô đi bộ có gì đó không đúng, quan tâm hỏi một tiếng.

"Ài, đừng nói nữa, thật là xui xẻo, đi đường còn có thể gặp cướp, nhưng mà, cũng may không phải mình bị giết..." Tô Tiểu Tiểu không chịu nổi thốn thốn kể lại chuyện đi trên đường gặp cướp cho Mạc Hề, còn thở dài nói: "Ài, cậu nói, người bây giờ tại sao lại vô sỉ như vậy, người khác giúp bà ấy ngay cả một tiếng cảm ơn cũng không nói quay đầu rồi đi, thật đúng là tự cho mình là người nổi tiếng sợ bị người ta quần lấy, người như thế, đáng bị giết!"

"Đúng vậy, nhưng mà cuối cùng mình tin trên đời vẫn có nhiều người tốt."

"Ừ, người tốt thì có, nhưng cũng bởi vì có những người không biết cảm ơn người khác như này tồn tại cho nên người tốt mới càng ngày càng ít đi, làm cho ăn trộm, cướp bóc ngông cuồng như thế!"

"Ừ, nếu như mình là người giúp, gặp phải loại đối xử như vậy, lần sau gặp phải chuyện tương tự, đoán chừng mình cũng chỉ làm "người xem"." Mạc Hề cũng thở dài nói.

"Đúng rồi, đi mua đôi giày cùng mình đi, cứ như này đi dạo phố thật bất tiện."

"Ừ, đi thôi."

"Mình nói này, ngày hôm qua mình xem tin tức cần người kia, haha, mình cảm giác giống như Resident Evil, mình gặp được mình phải đập đầu của hắn bla bla bla..." Tô Tiểu Tiểu nói giỡn nói, hoàn toàn không nghĩ tới ngày này có lẽ sẽ biến thành sự thật.

"Thôi đi, cẩn thận bị tố cáo có ý tổn thương hoặc là có ý giết người..." khước miệng Mạc Hề nảy lên hai cái.

"Ừ, tại sao cậu không có trí tưởng tượng như vậy..."

Tô Tiểu Tiểu cùng Mạc Hề cứ như vậy một đường hi hi ha ha đi dạo phố, khối ngọc hồ lô nhỏ nhỏ kia liền bị Tô Tiểu Tiểu quên lãng nằm trong túi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Mèo

Một tuần trước.

Tổ chức nội bộ nước M nghiên cứu một bí mật.

Một người đàn ông mặc đồ bảo hộ vô trùng, cả người trang bị hoàn hảo nghiêm túc quan sát những con vật đang đứng một hàng trước mặt, chúng loại động vật tương đối nhiều, có chuột, mèo, chó, rắn, tinh tinh vân vân, à, có thể là vườn thú cũng không đầy đủ như nơi này. Mỗi loại động vật đều được cách ly riêng trong cái hòm ba mặt khép kín chỉ có một mặt là thủy tinh, có vẻ như đây cũng không phải là thủy tinh bình thường. Có vài con vật khi nhìn thấy người đàn ông thì điên cuồng lao về phía anh ta, đập vào thủy tinh vang lên những tiếng ầm ầm vang dội, nhưng cho dù bọn chúng điên cuồng cỡ nào, tấm thủy tinh vẫn không chút hư tổn. Khi đi vào có thể phát hiện trên da những con vật này có dây nối với những thiết bị giám sát, góc phía trên bên phải của chiếc hòm còn có thể biểu thị được những số liệu chủ yếu về sinh mệnh của những con vật này.

Hình như người đàn ông đã không để ý tới tình cảnh trước mắt, không có cảm giác nào đối với những hành động điên cuồng này của đám động vật, anh ta đi tới trước lồng sắt thí nghiệm, ghi chép tỉ mỉ số hiệu của thí nghiệm, tình hình phản ứng thuốc, tính công kích mạnh hay yếu và cả số liệu sinh mệnh cũng được ghi chép vô cùng kỹ lưỡng.

Sau đó người đàn ông đi ra khỏi phòng thí nghiệm, trở lại bàn làm việc của mình, anh ta mở máy tính ra, xem lại số liệu trước kia ở trong máy tính rồi bắt đầu so sánh, tiến hành phân tích các tổ hợp mẫu DNA.

"Mike, như thế nào rồi? Loại thuốc T có tiến hóa thành công hay không?" Một người đàn ông trung niên hơi mập, đeo kính cầm cà phê đi tới bên cạnh người đàn ông trẻ tuổi, vừa uống cà phê vừa hứng thú nhìn tổ hợp mẫu DNA trên màn hình.

"Số liệu biểu hiện không ổn định, hôm nay lại chết thêm hai vật thí nghiệm, vừa mới đưa đi thiêu." Mike có chút bất đắc dĩ nói.

"Ài, con đường còn nhiều gian nan, nếu như nghiên cứu thành công thuốc T, thì chính là một khởi đầu mới cho loài người trên toàn thế giới, thuốc T cần

nuốt tế bào bệnh trong cơ thể con người, hơn nữa cũng phân chia những tế bào khác như vậy tỷ lệ mắc bệnh ung thư sẽ giảm mạnh, cho dù đã mắc bệnh, tỷ lệ chữa khỏi cũng cực cao."

"Đúng vậy, nếu như thành công, cũng sẽ không có nhiều gia đình nhìn người thân, bạn bè bị bệnh tật hành hạ, giày vò mà không thể làm gì, chỉ có thể tro mắt nhìn bạn tốt của mình mong chết đi... hoặc là bị người thân của mình cầu xin nhanh chóng kết thúc tính mạng của họ..." Mike nức nở nói, trước mắt giống như lại hiện ra khuôn mặt trắng bệch của em gái vì cố gắng nhịn đau mà gân xanh nổi rõ trên mặt, vô lực cầu xin: "Anh... Anh... Thật xin lỗi... Cầu xin anh, cầu xin anh để cho em chết đi, đau quá... Em không chịu nổi nữa, anh... Thật xin lỗi..."

Mike đã không nhớ rõ tâm trạng mình như thế nào khi giải thoát cho em gái An Nhạc, chỉ nhớ rõ hai tay mình run rẩy... Về mặt em gái được giải thoát.

Sau đó, Mike ở trong phòng bệnh không một bóng người một ngày một đêm, ổn định lại tâm trạng rồi vội đầu vào nghiên cứu. Em gái không đợi được, không sao, chỉ cần nghiên cứu cái này thành công là có thể cứu vãn rất nhiều gia đình đang tuyệt vọng.

"Không sao, cứ từ từ, rồi sẽ thành công thôi!" Wilson cũng chính là người đàn ông trung niên đeo kính võ vai Mike an ủi.

"Căn cứ vào các mục thí nghiệm, tiêm thuốc T vào vật thí nghiệm cũng có thể khiến vật thí nghiệm thay đổi to hoặc nhỏ hơn, tăng thêm bắp thịt, khả năng lạnh lại so với lần một không tiêm vào thì nhanh hơn nhiều, mà tiêm vào con người các tế bào virus cũng bị thuốc T tiêu diệt, hơn nữa có thể ức chế tế bào ung thư vốn có tản ra và khuếch tán, thậm chí còn có thể từ từ tiêu diệt các tế bào ung thư, những thứ này cũng giống như dự liệu ở bên ngoài. Nhưng mà cũng không biết thuốc này kích thích trung tâm thần kinh của vật thí nghiệm hay không, lúc ban đầu còn rất tốt, tiêm thuốc vào 2-3 ngày những con vật này rất dễ cáu kỉnh, hơn nữa tính công kích vô cùng cao, từng đi tiêm thuốc cho một con thỏ, để con thỏ đó ở chung một chỗ với một con mãng xà, con thỏ kia cắn chết mãng xà! Nhưng con thỏ cũng không sống đến ngày thứ hai, vừa mới đưa đi thiêu." Mike nhìn những số liệu này, bất đắc dĩ lấy tay vuốt chân mày.

"Từ từ đi, dù sao lúc mới bắt đầu thuốc này không chỉ tiêu diệt những tế bào ung thư, còn có thể ngăn cản tế bào ung thư khuếch tán, cậu nhìn xem, sau khi cải tiến xong, mặc dù còn nhiều thiếu sót, nhưng đã tốt hơn rất nhiều so với lúc đầu, hoặc là cậu có thể nghỉ ngơi, có thể sau khi nghỉ phép xong nói không chừng lại tìm được phương hướng nghiên cứu hay linh cảm."

"Dạ, có lẽ vậy. Đúng rồi, giáo sư Jack nghiên cứu học thuật ở nước Y đã trở về chưa?"

"A, cậu không nói tới suýt nữa tôi đã quên, giáo sư Jack vừa liên lạc với tôi nói có thể trong vòng hai tháng sau cũng chưa trở về được, vì vậy theo kế hoạch này, muốn chúng ta từ nơi này đưa hai vật thí nghiệm đến căn cứ thí nghiệm XX ở nước Y cho ông ấy để có thể dễ dàng theo dõi nghiên cứu."

"A? Hai vật thí nghiệm nào thế?"

"A1 và A2, hai con chuột trắng nhỏ bé đáng yêu kia đi."

"Được, chờ tôi đi liên lạc, ngày mai có rảnh không vận chuyển luôn đi."

"Vậy cũng phải chuẩn bị thật tốt, xảy ra chuyện không may cũng không phải là chuyện đùa."

"Đó là đương nhiên!"

"Đi thôi, tới giờ tan làm rồi, đi uống ly rượu." Wilson vỗ vai Mike, rời khỏi phòng thí nghiệm trước một bước.

***** Lò thiêu *****

Ai cũng không chú ý tới, bên trong lò thiêu ở một căn cứ, xảy ra một chuyện kỳ lạ.

Toàn bộ không gian tối đen khấp khểnh, có hai thi thể động vật đang nằm, một con mãng xà nặng khoảng 20kg bị chết tương đối thảm, trên thân nhiều dấu vết bị cắn xé, trên bảy tắc còn có một vết thương lớn đang mở ra. Con thỏ tên đầu số gây nên cái chết của nó đang nằm bên cạnh, từ thi thể con thỏ cũng có thể nhìn ra con thỏ to hơn so với con thỏ bình thường, nhưng mà thỏ vẫn là thỏ, không ai có thể từ thi thể nhìn ra được là khi còn sống nó nóng nảy như thế nào, có thể cắn chết một con mãng xà vĩ đại.

Sau khi thỏ và mãng xà cùng tiến vào lò thiêu, ở trong không gian bị phong bế, mãng xà động, lúc mới bắt đầu cũng chỉ có thể ngo nguẩy một chút, không lâu, nó lại có thể nâng lên cái đầu dường như sắp bị gãy lìa của nó... Nếu như có ai nhìn kỹ, nhất định có thể phát hiện ở trong không gian tối đen này, có hai ánh mắt màu đỏ...

Thỏ vẫn như cũ chỉ là thỏ chết, không có bất kỳ phản ứng nào.

Lúc này, ngọn lửa bốc cháy dữ dội, mãng xà vừa sống lại lại bốc cháy cho đến khi chỉ còn lại tro bụi.

Nhạc đệm nhỏ này không ai có thể thấy được.

Vật thí nghiệm chết đi chưa bao giờ sống lại, nhưng mà không có ai quan sát xem phản ứng của con vật bị vật thí nghiệm cắn chết.

Nhưng mà con mãng xà này mặc dù sống lại nhưng cuối cùng vẫn bị chết cháy không phải sao? Cho nên không có ai nhận ra được có chuyện gì đặc biệt.

Bên trong khoang máy bay.

Không biết có phải do nhân viên hàng không sơ sót hay không, một con mèo con đang bị giam trong lồng sắt không phải là rất tốt, cộng thêm mèo con đang ở một không gian xa lạ thật không có cảm giác an toàn, không ngừng cào lồng sắt, cứ như vậy "kéo kẹt" một tiếng, cửa lồng sắt mở ra.

Mèo con từ từ đi ra khỏi lồng sắt, đi dạo bên trong không gian thu hẹp này, đi qua chiếc lồng sắt của mình, đột nhiên, nó thấy được con vật nhỏ mà nó cảm thấy hứng thú, ở bên trong hòm nhỏ, có hai con chuột trắng nhỏ, mèo con mềm mại bước đi thong thả như cũ. Đưa móng vuốt cào cào vào bên trong, muốn trêu chọc hai con chuột nhỏ này.

Đột nhiên, một con chuột bạch nổi điên, cắn móng vuốt mèo con một cái!

"Meo meo!!!" Mèo nhỏ kêu lên thảm thiết, lập tức rời khỏi nơi này, lại trở về lồng sắt của mình...

***** Tôi là đường phân cách máy bay hạ cánh *****

"Mẹ, tại sao Mimi lại không có tinh thần như vậy, có phải là bị bệnh hay không?" Một cô bé 5, 6 tuổi ôm trong ngực một con mèo vàng, lo lắng hỏi mẹ ở bên cạnh.

"Mẹ nhìn một chút. Thật không có chút tinh thần nào. Có thể là đi trên đường không kịp thích ứng, chắc khoảng hai ngày nữa là tốt rồi." Mẹ cô bé an ủi, cô sờ đầu Mimi, quả thật Mimi có chút lười biếng, không có tinh thần.

Rời khỏi sân bay, hai mẹ con đang chuẩn bị bắt taxi đi về nhà, bỗng nhiên, mèo vàng trên tay cô bé thấy được con chuột ở bồn hoa cách đó không xa, hai chân đạp một cái, nhảy khỏi người cô bé, đuổi theo con chuột rất nhanh liền không thấy đâu.

Hai mẹ con tìm xung quanh sân bay thật lâu cuối cùng thất vọng mà về. Chỉ có thể đi về nhà trước.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Ngọc Hồ Lô Thần Kỳ.

Buổi tối Tô Tiểu Tiểu và Mạc Hề ai về nhà nấy, sau khi về nhà nhớ tới sự việc không vui hôm nay trải qua và hành động của ích kỷ thờ ơ của người phụ nữ, càng lúc càng không thích, vì thế liền viết một bài ở trên diễn đàn về những việc trải qua hôm nay.

Sau khi post bài lên, Tô Tiểu Tiểu chợt nghĩ tới ngọc hồ lô hôm nay nhặt được vẫn còn để trong túi xách, sau đó cô mở túi lấy ngọc hồ lô ra nhìn kỹ.

Hình dạng ngọc hồ lô rất đơn giản, chính là hình hồ lô, không có chút hoa văn dư thừa nào, chất ngọc nhìn qua rất tốt, màu xanh biếc không pha chút màu nào khác, sờ bên ngoài cũng trơn nhẵn bóng loáng, và một sợi dây đỏ xuyên qua lỗ nhỏ trên miệng của ngọc hồ lô, sợi dây đã đứt, cũng không biết là ngọc hồ lô này bị người vứt bỏ hay do ai đó không cẩn thận bị mất.

Quên đi, nếu như mình đã nhặt được thì đó chính là duyên phận, Tô Tiểu Tiểu không chút do dự chiếm nó làm của riêng. Haha, Tô Tiểu Tiểu vui mừng nghĩ, bao nhiêu lâu rồi không nhặt được đồ tốt, cảm giác giống như lúc tiểu học nhặt được mấy hào, bây giờ vận may không được tốt lắm, cho dù đi mau về số cũng chỉ trúng không quá năm đồng, hôm nay vận may không tệ, ngày mai đi mua cái dây đỏ mới đeo ở trên người cũng rất đẹp. Nghĩ xong, Tô Tiểu Tiểu tiện tay đặt ngọc hồ lô ở cạnh gối, chuẩn bị đi tắm xong ngủ.

Tô Tiểu Tiểu không biết mình đang ở nơi nào, khắp nơi sương mù giăng kín cả trời không thấy được điểm cuối, Tiểu Tiểu biết mình đang nằm mơ, nhưng mà tại sao giấc mộng hôm nay lại kỳ lạ như vậy, đi tới nơi không có ai cũng không có đường đi bên trong là sương mù dày đặc, thời gian giống như không có giá trị nữa, Tiểu Tiểu cũng không biết đã ngủ người ở nơi nhảm chán này bao nhiêu lâu cho đến khi chuông báo thức kêu mới tỉnh dậy.... Sau khi tỉnh lại Tô Tiểu Tiểu đã không nhớ rõ giấc mơ kỳ lạ tối qua, bắt đầu làm việc cho một ngày mới.

***** Tôi là đường phân tuyến ngủ, cả nhà cùng ngủ ngon *****

"Lộ Lộ, lại đây! Mau nhỏ ra!" Tô Tiểu Tiểu nghiêm khắc quát lên với con chó mình nuôi.

"Gâu gâu..." Lộ Lộ không phối hợp hừ mấy tiếng, nghiêng đầu chạy ra ngoài chỉ sợ chậm liền bị chủ nhân giành đồ chơi của nó.

Tô Tiểu Tiểu vội vàng đuổi theo, bắt được Lộ Lộ.

Hôm qua Tô Tiểu Tiểu tiện tay đặt ngọc hồ lô bên cạnh gối gần vị trí mép giường. Chó nuôi trong nhà luôn thích chạy loạn khắp nơi, ngửi ngửi nơi này nơi kia, đặc biệt thích tìm đồ trên giường Tô Tiểu Tiểu, tìm xem có món đồ chơi nào hợp ý mình hay không rồi giấu đi. Con chó nhỏ này từng có vô số tội lỗi, tất, dẫm linh tinh, thậm chí là áo ngực đều có thể tìm thấy ở ổ chó của nó. Phát hiện ở nhà có thứ gì bị mất thì Lộ Lộ là đối tượng bị hoài nghi đầu

tiền, trước hết cũng phải đi tìm xem trong ổ nó có giấu món đồ chơi mới nào không.

Hôm nay, Lộ Lộ nhân lúc Tiểu Tiểu không chú ý lại lén chạy vào phòng của Tiểu Tiểu, nó đứng lên, chân trước vói lên trên mép giường, nghẹo đầu, nhìn xem ở trong 'lãnh địa' của nó có vật gì 'khả nghi' hay không... Về mặt kia, thật giống như đang dùng máy tính của Tiểu Tiểu để lên mạng. Ha ha, mỗi ngày Lộ Lộ sẽ tới mép giường nhìn một hai lần rồi mới trở về, giống như để xem buổi sáng Tiểu Tiểu đã dậy hay chưa hoặc là nhân lúc Tiểu Tiểu không có mặt chạy tới nhìn xem Tiểu Tiểu có giấu gì ở trên giường không...

Giường Tô Tiểu Tiểu tương đối thấp cho nên dù là con chó nhỏ cũng có thể vói lên được.

Hôm nay, Lộ Lộ đang thị sát mỗi ngày, lại phát hiện ra trên giường Tiểu Tiểu có ngọc hồ lô chưa từng thấy bao giờ, nhất thời hiếu kỳ, đưa cái chân nhỏ bé lên hết vói, rồi lại túm, cứ như vậy làm ngọc hồ lô rơi xuống 'miệng' nơi có thể cầm đồ vật, Lộ Lộ tha miếng ngọc hồ lô đi, chạy nhanh như khói.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu đang chơi game ở trên giường, đang PK đến thời khắc máu chốt, mặc dù mắt đã sớm chú ý tới Lộ Lộ ở mép giường không biết đang làm gì nhưng vì đang tập trung Pk nên cũng không để ý lắm, chắc cũng không phải vật gì tốt.

Đội PK xong Tô Tiểu Tiểu nghiêng đầu, đúng lúc nhìn thấy hình ảnh Lộ Lộ tha ngọc hồ lô đi nghiêng đầu bỏ chạy.

Tô Tiểu Tiểu lập tức nhảy xuống giường đuổi theo Lộ Lộ, cô không phải lo ngọc này bị rơi vỡ mà chỉ sợ Lộ Lộ không cẩn thận nuốt nguyên cả miếng ngọc xuống, vậy thì nguy rồi. Đồ vật nhỏ này làm sao có thể so sánh với mạng nhỏ của Lộ Lộ đây.

Thật vất vả mới bắt được chó nhỏ, Tô Tiểu Tiểu nghiêm nghị quát: "Nhỏ ra!! Không chị đánh bây giờ!!"

Nhưng Lộ Lộ rất bướng bỉnh, cứ ngậm chặt không buông, còn vừa kêu: "Gâu gâu." Khinh bỉ chủ nhân của nó. Thật là bị làm hư!

Tô Tiểu Tiểu sợ Lộ Lộ nuốt miếng ngọc xuống, lập tức lôi dây đỏ lộ ra từ trong miệng của Lộ Lộ, muốn kéo miếng ngọc ra, ai ngờ kéo ra chỉ có dây đỏ không thấy miếng ngọc đâu....

Không có cách nào khác, Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể cưỡng chế lấy miếng ngọc ra từ trong miệng Lộ Lộ, cho tay vào trong miệng Lộ Lộ để lấy. Lộ Lộ hung dữ cũng chỉ là dọa người mà thôi dù sao cũng không dám cắn chủ nhân của mình, Lộ Lộ cũng há miệng ra để cho Tô Tiểu Tiểu lấy được miếng ngọc, nhưng mà lúc cầm ra không cẩn thận chạm đến răng nanh mới mọc ở hàm trên của Lộ Lộ, máu chảy ra.

"A!" Tô Tiểu Tiểu thấy tay mình bị chảy máu liền kêu lên một tiếng.

Lộ Lộ cũng biết mình làm chuyện xấu, mặc dù là không cố ý nhưng cũng mất đi đáng về bướng bỉnh vừa rồi. Lui về sau một bước, sợ hãi cụp tai lại dùng đôi mắt vô tội nhìn chủ nhân, cái đuôi vừa sinh ra bị cắt đi kia cũng đung đưa, cái mõng cũng phối hợp với cái đuôi lắc qua lắc lại.

Tô Tiểu Tiểu không rảnh rồi để ý tới Lộ Lộ có tỏ ra dễ thương, cô nhìn chăm chăm vào ngón trỏ đang chảy máu buồn bã, phải lên đi trạm y tế tiêm vắc xin phòng dại... Đáng thương cho cái ví của cô, còn phải gặt không để cho ba mẹ biết nguyên nhân bị thương không thì cô và Lộ Lộ đều gặp phiền phức.... Tô Tiểu Tiểu lại tức giận trợn mắt nhìn Lộ Lộ.

Lúc này một giọt máu không cẩn thận rơi xuống miếng ngọc hồ lô, Tô Tiểu Tiểu thấy được một việc thần kỳ xảy ra. Miếng ngọc kia hấp thu giọt máu, màu xanh biếc hơi phớt hồng, càng lộ ra ánh sáng long lanh.

Tô Tiểu Tiểu có chút tò mò, ngọc bội kia có thể hấp thu được bao nhiêu máu, dù sao ngón tay cũng đang chảy máu, không sợ lãng phí, cô nhỏ vài giọt lên trên ngọc hồ lô, không ngờ nó lại hấp thu hết, sắc ngọc càng ngày càng hồng, khi ngọc bội hiện lên màu đỏ mất đi màu xanh biếc thì thoáng hiện ra một trù ánh sáng trắng chói mắt trong nháy mắt bọc Tô Tiểu Tiểu lại.

Lộ Lộ nghẹo đầu, không hiểu vừa rồi chủ nhân còn đang tức giận sao lại biến mất không thấy đâu, chẳng lẽ.... chủ nhân đang chơi trò trốn tìm với nó? Lộ Lộ hưng phấn đến tai cũng run lên, mũi giật giật, đi vòng quanh chỗ chủ nhân vừa mới đứng, hưng phấn chạy khắp phòng tìm chủ nhân.

Ánh sáng trắng lóe lên, Tô Tiểu Tiểu theo bản năng nhắm hai mắt lại, lúc mở mắt ra lần nữa đã thấy mình ở một nơi xa lạ, nơi sương trắng mù mịt, nơi này giống như đã từng thấy qua, Tô Tiểu Tiểu lập tức nhớ lại giấc mơ hôm qua cũng giống như nơi này chỉ là sương mù ở xung quanh ít hơn so với trong mơ, xem ra tất cả đều có liên quan với miếng ngọc kia.

Khi cúi đầu nhìn tay mình, Tô Tiểu Tiểu phát hiện miếng ngọc trong lòng bàn tay đã biến mất không thấy, vết thương ở ngón tay vẫn còn, mặc dù đã không chảy máu nhưng Tô Tiểu Tiểu vẫn rất buồn bực.

Tô Tiểu Tiểu biết nơi thần kỳ này chính là không gian mà trong tiểu thuyết nói đến, không gian không lớn, còn nhỏ hơn phòng của cô một chút, khoảng chừng 10m³, xung quanh đều là sương trắng, Tô Tiểu Tiểu thử đi ra khỏi sương mù, lại giống như bị cái gì ngăn lại không thể nào đi được.

Không có cách nào, Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể trở về, quan sát không gian từ trên xuống dưới.

Không gian không lớn, một nửa diện tích của không gian bị cái ao hình tròn chiếm cứ, ao giống như được xây bằng bạch ngọc, đáy ao có rất nhiều đá cuội muốt mà, nước ao trong vắt thấy cả đáy. Cái ao này cũng không sâu, Tô Tiểu Tiểu liếc mắt nhìn, cho dù cô có đi xuống ao nước, nước trong ao khoảng chừng cũng chỉ đến eo của cô.

Mặc dù không gian rất kỳ lạ nhưng Tô Tiểu Tiểu lại không có tâm trạng ở lại chỗ này, luôn hy vọng có thể tìm được một nơi gì đặc biệt ở không gian nhỏ này để cho cô có thể trở lại thế giới của mình, cô cũng không muốn bị nhốt ở đây.

Rối loạn một hồi cô không cẩn thận ngã một cái, tay bị thương đúng lúc ngâm vào trong ao, lúc cô bò dậy đã kinh ngạc phát hiện vết thương trên ngón trỏ đã không thấy, thậm chí cả vết sẹo cũng không có, nếu không phải vẫn còn vết máu trong lòng bàn tay cô còn tưởng vết thương không cẩn thận bị sượt qua răng nhanh của Lộ Lộ chỉ là ảo giác.

Tô Tiểu Tiểu lập tức biết được nước ao này hình như có tác dụng chữa khỏi vết thương. Cô mới ngã một cái, đầu gối bị rách da, lộ ra một ít máu.

Kiểm nghiệm thực tế là cách duy nhất có thể tin được, cô đi tới gần ao, lấy tay múc một ít nước, phủ lên trên đầu gối bị thương, vết thương lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng khép lại.

Tô Tiểu Tiểu vui mừng đến ngây ra, cái ao này là một bảo bối, có thể làm cho vết thương bên ngoài khép lại, không biết uống vào có tác dụng gì.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu dùng hai tay múc một ít nước, uống một hớp, nước ao ngọt lành, nhuận họng mát người. Tô Tiểu Tiểu lập tức phát hiện vì mấy ngày trước ăn quá nhiều đồ nướng nên cảm thấy cổ họng khô khốc có chút đau bây giờ lại thoải mái. Bắp chân có chút ê ẩm vì hôm qua đi dạo phố cũng không đau nữa, cả người tinh thần phấn chấn.

Tô Tiểu Tiểu vui vẻ nhìn xung quanh không gian nhỏ, không nghĩ tới không gian chỉ có trong tiểu thuyết có tồn tại thật, mà mình chính là người may mắn có được nó...

Vui thì vui, Tô Tiểu Tiểu biết được không gian này có liên quan tới miếng ngọc đã hấp thu máu của mình, bây giờ miếng ngọc đã biến mất, không biết không gian kỳ quái ở đâu? Là phù dung sớm nở tối tàn hay nó thật sự thuộc về mình? Làm sao mình mới có thể đi ra ngoài đây? Tô Tiểu Tiểu căn cứ kinh nghiệm ở trong Tấn Giang nhiều năm, trong lòng im lặng nghĩ muốn trở về căn phòng của cô, lẩm nhẩm tôi phải đi về...

Mở mắt ra lần nữa, quả nhiên cô đã trở lại trong phòng.

Lộ Lộ nhìn thấy chủ nhân đột nhiên xuất hiện, cũng hưng phấn kêu mấy tiếng "ăng ăng".

Nhắm mắt lần nữa nghĩ tới nơi vừa rồi quả nhiên cô lại xuất hiện trong không gian phủ đầy sương trắng.

Haha, xem ra cái không gian này thật sự thuộc về mình hơn nữa không gian tồn tại không chút dấu tích không thể tìm ra, cũng không cần đề phòng người khác chiếm đoạt.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Bị Sét Đánh.

Phát hiện nước suối trong không gian sương mù có lợi với thân thể của mình, bản thân cũng có thể tự do ra vào không gian. Tô Tiểu Tiểu vội vàng mang nước suối ra cho ba mẹ cải thiện thân thể.

Nói ví dụ như lúc nấu ăn sẽ đổ nước đi thay nước suối không gian vào thay vào đó là nước suối trong không gian, hoặc là trong lúc ba hầm cách thủy sẽ "thay mặn đổi đào" hầm bằng nước tinh khiết đã được cô đổi bằng nước không gian. Ba Tô còn thấy kỳ lạ tại sao con gái lại cần trọng như vậy, hầm cháo gà còn phải dùng nước tinh khiết.

Trên bàn cơm.

"Ông mua gà ở nhà nào thế? Thịt gà tươi mới thơm ngon, cháo gà cũng rất ngọt, ăn ngon thật." Mẹ ném thử cháo gà, hài lòng hỏi ba.

Ba cũng múc một chén cháo gà để uống, ừ, quả thật không tệ: "Chính là nhà bán thức ăn ngon bậc nhất ở chợ, bình thường cũng mua ở đây mà gà cũng không có cảm giác gì đặc biệt, bình thường thôi. Không ngờ hôm nay hầm lại ngon như vậy, cháo gà không còn nhiều, thịt gà cũng mềm mại thơm ngon, ừ... không tệ không tệ, lần sau lại mua ở đây."

"Tôi còn tưởng hôm nay ông làm sao, còn bỏ mớ đi hết. Hóa ra là vì gà ngon, sau này cứ tới cửa tiệm kia mà mua."

Tô Tiểu Tiểu nhấp một hớp cháo gà, cười trộm trong lòng. Ừ, nước suối này thật không tệ, xem ra sau này có lộc ăn rồi.

"Đúng rồi, Tiểu Tiểu, nước tinh khiết trong nhà có phải nhãn hiệu khác hay không?" Cha ở bên cạnh vừa ăn cháo vừa hỏi.

"Dạ, hôm đó con ra đường thấy người ta phát tờ rơi, có tiệm mì mới khai trương mua nước tinh khiết đó, con đi ngang qua uống một hớp, cảm giác nhãn hiệu này tốt hơn, con định cho mua nước của nhãn hiệu này cho nhà chúng ta. Cha có phải người cũng cảm thấy nước nhãn hiệu này không tồi phải không, nhưng mà khẩu hiệu của bọn họ quá cường điệu, nói gì mà nước này uống nhiều có thể giúp kéo dài tuổi thọ, cải thiện thân thể..."

"Ừ, khó trách mấy hôm nay mẹ thấy uống nước ngọt lành như vậy." Mẹ chen miệng.

"Dạ, nói thật, mấy ngày nay tôi cảm thấy xương cổ cũng không đau nữa, ngày mưa bệnh viêm khớp sẽ tái phát nhưng hai ngày trước lúc trời mưa cũng không bị sao cả, cả người đều sáng khoái, cảm giác quay lại lúc thời còn trẻ, hôm nay gặp hàng xóm ở tầng dưới họ còn nói tôi nhìn càng ngày càng trẻ ra đây, nước này có hiệu quả không tệ." Cha thờ dài nói.

"Phải phải phải, ông bánh chọe quá đi thôi!" Mẹ cười nói.

"Đúng rồi, Tiểu Tiểu, con lấy nước của tiệm nào vậy, để hôm nào mẹ đi qua đó thử uống một chút..." Mẹ chắc cũng cảm giác được mấy hôm nay thân thể tốt hơn, cũng cảm giác mình trẻ ra nhiều, còn tưởng là ảo giác của mình cơ đấy. Thấy ba cảm giác thân thể tốt hơn, nếu vậy không chừng là do nước này tốt vì thể hứng thú hỏi Tô Tiểu Tiểu.

"Khụ khụ...." Tô Tiểu Tiểu sắc mặt một cái, nghĩ thầm, con đi đâu lấy cho mẹ cửa tiệm bán nước này~~ "Không nhớ rõ nữa rồi, cửa hàng kia không gần nhà chúng ta lắm, lần sau người ta đưa nước đến để con hỏi lại." Trước tiên cứ nói dối trước đã, aizz lời nói dối, một câu nói dối sẽ phải dùng cả trăm câu nói dối để che dấu.....

À, vậy cũng được, lúc nào đưa nước tới nhớ hỏi đó..." Mẹ thần kinh thô, quả nhiên dễ bị lừa. Phỏng chừng mẹ chỉ suy nghĩ một lát, mấy ngày nữa sẽ quên luôn là có chuyện như này.

Mấy ngày hôm nay, Tô Tiểu Tiểu đều tìm hiểu chức năng của không gian sương mù này, cũng không khác lắm so với những thứ được viết trong tiểu thuyết huyền huyền, ví dụ như suối nước có thể nhanh chóng khép lại vết thương, ngoài ra nước suối còn có thể cải thiện cơ thể con người, bệnh xương cổ gì của ba đoán chừng là nước suối này chữa khỏi, ngoài ra nước này có thể giúp da thêm trắng nõn... Các loại hiệu quả khiến mấy ngày nay bạn bè Tô Tiểu Tiểu có hỏi cô dùng sản phẩm dưỡng da gì mà có hiệu quả rõ ràng như vậy, vốn là lỗ chân lông to bây giờ cũng không nhìn thấy, chứ đừng nói đến dấu vết mụn lưu lại trên mặt, tóm lại, bây giờ Tô Tiểu Tiểu là một mỹ nhân, nhìn từ xa là người đẹp, càng nhìn gần càng đẹp hơn.

Nhưng mà không gian sương mù này không thể mang theo những thứ có sinh mệnh đi vào, Tô Tiểu Tiểu từng mang thử Lộ Lộ vào nhưng kết quả là cô tiến vào còn Lộ Lộ ở bên ngoài, nhưng mà đồ vật không có sự sống thì có thể chẳng qua là không gian không lớn nhưng mà đối với người bình thường như Tô Tiểu Tiểu mà nói thì đủ dùng.

Cô còn phát hiện mấy ngày nay sử dụng nước suối thường xuyên nhưng mà nước trong ao một chút cũng không giảm bớt, cũng không biết nguồn suối ở đâu? Hay là mở một cửa tiệm bán nước tinh khiết, đây cũng là một con đường phát tài. Đi bán nước tất nhiên cần phải pha loãng nếu không nếu người ta phát hiện ra tác dụng của nước này thì mình gặp phiền toái rồi.

Trong không gian sương mù chưa từng tiêu tán, cũng không biết rốt cuộc bên ngoài lớp sương mù là gì, cần điều kiện gì mới có thể mở ra kết giới để cho không gian trở nên to lớn hơn hoặc là nâng cấp đây? Tô Tiểu Tiểu từng thử qua nhiều phương pháp ví dụ như cửa tay để máu rỉ trong không gian, hoặc là đưa dây chuyền bạc, dây chuyền vàng vào trong không gian, xem xem không gian có phải hấp thụ kim loại mà mở rộng không vân vân nhưng cũng không có hiệu quả.

Không gian này cũng không giống như trong tiểu thuyết, không có tinh linh hay hệ thống nhắc nhở gì đó. Cái gì cũng phải tự mình tìm tòi, thật ứng với một câu nói, người mù bắt đầu muốn làm việc thì phải tự tìm tòi mà làm.

Dưới tình huống thí nghiệm nhiều lần không có kết quả, Tô Tiểu Tiểu cũng mất hy vọng, dù sao vẫn có không gian còn tốt hơn không có gì.

Mưa tầm tã, ào ào rơi xuống...

Tô Tiểu Tiểu cảm cây dù đi trong mưa, cây dù vốn đã mất đi tác dụng của nó, mưa to gió lớn, bây giờ Tô Tiểu Tiểu trừ tóc khôn ướt ra toàn thân đều ướt đầm.

Có câu nói ngày tháng ba như tâm trạng trẻ em, bây giờ rõ ràng không phải là lúc khí hậu thay đổi, lúc mới ra cửa trời còn quang đãng, không biết mây đen sẽ giăng đầy trời nhanh như vậy, ông trời à, ngài muốn mưa thì cứ mưa đi, dù gì hôm nay tôi cũng mang ô. Ngài có muốn mưa to cũng phải cho người ta có thời gian chuẩn bị, được rồi, mưa to thì mưa to đi, ngài cho xuống một lần là được, gió này có phải gió đông nam hay không, Tô Tiểu Tiểu cầm ô che nắng trong tay lão đạo sư tã, miễn cưỡng bảo vệ được bản thân nhưng toàn thân đều ướt đầm,

Được ướt cũng ướt rồi cũng không so đo cái gì nữa, đi thẳng về nhà tắm thôi.

Không biết có phải do ông trời nhìn thấy Tô Tiểu Tiểu bỗng dưng có được không gian hay không, chợt Tô Tiểu Tiểu thấy một trùm ánh sáng trắng chói mắt, bên tai nghe được tiếng bang bang đinh tai nhức óc "Oanh!"

Sau đó....

Cũng không có sau đó, Tô Tiểu Tiểu ngã xuống, bất tỉnh nhân sự không biết gì...

***** tôi là người qua đường giúp *****

Hôm nay là một ngày tươi đẹp, làm việc xong một ngày đã đến giờ tan việc.

Nhà cách công ty không xa, bình thường tôi đều đi bộ đi làm, thuận tiện đi siêu thị mua con gà về hầm cách thủy bồi bổ cho con gái, học kỳ tiếp nó sẽ phải học lên sơ đẳng, học rất qua trọng. Có tương lai hay không thì trước tiên phải học giỏi, tìm được một công việc tốt hay không cũng chỉ có thể xem sang năm có thi đậu trường trung học tốt hay không.

Có câu nói, có khổ cũng không để cho trẻ con bị khổ, học tập không giúp được gì cho cô gái dù sao cũng phải bổ sung đầu đủ dinh dưỡng cho con bé. Điều kiện kinh tế trong nhà cũng không tồi, ngày ngày uống cháo gà vẫn có thể chi được, ừ, bồi bổ nào cho con gái, những thứ thuốc bổ não kia không biết có nên tăng thêm không, không biết uống nhiều quá có tác dụng phụ gì không?

Còn có cả thực phẩm tốt cho thân thể, bắt đầu từ hôm nay mỗi ngày đều mua nạo heo, buổi tối hầm cách thủy cho vợ và con gái ăn.

Thời tiết chết tiệt này!! Trước khi vào siêu thị trời còn đẹp, tại sao lại mưa to nhanh thế, cơn mưa này ghê gớm thật, gió cũng lớn, không biết con gái tan học rồi có mang theo ô không, phải gọi điện thoại cho con bé, để con bé ở trường học chờ vân vân, lát nữa lái xe đi đón nó.

Aizz, trước mặt có mấy nữ cảm ô che nắng đi nhanh trong mưa, mưa to như vậy, tại sao không tránh vào đây đây, nhưng mà trốn hay không cũng không khác gì, toàn thân cô bé kia cũng ướt đầm đi, xem ra là về phải tắm lại!

Oanh!!

"Oa!! Có người chết rồi, người chết rồi! Có người bị sét đánh!!"

"Mau mau mau! Ai tới báo cảnh sát giúp với! Có người bị sét đánh!"

"Gọi 110? Hay là gọi 120?"

"Gọi cả hai đi, xảy ra án mạng rồi!"

Xung quanh có rất nhiều người lấy điện thoại ra báo cảnh sát.

Xung quanh ồn ào, tiếng sấm nhỏ dần, mưa vẫn tiếp tục rơi, tôi không để ý tới mưa to, đi theo rất nhiều quần chúng vây xem cô gái bị ngã xuống kia.

Không lâu sau xe cảnh sát và xe cứu thương cũng tới.

"Cô bé kia che dù đi trên lối đi của người đi đường, không đứng dưới tàng cây, cách đại thúc trước mặt mười thước. Tiếng sét đầu tiên, tôi thấy nó trực tiếp đánh từ trên không trung xuống, đánh vào cái ô hoa mà cô bé kia cầm, sau đó cô ấy ngã thẳng xuống..." Một vị cảnh sát hỏi tôi nhưng việc đã chứng kiến, Tôi nói ra những điều tôi thấy, đáng tiếc, tuổi vẫn còn nhỏ...

"Đúng vậy đúng vậy, sấm sét hôm nay rất to, ba tiếng liên."

Cảnh sát hỏi người dân xung quanh tình huống họ đã chứng kiến. Một nhân viên y tế khiêng cáng từ trên xe cứu thương xuống, chuẩn bị khiêng 'thi thể' lên.

Mặc dù tỷ lệ sống sót không cao nhưng bác sĩ vẫn theo trình tự tiến hành kiểm tra.

"Bệnh nhân còn có dấu hiệu sống!!" Bác sĩ kinh ngạc nói.

Tiếp theo, các loại dụng cụ cấp cứu được mang xuống tiến hành cấp cứu cho cô gái, xem ra khát vọng muốn sống của cô gái rất mạnh, đúng là tính mạng chưa bị cắt đứt. Sau khi bác sĩ tiến hành cấp cứu không lâu sau thì thở phào nhẹ nhõm, tiếp đến để cho những nhân viên y tế khác giúp một tay mang cáng của cô gái này vào trong xe cứu thương, xe cứu thương lăn bánh đi.

Tiếp, xe cảnh sát cũng đi theo, không biết cô bé này sẽ như nào? Hy vọng có thể sớm qua khỏi cửa ải này.

Tôi nhìn xe cảnh sát chạy càng ngày càng xa thờ dài nói.

Đúng rồi, lát nữa phải đi đón con gái không thể để cho con bé đi về nhà một mình trong ngày mưa to như này được. Tôi mới nghĩ nếu như việc vừa rồi xảy ra ở trên người con gái... Tim căng thẳng, không có khả năng, thật là không thể chịu được.

Trời mưa còn chưa ngớt, tôi cũng mặc kệ, vội vàng cầm đồ ăn mới mua xong đội mưa chạy về nhà. Phải nhanh chóng gọi điện cho con gái để cho con bé cẩn thận..

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Ruộng Đất, Nhà Gỗ.

Mở mắt ra, thứ nhìn thấy đầu tiên vẫn là trần nhà màu trắng, nhưng trực giác nói cho Tô Tiểu Tiểu biết, đây không phải căn phòng vốn thân quen của cô.

Hiện giờ Tô Tiểu Tiểu chỉ cảm thấy mệt rũ rời, giống như vừa chạy marathon xong vậy, căng chân căng tay mỗi nhũ, chẳng còn tí sức lực của tuổi con gái, hơn nữa cô còn cảm thấy nhói nhói như bị kim châm ở một vài chỗ trên cơ thể. Cô quay đầu, nhận ra mẹ đang nằm sấp ở mép giường, nhìn xung quanh một lượt, cô phát hiện nơi này hơi giống bệnh viện.

"Mẹ..." Mở miệng gọi mẹ, nhận ra giọng nói khàn khàn khác thường, cũng may không thấy cổ họng đau đớn, mà chỉ khát lắm thôi.

Bà Tô nghe thấy tiếng gọi của con gái, vội choàng dậy.

"Tiểu Tiểu, con thấy sao rồi? Có thấy khó chịu ở đâu không?" Bà Tô vừa hỏi han con gái, vừa nhấn chuông ở đầu giường để bác sĩ đến kiểm tra.

"Mẹ ơi... sao bỗng nhiên con lại phải nằm viện thế này..." Trong lúc nhất thời, Tô Tiểu Tiểu không cách nào nhớ được nguyên nhân kết quả, lòng buồn bực một trận, vì sao vừa tỉnh đã thấy mình nằm trong viện rồi?

"Con bị... bị sét đánh ở trên đường... cũng hôn mê hơn một ngày rồi... ông trời phù hộ con..." Bà Tô đỡ Tô Tiểu Tiểu ngồi dậy, đỏ vành mắt nghẹn ngào nói.

"Dạ? Không thể nào..." Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ tới luồng sáng và tiếng vang rõ lớn hiện ngay trước mắt mình khi đó... Minh cũng xui thật, xác suất bị sét đánh trúng chỉ là một phần ngàn vạn thế mà còn gặp phải... May mà không có di chứng gì sau khi bị sét đánh, hay là sau khi xuất viện đi mua xổ số thử xem có trúng không nhỉ?

Tô Tiểu Tiểu nhìn tay chân vẫn còn nguyên vẹn, ừm, tay chân vẫn đủ, da vẫn chưa bị cháy đen thui lụi. Sờ sờ mặt, trên mặt không có vấn đề gì, ừm, hình như tóc hơi vênh lên thì phải? Vừa chạm vào đã cảm nhận được dòng điện rất nhỏ, ngón tay hơi tê. Ừm, đoán chừng đầu tóc của mình giờ chẳng khác gì songoku!

"Con không có vết thương gì chứ ạ?" Tô Tiểu Tiểu tự kiểm tra bản thân một lượt rồi hỏi mẹ.

"Thật sự đội ơn ông trời đã phù hộ!!!" Bà Tô vốn chẳng tin quỷ thần nay tay bắt thành hình chữ thập bái lạy trần nhà, rồi mới trả lời, "Bên ngoài không có vết thương gì cả, mẹ đã nhấn chuông gọi bác sĩ tới đây rồi, sau khi kiểm tra kĩ càng mẹ mới yên tâm được, thấy con hôn mê bất tỉnh, ba con và mẹ lo lắm... Con tỉnh lại thì lòng mẹ cũng nhẹ đi được phần nào."

Tô Tiểu Tiểu cũng đỏ vành mắt, haiz, đều tại mình khiến bố mẹ lo lắng cả!

Không lâu sau, một nhóm bác sĩ mặc áo dài trắng tới kiểm tra tình huống của Tô Tiểu Tiểu. Nào thì xem mí mắt, rồi thì tura lưỡi, xét nghiệm máu và nước tiểu, siêu âm... Toàn bộ đều kiểm tra một lượt. Kết quả còn chưa có, nhưng tiền thì đã bay mất mấy nghìn em, Tô Tiểu Tiểu nhìn mà xót xa trong lòng...

"Cháu gái may thật!!!" Bác sĩ áo trắng đang tuổi trung niên không khỏi cảm thán: "Bị sét đánh khác hoàn toàn với bị điện giật, một đường sét lớn thế bỏ thẳng trực tiếp mà cháu vẫn không xảy ra chuyện gì, đúng là kì tích!"

"Ha ha..." Nhất thời, cô không biết trả lời thế nào cho tốt.

"Thế mà cũng chẳng có vết thương ngoài da, thoát nhìn cũng không giống bị sét đánh, không biết thứ gì đã dẫn điện đi nhi..." Bác sĩ tiếp tục xì xào.

"Ặc... Nhờ may mắn cả thôi ạ..." Cô sờ sờ đầu, hàm hồ đáp.

"Ừ... Ngày mai mới có kết quả xét nghiệm, trước mắt vẫn chưa phát hiện cháu có vấn đề gì, nhưng mà, tôi đề nghị gia đình nên cho cháu ở viện quan sát thêm một ngày, tình hình của cháu khá là khác thường, dù sao chuyện bị sét đánh như cháu, bệnh viện chúng tôi chưa từng gặp phải, trước cứ nằm viện quan sát thêm, đợi ngày mai có kết quả xét nghiệm, nếu không có vấn đề gì thì để cháu xuất viện sau." Bác sĩ trưởng nói.

"Vâng, cảm ơn bác sĩ..." Bà Tô ngàn tạ vạn ơn tiễn bước bác sĩ.

"Mẹ, mẹ cũng về nhà nghỉ ngơi đi chứ ạ, vừa rồi bác sĩ cũng nói con không sao mà, chỉ cần ở thêm một ngày, mai là có thể về nhà rồi." Tô Tiểu Tiểu khuyên mẹ về nhà nghỉ ngơi, bản thân bị sét đánh, thậm chí còn hôn mê hơn một ngày, trong khoảng thời gian này chắc ba mẹ cũng lo muốn chết, để họ về nghỉ ngơi nhiều một chút, dù sao mình cũng đã tỉnh, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

"Thật sự không sao chứ con?" Bà Tô do dự hỏi lại.

"Không sao đâu, con khỏe mà, mẹ cứ yên tâm về con đi, nhưng mà mẹ hôm qua chắc cũng ngủ không ngon, mẹ phải mau về nhà nghỉ ngơi đi ạ."

Đội bà Tô bước từng bước rời khỏi bệnh viện, Tô Tiểu Tiểu nhanh chân tránh tầm mắt của mọi người đến toilet của bệnh viện rồi đi vào không gian sương mù.

Vừa vào không gian, Tô Tiểu Tiểu ngay tức thì phát hiện sương mù đã biến mất, không gian trở nên rộng lớn hơn rất nhiều, thì ra ở ngoài không gian hình thành một vòng đất ruộng màu đen, nhìn qua còn rộng hơn cả đường thi chạy 400m, giữa lòng đất trống còn có một cái ao Bạch Ngọc, cách ao 5-6m là

một căn nhà gỗ nhỏ xinh.

Vì sao đột nhiên không gian trở nên lớn đến thế này, hơn nữa còn có nhà gỗ chứ? Tô Tiểu Tiểu buồn bực.

A, chắc chắn là nhờ năng lượng của sấm sét. Nhất định là không gian đã hấp thu tia sét đánh lên người mình, cũng chính nhờ nguồn năng lượng điện dồi dào ấy mới khiến không gian thăng cấp, thậm chí còn cứu mình một mạng. May mà trên người có không gian, không có lẽ đã xuống âm phủ đăng kí địa chỉ thường trú xong xuôi cả rồi.

Tô Tiểu Tiểu cẩn thận quan sát căn nhà gỗ nhỏ mới hiện ra, nhà gì mà nhỏ xíu, Tô Tiểu Tiểu đi xung quanh nhà gỗ một lượt, đoán chừng chỉ có thể vào đó ngồi, nằm cũng không được... May mà độ cao của nó tương đối bình thường, nếu không vào nhà cũng phải cúi người.

Trên cửa phòng gỗ có treo một tấm bảng, trên đó ghi: Nhà ăn tự chọn món.

Tô Tiểu Tiểu cũng chẳng vội vàng mở cửa. Trước hết, cô tới bên ao nước, lấy tay múc nước ao uống vài ngụm, nhất thời, tinh thần sảng khoái, cổ họng cũng không còn khô khốc nữa. Mãi đến khi cảm thấy cơ thể đã khôi phục được trạng thái tốt nhất, cô mới dúi bước đến trước cửa nhà gỗ.

Đẩy nhẹ một cái, ặc... cửa vẫn chưa mở ra, Tô Tiểu Tiểu ngay tức khắc đen mặt, nhận ra cửa của nhà gỗ phải kéo ra ngoài.

Cửa vừa mở ra, đập vào mắt cô là ánh sáng tự nhiên dịu dịu, tìm mãi vẫn chưa thấy nguồn sáng ở đâu. Thôi, dù sao đây cũng là thế giới hư ảo.

Trong nhà gỗ chỉ có một cái bàn bốn chân và một cái ghế, là bàn ăn dành cho một người. Quả nhiên, vào trong chỉ ngồi chứ không làm gì được, Tô Tiểu Tiểu vốn cho rằng trong nhà gỗ sẽ có phép màu kì lạ, thấy vậy, không khỏi hơi thất vọng.

Tô Tiểu Tiểu kéo ghế dựa ra rồi ngồi xuống bàn cơm, trên bàn tức thì xuất hiện menu plasma.

"Ha ha, tiên tiến thật."

Tô Tiểu Tiểu lật xem thực đơn, có rất nhiều món ngon trong đó, nào là món cay Tứ Xuyên, đặc sản Hồ Nam, món ăn trên đất Quảng Đông, món kho, món ở Chiết Giang đều có đủ, hơn nữa vẫn hay tranh đẹp (*), Tô Tiểu Tiểu chỉ nhìn thôi cũng đã chảy nước miếng.

(*) Giới thiệu ngon, tranh vẽ minh họa trông hấp dẫn.

Nhưng tất cả món đó đều có màu xám, không chọn được. Bên cạnh thức ăn là mấy con số, thoạt nhìn giống như niêm giá của từng món.

Phải lấy thứ gì mới đổi được thức ăn ngon này chứ? Nhân dân tệ có được không? Tô Tiểu Tiểu sờ sờ túi tiền, tiện tay đặt một tờ 20 lên bàn, rồi dúi túi lên xem còn gì không.

Đột nhiên, có ánh sáng màu hồng lóe lên, tờ 20 biến mất tăm... cùng lúc ấy, ô vuông bánh bao hấp trên thực đơn phát sáng, góc phải ở phía dưới ô vuông hiện ra một đồng bạc ghi số 10, Tô Tiểu Tiểu nhắm nhắm xem được bao nhiêu bánh bao hấp, nhưng chỉ có thể đổi tối đa 2 cái.

A... Tờ 20 chỉ đổi được có 2 cái bánh bao hấp, bủn xỉn đến thế là cùng, 5 đồng mình mua được hẳn cả lồng bánh rồi ấy, bóc lột người ta vừa phải thôi chứ! Tô Tiểu Tiểu thầm oán hận, giận mình vứt tiền lung tung, giờ thì hay rồi, đổi tờ 20 lấy có hai cái bánh bao bé tí.

Tô Tiểu Tiểu im lặng nghiên cứu menu, cũng không vội đổi bánh bao ngay, cô muốn xem có thể lấy lại được tiền hay không. Nhưng đọc mãi, cuối cùng bị ai kết luận: cái menu này chỉ biết lấy tiền chứ không cho lấy lại. Hết cách rồi, đành oan uổng lấy hai cái bánh ăn tạm thôi.

Dù sao tờ 20 cũng đã mất không lấy lại được rồi, giờ đổi hai cái bánh bao có thể ăn thử một chút. Tô Tiểu Tiểu tự an ủi mình.

Sau khi trao đổi xong, quả nhiên bánh bao hấp xuất hiện trên bàn cơm trống rỗng, một cái bánh bao cũng chỉ lớn hơn quả trứng gà một tí. Mình thiệt không ít đâu, huhu.

Tô Tiểu Tiểu cầm bánh bao cắn một miếng, hạnh phúc híp cả mắt lại~~~

Ừm, tiền nào của nấy, cái bánh này ăn ngon thật!

Tô Tiểu Tiểu thấy trong không gian hết chỗ đặc biệt, ăn xong cô liền quay lại bệnh viện.

Ngày thứ hai, dưới tâm trạng lo lắng không yên, Tô Tiểu Tiểu nhận giấy báo cáo kết quả, trong đó nói chỉ số cơ thể của cô đã bình thường trở lại, dưới sự đồng ý của bác sĩ, cô hoan hỉ về nhà với mẹ.

Còn vì sao lại nói Tô Tiểu Tiểu lo lắng không yên, là do cô sợ uống nước sôi sẽ sinh ra cái gì đó kì lạ trong người, nên cứ lo lắng thấp thòm mãi.

Thật ra, sau khi bị sét đánh, Tô Tiểu Tiểu phát hiện bản thân có gì đó rất bất thường, có đôi khi, trong lúc lơ đãng, không biết vì sao cô lại có thể phóng ra điện.

Ngày hôm qua, Tô Tiểu Tiểu nằm trên giường bệnh vừa ăn táo vừa lấy máy lên mạng đọc tiểu thuyết thể loại nữ chính tái sinh đi báo thù. Đến đoạn nữ chính bị người ta hãm hại vào một cái bẫy hết sức tàn độc, Tô Tiểu Tiểu đắm chìm trong tiểu thuyết hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, mãi đến khi nữ chính hóa nguy thành an thì mới bình tâm, đang chuẩn bị cắn một miếng táo thì chợt nhận ra: quả táo trên tay trái đã bị điện cháy đen tự bao giờ, thậm chí quả

táo trên tay vẫn còn một ít tia điện màu xanh phát ra tiếng xẹt xẹt...

Tô Tiểu Tiểu hốt hoảng, vội vàng diệt cỏ tận gốc, may mà lúc này người bệnh chung phòng với cô ra ngoài lấy nước còn chưa về, nên chuyện quái lạ ấy có mình cô biết...

Sau đó Tô Tiểu Tiểu lại tìm cơ hội trốn vào không gian để thử nghiệm siêu năng lực của mình. Mới đầu còn giống như Đoàn Dự học Lục Mạch Thần Kiếm, khi được khi chẳng, chẳng có chút quy luật gì.

Tô Tiểu Tiểu kiên trì tiếp tục luyện tập, cô quyết tìm ra quy luật cho bằng được, không biết đầu mới chạm vào người ta đã phóng điện giết chết người ta thì nguy lắm, hơn nữa nếu mình không khống chế được, trong một phút lỡ làm phóng cả chục luồng điện cao thế ra, quá khủng bố!

Nhờ sự nhẫn nại của Tô Tiểu Tiểu, cuối cùng cô cũng đạt được mong muốn, điện năng không được phóng ra một cách tự do nữa. Chuyện này cũng để cô an tâm hơn, ít nhất mình sẽ không giết người trong lúc vô tình nữa.

Đối với kết quả sau đó, Tô Tiểu Tiểu vẫn không tin tưởng cho lắm, thời nay khoa học kỹ thuật phát triển như thế, trời mới biết số liệu này có khiến người ta nhận ra sự khác thường của cô không.

Nếu bị ai đó phát hiện có siêu năng lực phóng điện, chắc chắn mình sẽ bị trói gô cổ vào viện nghiên cứu khoa học làm vật thí nghiệm mất.

Mãi cho đến ngày xuất viện, Tô Tiểu Tiểu mới thật sự nhẹ nhõm. Cô ráo bước, phấn chấn trở về nhà với bố mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Bắt Đầu

Những ngày tiếp theo, Tô Tiểu Tiểu đều học tập cách khống chế điện năng trong người mình, theo thời gian, sức khống chế của cô ngày càng mạnh, cơ bản đã đạt được mức thu phóng tự nhiên.

Tiếng chuông điện thoại du dương vang lên, Tô Tiểu Tiểu nhắc máy nghe.

"Xin chào, em có phải Tô Tiểu Tiểu không? Dưới tầng có bưu kiện gửi cho em này, phiền em xuống kí nhận giúp chị với."

"Vâng ạ, chị đợi em một lát nhé."

Tô Tiểu Tiểu nhanh chóng thay quần áo rồi xuống tầng.

Sau khi xuất viện, cô bắt đầu chăm chút đất đen trong không gian của mình, muốn cho thêm mấy thứ vào đó. Nhưng vì không có kinh nghiệm gieo trồng cây cỏ trong nhà toàn do bố "chăm sóc" cả, mà cũng không hẳn, "chăm sóc" ở đây chỉ là bỏ ít thời gian tưới nước cho cây thôi. May mà đám cây cỏ ở nhà đều có sức sống mạnh mẽ, tuy nhìn đáng vẻ không quá đẹp vì chưa có người cắt sửa chuyên nghiệp, nhưng cảnh lá vẫn sum suê.

Tô Tiểu Tiểu lấy cây gốc hoa lan ba mùa về mà chưa sử dụng vào đất trong không gian, rồi đi tới nhà gỗ nhỏ, tạm thời cô vẫn chưa phát hiện có gì mới lạ, cũng không biết ngoài nhân dân tệ, thức ăn trong quán còn có thể đổi bằng thứ khác không.

Tô Tiểu Tiểu nhớ ra trong nhà còn một túi táo, ôm tâm trạng trông mong đổi hai quả với nhà gỗ. Vừa đặt xuống bàn, chúng đã biến mất ngay tức khắc, trong menu có đồ ăn sáng lên, chẹp, đổi được hẳn hai cốc nước táo kìa~~

Xem ra, lấy đồ vật đổi hời hơn nhân dân tệ.

Không đứng trong nhà ăn quá lâu, Tô Tiểu Tiểu ra ngoài. Sau đó, cô chợt nhận ra gốc lan cô mới cấy xuống đất không lâu đã đơm hoa rồi, lớn phồng phao trông thấy!

Tô Tiểu Tiểu khiếp sợ, thì ra thửa ruộng này là một báu vật, có thể giúp cây sinh trưởng và phát triển chỉ trong một thời gian ngắn.

Tô Tiểu Tiểu vừa về nhà đã xắn tay lục lọi khắp nơi, cô định mua hạt giống về trồng thử trong không gian. Ra chợ đầu mối, Tô Tiểu Tiểu ngay tức thì bị đủ loại hạt giống cuốn hút, cô chọn hàng loạt những hạt mình muốn ăn hoặc cảm thấy ăn sẽ rất ngon, hoặc là các loại hạt chưa gặp bao giờ, ví dụ như dưa hấu, bí đỏ, đậu tây, nho, táo...

Chủ cửa hàng vừa thấy một đồng đơn đặt hàng đã có xu hướng khuếch trương thì đồ cả mô hôi hột... Cô gái này bị cuồng mua à! Song, tuân thủ nguyên tắc hời, hời nữa, hời nữa, chủ cửa hàng vẫn tính hóa đơn như bình thường, với chút lương tâm còn sót lại, còn tặng kèm giấy thuyết minh về điều kiện gieo trồng các hạt giống và cách chăm sóc sao cho cây nhanh sinh trưởng...

Tô Tiểu Tiểu vui vẻ phấn chấn vác cái túi to về nhà, may mà hôm nay bố không có nhà, nếu để bố thấy cô mua toàn hạt giống vô dụng về, không biết có

phải cảm thấy thần kinh con gái mình có vấn đề hay không.

Sau khi mang túi hạt giống vào không gian, cô cũng chẳng thèm liếc mấy tờ thuyết minh ở trên, cứ thế cầm cái xẻng đào đất lên, cho hạt giống xuống rồi lấp.

Ngày thứ hai, vừa bước vào không gian, đập vào mắt Tô Tiểu Tiểu là cánh đồng xanh mướt, các loại rau dưa hoa quả đều đã trở cảnh, nảy mầm, thậm chí mấy loài thực vật có thời kì sinh trưởng ngắn đã ra quả.

Tô Tiểu Tiểu tự hào ngắm mảnh ruộng tươi tốt, vênh váo ngẩng mặt nhìn trời cười to, ha ha, xem ra lần này mình sắp phát tài rồi. Đã thế việc kinh doanh này còn chẳng cần cô bỏ ra tiền gốc.

***** Bệnh viện *****

"A!!"

"Nhả ra, mau nhả ra! Tiểu Ngô, nhanh lên, thuốc an thần đâu rồi, nhanh!" Một bệnh nhân mất kiểm soát cắn tay bác sĩ không buông, khiến người chữa trị cho anh ta đau chảy cả nước mắt, nhưng vì quy định không thể đánh nhau với bệnh nhân, anh ta nhịn đau gọi Tiểu Ngô - một y tá khẩn cấp tiêm thuốc an thần cho bệnh nhân.

Y tá ở quanh đó cùng nhau ra sức giữ chặt tay chân của người bệnh mất kiểm soát, để y tá Tiểu Ngô tiêm thuốc. Sau khi bệnh nhân ngất đi, tay phải của vị bác sĩ nọ mới được giải thoát, vừa vén tay áo lên đã thấy gần như bị cắn đứt một miếng thịt.

Y tá nhanh tay xử lí miệng vết thương cho bác sĩ, cũng tiêm luôn một mũi vắc - xin phòng bệnh chó dại.

"Bác sĩ Tạ, bác sĩ có sao không?"

"Ừm... Không sao, nhưng chắc mấy ngày nay tôi không thể vào phòng phẫu thuật được nữa!"

"Bác sĩ Tạ, bác sĩ nói xem, rốt cuộc người này mắc bệnh gì thế? Ở bệnh viện quanh đây cũng có năm người có triệu chứng tương tự rồi, có phải là bệnh chó dại không ạ?"

"Khó nói lắm, biểu hiện thì khá giống bệnh chó dại, nhưng vẫn có điểm khác nhau, ví dụ như sợ ánh sáng mà không sợ nước. Bệnh nhân không kiểm soát được mình, tấn công ngay trước mặt mọi người." Bác sĩ Tạ giải thích.

"Ôi, mất kiểm soát như vậy à? Vậy còn có hi vọng khỏi bệnh không bác sĩ?"

"Tôi cũng không rõ, nghe nói bệnh viện đã cách ly tất cả những bệnh nhân có triệu chứng này, cũng đăng báo rồi, mấy ngày sắp tới sẽ có chuyên gia đến đây tham vấn, tin rằng rất nhanh sẽ có cách giải quyết thôi." Bác sĩ Tạ nói.

"Ừa, mà họ mắc bệnh độc qua đường nào nhì?" Tiểu Ngô rất quan tâm đến con đường lây nhiễm bệnh, phải nắm chắc nguyên nhân mới được, về cô sẽ nhắc bạn tốt phòng ngừa cẩn thận.

"Cái này tạm thời chưa xác định được, kết quả vẫn chưa được công bố, nhưng rất có khả năng là bị động vật cắn hoặc cào." Bác sĩ Tạ không chắc lắm, nhưng chắc chắn cũng do một phần liên quan đến mặt này.

"Vậy giờ đã có vắc - xin phòng bệnh rồi chứ ạ? Vắc - xin phòng chó dại có hiệu quả không ạ?" Y tá Tiểu Ngô trẻ tuổi tò mò hỏi.

"Chắc là... có tác dụng đấy." Bác sĩ Tạ nhìn vết thương ở tay phải, lo lắng đáp. Thật ra, trong lòng vị bác sĩ ấy cũng vô cùng sợ hãi, sợ hãi vắc - xin phòng bệnh không có tác dụng. Haiz, sao hôm nay xui thế nhì, đúng phen trục của anh ta chứ.

***** Khu cách ly của bệnh viện *****

"Bác sĩ, bệnh nhân lên cơn nguy kịch rồi!" Y tá thấy chỉ số trên màn hình ECG (*) giảm liên tục, sốt sáng nói.

(*) Điện tâm đồ: ghi lại hoạt động điện của tim.

"Điều trị khẩn cấp ngay!" Bác sĩ nhanh chóng lấy máy sốc điện ở cạnh đó, bôi gel dẫn điện lên, lập tức tiến hành sốc điện cho bệnh nhân.

"Tít..." Sau vài lần, vẫn không cứu được bệnh nhân. Màn hình ECG đã không dao động nữa, chỉ còn đường ngang - đại biểu cho cái chết.

Bác sĩ liếc đồng hồ trên tay: "Cấp cứu vô tác dụng, bệnh nhân chết vào 15:25 chiều."

Một y tá ở bên cạnh ghi chép thời gian tử vong. Rồi phủ vải trắng lên thân người chết, rồi chuyển cái xác đó vào nhà xác bệnh viện.

"Tiểu Mỹ, cậu nghe tin gì chưa, hôm nay lại thêm một người mắc chó dại, lúc mới đưa tới, bệnh nhân đó còn cắn bác sĩ chảy cả máu đấy!" Y tá Tiểu Bình thấy xung quanh không có ai, tính bà tám nổi lên, bèn kể cho bạn tốt Tiểu Mỹ nghe tin mình vừa nắm được.

"Thật thế á? Lại có người bị cắn rồi à?" Tiểu Mỹ thờ dãi, rồi ngó quanh, xác định không ai chú ý tới hai người, cũng tám lại với Tiểu Bình: "Cậu biết chưa? Tổ còn nghe nói hôm nay có bệnh nhân ở khu cách ly chết rồi cơ!"

"Hà? Chết người rồi á, nghiêm trọng đến thế sao?"

Ừm, xem ra cái nghề này của chúng ta rất nguy hiểm đấy, đặc biệt là vào lúc này, liên tục có bệnh nhân mất kiểm soát nhập viện, tuy rằng đã cách ly, nhưng ở khu vực cách ly cũng có rất nhiều người bị bệnh nhân cào đấy, may mà không nghiêm trọng lắm."

"Ồ, nơi đó vốn có phải chỗ tốt đẹp gì đâu, tuy giờ bệnh viện có tăng gấp đôi tiền lương cho nhân viên trong đó thật, nhưng chẳng ai đồng ý vào cả."

"Nếu là tớ ấy, cho tiền tớ cũng chẳng đi đâu! Ai lại đi chịu tội chỉ vì ít tiền đấy chứ, thương thay cho mấy thực tập sinh mới đến, công việc bản nhất một nhất đều giao hết cho họ, đã thế còn chẳng có tiền lương nốt, qua kì thực tập còn chưa chắc đã được bệnh viện giữ lại, may mà mẹ tớ sinh tớ sớm mấy năm." Tiểu Bình cảm thán.

"Ừm, giờ nhóm đàn em càng ngày càng khó khăn." Tiểu Mỹ đồng ý với ý kiến của Tiểu Bình.

"O, bác sĩ Tạ? Anh không sao chứ, trông mặt anh tái quá." Tiểu Bình thấy sắc mặt bác sĩ Tạ tái nhợt, quan tâm hỏi.

"Ừm, tôi hơi đau đầu, vừa uống mấy viên thuốc xong. Tôi xin phép về nghỉ ngơi trước nhé." Về mặt bác sĩ Tạ bợt bạt, đầu cũng hơi choáng, nhưng vẫn nhã nhặn trả lời câu hỏi của cô y tá nhỏ.

"Vậy không quấy rầy anh nữa, bác sĩ Tạ mau về nghỉ ngơi đi ạ." Tiểu Bình lo lắng nhìn bóng lưng bác sĩ Tạ ngày một xa.

***** Ở một chỗ nào đó *****

Một người cô gái cầm túi đồ ăn chuẩn bị lên tầng nhà mình. Vừa đến cầu thang, không biết có con chuột ở đâu vọt ra, hung hãn cắn lên cẳng chân cô gái đó một cái, cô ấy giãy chân, giẫm chết con chuột chẳng biết chui ra ở đâu.

Cô gái nọ đi khắp khiêng lên tầng, mở cửa nhà.

"O kìa, em làm sao thế, sao cẳng chân chảy máu thế kia?" Anh chồng ân cần hỏi han.

"Lúc nãy ở cầu thang bị chuột cắn áy mà." Nhìn vẻ mặt quan tâm của chồng, trong lòng cô gái ấm áp hẳn, miệng vết thương cũng không đau như trước nữa.

"Đến trạm y tá trước đã." Anh chồng trực tiếp cầm lấy chìa khóa xe và ví tiền, tùy tiện bỏ túi thức ăn trong tay vợ để ở góc nhà, cũng không nấu cơm nữa, nhanh tay tắt bếp rồi ra cửa.

***** Dưới cầu vượt *****

Một kẻ lang thang nào đó dưới cầu vượt đột nhiên tấn công người qua đường, hét cào rồi cắn những người xung quanh.

"Cứu tôi với!!" Một người vừa kêu cứu vừa ra sức chống đỡ, nhưng sức lực của gã người hán tấn công kia quá lớn, anh ta luôn bị vây ở trạng thái bị động.

Người đi trên đường ào ào tới giúp đỡ tách kẻ lang thang nọ và người qua đường kia ra, trong đám đông lại thêm mấy người bị kẻ lang thang cào, cắn.

Người qua đường nọ vất vả lắm mới tránh được kẻ lang thang, ngồi xuống một góc, lúc này, mặt mũi toàn máu me.

Không lâu sau, xe cảnh sát, xe cứu thương gào thét đến.

Sau khi băng bó kịp thời, quần chúng bị thương đang chuẩn bị đi theo xe cứu thương tới bệnh viện kiểm tra thêm một bước nữa. Đột nhiên, kẻ lang thang run rẩy, sau đó ngã xuống đất, nằm không nhúc nhích. Nhân viên cứu hộ nhanh chân lên cấp cứu, lại phát hiện kẻ lang thang đã không còn hơi thở.

Xe cứu thương mang cả xác chết và người bị thương đi, tất cả dường như đã khôi phục sự tĩnh lặng vốn có.

***** Đêm tối, trong một ngõ nhỏ *****

Một con mèo tam thể nhìn chằm chằm một con chuột trên đường như hồ rình mồi, nằm sấp xuống rồi tiến lên.

Giữ đúng lúc, bổ nhào về phía trước...

Mắt con chuột đỏ lừ, y như thợ săn lão luyện, không chạy trốn, trại lại còn phản đòn, đọ sức với chú mèo hoa to lớn.

Con chuột nọ hung mãnh (*) khác thường, đôi mắt đỏ lừ dưới ánh trăng cực kì quý dị.

(*) Hung dữ và mạnh mẽ.

Không lâu sau, mèo hoa lớn chạy tan tác, trên người đầy vết thương, nếu không được chữa trị, chắc mạng cũng chẳng giữ được lâu nữa. Nó cũng không biết tại sao, chỉ là một vết cào của con chuột thôi, sao lại thảm thiết đến mức đó...

Từng góc trong thành thị đều xảy ra chuyện lạ, câu chuyện của chúng ta, bắt đầu mở màn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Biến Hóa Kinh Động

Trên các số báo hai ngày nay đều đưa tin cùng một đề tài liên tiếp xảy ra chuyện người đi đường vô tội bị tấn công, tác giả bài viết nói: nguyên nhân dẫn đến tình trạng này là do nhiều người uống rượu say gây sự, hoặc vì hút thuốc mê quá liều, không phải bệnh độc lây lan, hi vọng mọi người đừng khủng hoảng mà sợ hãi quá độ! Nhân thể, người viết bài còn khuyên mọi người không nên uống say, tránh xa thuốc lắc... Thậm chí chính phủ còn ra mặt giải thích chuyện này, họ trấn an mọi người, khuyên đừng lo sợ nữa, cứ sống và làm việc như mọi ngày, tất cả đều ở trong tầm kiểm soát, đừng sử dụng chất kích thích. Ai phát hiện đáng về người xung quanh có gì không ổn, xin hãy tránh xa hết sức, đồng thời nhanh chóng gọi điện báo cho đường dây nóng của chính phủ.

Tuy rằng chính phủ đã ra mặt làm sáng tỏ, nhưng vẫn không ngăn được lời đồn ngày một lan rộng trong quần chúng.

Ánh mắt của đông đảo nhân dân vẫn sáng lăm, tuy sự kiện bị tấn công bất ngờ không được đưa tin nhiều, nhưng họ biết, tình trạng thật sự khá nghiêm trọng, có rất nhiều người chứng kiến cảnh người khác bị cào, cắn, không ai có thể che giấu được.

Nhưng, vẫn có rất nhiều trường hợp bị tập kích chưa bị lộ ra ngoài. Dưới nhà Tô Tiểu Tiểu đã từng xảy ra chuyện này, tuy nhiên, kẻ tấn công gần như bị chế ngự ngay tức khắc, người bị thương đã được cảnh sát đưa tới bệnh viện chữa trị, nhưng sau đó, cả hai người này đều bật vô âm tín.

Lòng người hoảng sợ, trên đường phố đông đúc giờ không còn một bóng người, chỉ có lác đác vài chiếc xe xé gió chạy vù vù qua từng dãy phố. Giá thịt, gạo, rau dưa và hoa quả tăng lên liên tiếp, thậm chí còn xuất hiện tình huống tranh nhau mua, lên giá thức ăn ngay tại chỗ, cung không đủ cầu.

Trong chợ cũng chẳng còn nhiều gánh hàng rong nữa, chỉ còn ít ỏi vài nhà vẫn kiên trì bán hàng.

Giờ chỉ còn siêu thị mới có đầy đủ các mặt hàng, tuy ở đó khá nhiều người, nhưng ở đó, mỗi ngày đều xảy ra chuyện tranh nhau mua vật phẩm.

Ngay lúc này, Tô Tiểu Tiểu và ba Tô đang chuẩn bị đến siêu thị lớn nhất trong thị trấn mua đồ.

Trong siêu thị, người ra vào tấp nập, đặc biệt là khu thực phẩm, Tô Tiểu Tiểu và ba Tô lấy một chiếc xe đẩy rồi gia nhập hàng ngũ tranh mua. Nhìn thịt tươi đông lạnh, léc cái trắng, rồi đến trứng gà, cái gì cũng muốn lấy... Nhưng siêu thị đã có quy định rõ ràng, một người chỉ được lấy một phần cho mỗi loại thực phẩm. Trước kệ thức ăn cũng được trang bị vòm an ninh mạnh hơn trước, nếu có ai dám vi phạm qui định sẽ thẳng tay tống cổ kẻ đó ra ngoài, đồng thời hôm đó tuyệt đối không bán gì cho kẻ đó nữa.

Tô Tiểu Tiểu nhìn gã đàn ông đứng trước, ý vào mấy ly rượu trong bụng và vóc người to lớn, ông ta toan xách mấy miếng thịt lợn và cặp gà rồi đi thẳng! Nhưng, chưa kịp âm ỉ, bảo vệ đã lôi ông ta ra ngoài. Những món đồ trong giỏ của ông ta đều được trả về chỗ cũ, để khách hàng xếp sau chọn lựa.

Sau khi dạo hết hàng ở khu thực phẩm, Tô Tiểu Tiểu và ba Tô đến khu thú cưng mua mấy túi thức ăn cho chó, rồi đến khu sinh hoạt tìm giấy vệ sinh, sữa tắm, dầu gội đầu... và một số đồ dùng linh tinh hàng ngày. Thấy đã kha khá, mới thông dong đến quầy thu ngân tính tiền.

Lúc này, hàng người xếp ngay ngắn đột nhiên rối loạn, ai đó hét chói tai, mọi người chen chúc đẩy nhau, một số người còn bị vấp ngã, nhưng người ở sau cứ thế giẫm lên lưng người kia mà chạy, tình cảnh dần trở nên mất khống chế.

Nhìn xung quanh, Tô Tiểu Tiểu thấy trong đám người có ba, bốn người hóa rồ cùng lúc, sau đó lao thẳng đến chỗ người bình thường đứng gần họ nhất mà tấn công. Một người đàn ông cắn mạnh vào cổ bác gái trung niên, một miếng thịt cứ thế bị cắn đứt, máu tuôn ào ào như suối.

Bị tên kia cắn phải động mạch, bác gái nọ hét đường cứu chữa rồi.

Quả nhiên, sau khi giằng giụa mấy cái, bác gái nọ chẳng còn cử động được nữa. Mà người đàn ông nằm trên người bác ấy cũng gầm lên một tiếng, người co giật, miệng sùi bọt mép, hai mắt trợn ngược, cũng ngã xuống.

Sự việc mới xảy ra được mười phút, hơn mười người đã ngã xuống, người thì nằm rạp ra vì bị giẫm đạp, cũng có người bị tấn công, tử vong ngay tại chỗ, có người ngã khụy vì sợ hãi... Tình cảnh máu tanh như thế đập vào mắt những người vừa tỉnh táo lại, ai nấy hoảng sợ hít sâu một hơi.

Song, sau khi bình tĩnh lại, dưới sự nỗ lực của bảo vệ và sự kết hợp của quần chúng, những người bị thương đã được nâng dậy rồi tiến hành cấp cứu đơn giản, thống kê số người tử vong và giữ nguyên hiện trường xong, mọi chuyện cơ bản đã nằm trong tầm kiểm soát. Đã có người báo cảnh sát, chỉ chờ cảnh sát tới làm việc nữa là ổn thỏa, vậy nên siêu thị bắt đầu sơ tán quần chúng.

Lúc này bác gái bị cắn vào động mạch được xác định là tử vong khi nãy đột nhiên nhô dậy. Bác xoay cổ, ánh mắt đại ra, vẻ mặt hoang mang. Trong lúc nhất thời không hiểu tại sao mình lại ở đây?

Bảo vệ vừa nãy xác định bác gái này đã qua đời cũng sờ một chút, song, nghĩ chắc mình đoán nhầm rồi, bèn nhanh chân chạy đến chỗ bác gái nọ định nâng bác dậy tiến hành sơ cứu.

Nhưng, vừa đến bên cạnh bác gái nọ, bác kia đột nhiên tấn công khiến chú bảo vệ không kịp trở tay. Mọi người chỉ thấy bác gái kia ôm ghì lấy chân bảo vệ, sau đó cắn vào chân chú ta, dùng sức xé, vải dệt và thịt đều bị xé toạc ra, máu tươi bắn tung tóe lên mặt bà ta.

Bảo vệ la hét, lấy cả tay lẫn chân phản kháng, muốn tránh bà ta ra, nhưng sức của bà bác này đột nhiên lớn vô cùng, dường như còn chẳng biết đau là gì, mặc kệ mình bị đâm đá, chỉ chăm chăm gặm miến thịt thơm ngon trước mắt.

Tất cả mọi người đều bị tình cảnh đẫm máu ấy làm cho ngẩn người, nhất thời cũng quên phải đi giúp đỡ chú bảo vệ xui xẻo kia. Đợi mọi người phản ứng kịp, họ chợt nhận ra những “người đã chết” đột nhiên sống dậy.

Sợ hãi khiến cho tất cả quên đi bản năng chạy trốn, ai nấy lui dần về sau, hoặc đứng đờ ra tại chỗ, run rẩy...

Siêu thị lặng như tờ.

Cho đến khi tất cả “xác sống” đều nổi dậy, nhào về phía đám đông, có người hét chói tai, mọi người mới giật mình tỉnh táo lại, lao đảo chạy tán ra bốn phía.

Tô Tiểu Tiểu tận mắt chứng kiến cảnh này, ghé rón dưng cả tóc gáy. Đúng lúc đó, một xác chết lung lay đi về phía Tô Tiểu Tiểu, ba Tô gắng bình tĩnh lại, nhanh tay kéo con gái chạy ra sau.

Tô Tiểu Tiểu phản ứng kịp, nhanh chóng giúp ba kéo xe đẩy chạy về phía toilet. (*)

(*) Chú thích của tác giả: Nơi hai cha con họ đứng cách toilet khá gần, nên chỉ có thể chạy vào đó, không còn lựa chọn nào khác. Về phần vì sao Tô Tiểu Tiểu phải đẩy xe, có lẽ là vì cô tiếc thức ăn, hơn nữa có xe đẩy là công cụ, mang theo cũng không quá khó khăn, lúc ấy thực phẩm khan hiếm, có thể mang theo tốt hơn chẳng có gì nhiều. Cũng có thể vì sợ hãi quá độ nên cô không nghĩ nhiều được, mặc kệ tay mình giữ cái gì cũng mang theo.

Xác sống tập tễnh dường như đã xác định được con mồi, nó đuổi theo hai cha con Tô Tiểu Tiểu.

Hoảng loạn chạy vào toilet, họ nhận ra mình không còn đường lui, xác sống cũng ngày càng gần. Tô Tiểu Tiểu vội dồn sức đẩy mạnh xe về phía xác sống! Nó nhanh chóng bị xe ghim vào tường.

Ba Tô vợ lấy cây lau nhà trong toilet, đập liên tiếp vào người xác sống!

Dường như cái xác không có cảm giác đau đớn, trong mắt vẫn chỉ có sự khát khao điên rồ với miếng thịt ngon trước mắt, nhưng nó bị cái xe đẩy kia chặn lại, không tài nào chạm vào miếng thịt kia được. Cái cây lau nhà còn quấy rầy nó nữa, nó kêu hai tiếng “ô... ô” đầy sốt ruột.

Tô Tiểu Tiểu chợt nhớ ra nhược điểm của xác sống.

“Ba! Ba! Mau.. dồn sức đánh vào đầu nó! Giữa đầu nó ấy!!!!”

Ba Tô nghe thấy tiếng con gái, cầm cây lau nhà điên cuồng đập vào đầu cái xác kia.

“Bốp! Bốp! Bốp...” Không biết đã đập được bao nhiêu phát, Tô Tiểu Tiểu nhận ra cái xác kia đã bất động, nhưng ba Tô vẫn máy móc đập vào đầu nó như thể chưa phát hiện.

“Được rồi, ba ơi! Ba! Ba!” Tô Tiểu Tiểu cao giọng gọi.

Ba Tô rút cuộc cũng tỉnh táo lại từ trong ma chướng (*). Lúc này, toàn thân hai người toàn mồ hôi lạnh.

(*) Theo Phật giáo, ma chướng là những chướng ngại của con người do ma quỷ gây nên.

Ai nấy đều đề cao cảnh giác, Tô Tiểu Tiểu kéo xe đẩy lại, cái xác trượt xuống dọc theo bờ tường, trên đầu nó có chất dịch đỏ đỏ trắng trắng nhầy nhụa chảy xuống...

Qua hồi lâu, hai người đều không dám tiến lên xem xét, song, một tiếng hét chói tai ở ngoài vọng vào khiến hai người phục hồi tinh thần ngay tức khắc.

Tô Tiểu Tiểu nhìn xe đẩy chòng chát vật phẩm, vội xếp cẩn thận lại rồi thu chúng vào trong không gian.

“Con...” Ba Tô kinh ngạc nhìn Tô Tiểu Tiểu làm tất cả đồ vật biến mất như có phép thuật, sững sờ há to miệng.

“Về nhà rồi con sẽ giải thích với ba! Giờ chúng ta phải nghĩ cách xem về nhà thế nào đây.”

Ba Tô cũng phản ứng kịp, con gái nói đúng! Phải rời chỗ này, về nhà trước đã!

Đặt tất cả vào không gian xong, Tô Tiểu Tiểu để lại một cái dao bỏ đưa hấu để phòng thân, còn ba Tô thì cầm cây lau nhà làm vũ khí.

Hai cha con dè dặt, cẩn thận bước từng bước về phía cửa, lúc đụng phải xác sống, Tô Tiểu Tiểu cấp tốc đẩy xe về phía nó rồi kéo ba chạy qua. May mà cái xác ban nãy chết thật, không sống dậy thêm lần nào nữa.

Trong siêu thị vô cùng rối loạn, người nằm la liệt dưới đất. Nhưng ít người hơn hẳn ban nãy, xem ra có khá nhiều người đã chạy thoát.

Lại thêm một loạt những tiếng la hét, có một toán người bị xác sống hạ gục, cắn, sau đó biến thành xác sống, đi bắt giữ người sống...

Hai người im lặng lần đến cửa ra vào.

Ở cửa, một gã trai bị một xác nữ đè lên cần xé, hình như gã ta vẫn giữ được tỉnh táo, đôi mắt đầy vẻ tuyệt vọng và không cam lòng, phản kháng trong yếu ớt...

Mất thấy hai cha con Tô Tiểu Tiểu đang tiến đến, gã ta nhất thời bỏ về phía họ, suy yếu gọi: "Cứu... tôi..."

Hình như xác nữ kia nhận ra có người ở sau lưng mình, nó quay đầu lại, rống lên một tiếng với Tô Tiểu Tiểu và ba Tô, toan nhào về phía họ.

Ba Tô nhanh chóng bước lên trước, lấy cây lau nhà đập vào đầu xác nữ, đồng thời đẩy cái xác về phía gã trai nọ.

"Chạy nhanh!" Ba Tô kéo Tô Tiểu Tiểu chạy ra ngoài siêu thị.

Xác nữ không thấy bóng dáng hai người đâu nữa, đành tiếp tục bữa tiệc thịt còn đang dở.

Lúc này, gã trai kia cũng ngừng thở.

Ba và con gái lập tức lấy xe điện phi như bay về nhà.

Chạy qua xe cảnh sát đang gào thét trên đường, Tô Tiểu Tiểu quay đầu nhìn lại, chỉ thấy xe cảnh sát dừng trước cửa siêu thị, họ nhanh chóng phong tỏa lối ra. Tiếp đó là đội quân với đầy đủ vũ trang, khiên, súng tự động cứ ngỡ chỉ có thể thấy trên TVB điện ảnh và truyền hình vừa bắn vừa tiến vào siêu thị...

Cảnh tượng đáng sợ bên trong đã không còn liên quan đến mình nữa, Tô Tiểu Tiểu may mắn thở phào một hơi.

images

Chương mới cuối tuần cho mọi người thư giãn nè. Truyện lại có thêm nhiều bạn đọc ủng hộ rồi, yêu mọi người lắm còbird: Có gì sai sót trong các chương mn cứ cmt góp ý nhe, Vũ sẽ đọc rồi sửa, moa moa:love:

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Bị Thương

Vừa thoát khỏi miệng "xác" (*), Tô Tiểu Tiểu chợt nhớ ra mẹ vẫn ở cơ quan, không biết có sao không?

(*) Xác sống.

Vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay, điện thoại thông báo có cuộc gọi từ mẹ.

"Tiểu Tiểu... Tiểu Tiểu... Con đang ở đâu, mau về nhà đi... Ngoài kia có xác ăn thịt người..." Đầu bên kia điện thoại là tiếng kêu sợ hãi, từng quần của mẹ.

"Mẹ, đừng hoảng! Đừng sợ! Con và ba đều ổn cả. Mẹ đang ở đâu? Có bị thương không?"

"Không, mẹ không sao! Mẹ đang ở nhà, hai ba con mau về đi!" Mẹ Tô nghe thấy chồng con vẫn bình thường, thở phào nhẹ nhõm. Đột nhiên lại hấp tấp nói: "Đừng! Đừng về nhà! Tìm nơi an toàn trốn mau, dưới tầng với cầu thang đều có xác sống!" Giọng bà đầy tuyệt vọng.

"Mẹ mau khóa chặt cửa, con với ba sẽ về ngay!"

Dưới tầng quả thật có mấy cái xác đi qua đi lại.

Tô Tiểu Tiểu và ba Tô cẩn thận quan sát từ xa, rồi nghĩ cách xem tránh xác sống, lên về nhà thế nào!

Nhưng, họ chưa kịp bàn bạc cách nào có hiệu quả nhất thì một cái xác đang nằm dưới đất bật dậy, "vinh quang" gia nhập đội ngũ xác sống.

"A!" Cái xác nhìn thấy thức ăn, hưng phấn gầm lên.

Cha và con gái mới lấy lại tinh thần, chẳng kịp để ý kế hoạch gì nữa, lấy vũ khí ra đọ sức với xác sống, họ đã không còn hoảng loạn sau cuộc đụng độ với xác sống ở siêu thị, hai người phối hợp nhịp nhàng, một người vừa đẩy xác sống ra, người kia đã nhanh tay cầm dao chuyên dùng bổ dừa hấu chém vào đầu cái xác.

Cái xác nọ đã được giải quyết, nhưng tiếng động họ gây ra đã hấp dẫn đám xác sống dưới tầng đến đây. Hai người thấy tình hình không khả quan, co chân chạy.

Dưới tầng có khá nhiều hộ gia đình may mắn sống sót thấy hai cha con họ, mọi người chỉ dẫn lối đi, cổ vũ, tạo ra tiếng động lớn phân tán mấy cái xác ra chỗ khác, áp lực của hai cha con giảm bớt đi nhiều.

Vất vả lắm mới bỏ cả đám xác sống ở sau lưng, tiêu diệt nốt mấy con còn vất vưởng, cha và con gái đều thở hồng hộc, mệt mỏi lên tầng về nhà.

Mất thấy đã đến cửa nhà, ba Tô đang tìm chìa khóa mở cửa, thì có một cái xác lao nhanh từ trên tầng xuống, ba Tô không kịp phản ứng, bị nó nhào vào người.

Tô Tiểu Tiểu đứng giữa cầu thang đề phòng có xác sống theo họ nên không kịp tiến lên giúp đỡ. Cô tro mắt nhìn cái xác kia cắn vào tay ba mình.

Cảm giác sợ hãi và lo lắng cứ dâng lên không kiềm chế được, "Xẹt" một tiếng, tia lửa điện nhanh chóng tấn công cái xác nọ.

Đẩy ra cái xác không biết còn sống hay đã chết, lại thêm cho nó một nhát dao vào đầu, cô vọt về phía ba Tô đã hôn mê.

Tận mắt chứng kiến cảnh con gái biến mất một cách bất ngờ, mẹ Tô cả kinh đến nỗi nước mắt cũng ngừng rơi.

Tô Tiểu Tiểu cầm một bình nước suối trực tiếp rót vào miệng ba, sau đó đổ nước suối lên vết thương nơi cánh tay ba mình. Lúc ấy, chẳng có kỉ tích gì xảy ra cả, miệng vết thương cũng không khép lại, chỉ là vết thương đang chuyển sang màu xanh đen nhạt màu đi một xíu. Vì vậy, trong lúc nhất thời, Tô Tiểu Tiểu cũng không để ý tới sự thay đổi của miệng vết thương.

Tô Tiểu Tiểu cho rằng nước suối không có tác dụng, suy sụp ngã khụy xuống đất, hai hàng nước mắt trào ra.

Tinh thần cô vẫn luôn căng thẳng, rất sợ mọi chuyện vừa bắt đầu ba cô đã biến thành xác sống. Hai mẹ con nhất thời ôm nhau gào khóc.

Khóc hơn mười phút, Tô Tiểu Tiểu mới tỉnh táo lại. Ba có thể nào vẫn là ba, giờ cũng chỉ hôn mê thôi, không chừng sẽ xảy ra kỉ tích gì đó thì sao. Nhưng lỡ ba biến dị thì sao, Tô Tiểu Tiểu thương lượng với mẹ một chút, quyết định trói ba vào giường.

Không lâu sau, ba lên cơn sốt, dù có làm cách nào thì nhiệt độ cơ thể vẫn tăng không ngừng. Tô Tiểu Tiểu thường xuyên hút nước suối cho ba, rồi lại lấy nước suối lau miệng vết thương. Mẹ Tô nghe con gái kể lại kỉ ngộ của mình, lại nhìn màu vết thương đang nhạt dần, hai mẹ con mừng quỳnh như tím được cọng cỏ cứu mạng.

Bật ti vi lên, nhìn màn hình nhiễu loạn, cả đám người chạy lộn xộn, xác sống đuổi giết, giọng điệu kinh hoàng run rẩy của phóng viên... Tô Tiểu Tiểu phiên chán tắt ti vi. Mở máy tính lên, trên Internet cũng toàn topic xin cứu viện, hoặc phân tích nhược điểm của xác sống để phản công, và mấy loại lời hứa suông không khả thi...

Bấm số máy người bạn tốt, lần nào máy cũng báo không thể gọi, không biết họ gặp nạn nên làm mất di động hay di động hết pin... Tô Tiểu Tiểu thăm cầu phúc cho các bạn của mình, hi vọng ai nấy đều bình yên.

Một ngày trôi qua, tình hình vẫn chưa được khống chế, trái lại ngày một rối loạn hơn. Cũng may giờ điện nước chưa bị cắt, Tô Tiểu Tiểu và mẹ đã tích nước vào tất cả chai lọ có trong nhà rồi, đại khái có thể dùng trong một tuần thiếu nước. Tô Tiểu Tiểu cũng học được cách khống chế điện năng của mình để nạp điện cho thiết bị điện trong gia đình, giờ, cô chính là máy phát điện bảo vệ môi trường miễn phí.

Đồ ăn trong không gian cũng khá phong phú, tạm thời nhà bọn họ không lo đến cái đói, tốt hơn nhiều so với những người khác.

Ba Tô vẫn chưa tỉnh lại, cơn sốt vẫn chưa lui, lúc nóng lúc lạnh. Thuốc hạ sốt cũng vô ích. Nhưng đây cũng là một tin tức tốt, đã một ngày trôi qua, ba Tô vẫn chưa biến dị, tức là, nếu kéo dài thêm vẫn còn hi vọng cứu sống, phải không?

Hai mẹ con thay phiên nhau ân cần lấy nước suối để chữa trị cho ba. Thậm chí còn lấy nước suối nấu cháo thịt cho ba ăn.

Trong tầng vẫn còn rất nhiều người may mắn, thi thoảng hai người cũng ra ban công trò chuyện cùng họ, mấy ngày trước họ cũng mua nhiều vật trữ với tâm trạng lo trước phòng họa, tất cả đều lạc quan nghĩ, ZF (*) sẽ cứu họ thoát khỏi cảnh này.

(*) Viết tắt của từ Chính phủ.

Năm này sau, điện cũng bị cắt, không lâu sau đó, nước cũng chẳng còn giọt nào. Ba Tô vẫn hôn mê như trước, nhưng nhiệt độ cơ thể không tăng nữa, trông miệng vết thương cũng chẳng khác vết thương thường là bao, tất cả dường như đang phát triển theo chiều hướng tốt.

Mùi tanh tưởi từ ngoài bốc vào, ngoài cửa có một cái xác, giờ bắt đầu hư thối. Tô Tiểu Tiểu đã lâu chưa thấy hàng xóm ở cách vách rồi, thỉnh thoảng nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng xô cửa, có lẽ hàng xóm đã biến thành xác sống rồi.

Tô Tiểu Tiểu thật sự không chịu được cái mùi tanh này, thậm chí: phòng ăn trong không gian có thể đổi vật lấy thức ăn, không biết có thể lấy xác sống để đổi không nhỉ.

Nghĩ gì làm nấy, Tô Tiểu Tiểu lặng lẽ mở cửa thu cái xác nọ vào không gian, rồi khẽ khàng đóng cửa lại. Vừa nghe thấy tiếng động, tiếng xô cửa ở đối diện càng kịch liệt. Mấy ngày nay, xác sống đã bắt đầu tiến hóa, hành động cũng không còn cứng nhắc như ngày đầu, thính giác và khứu giác đều tinh tường, một tiếng động rất nhỏ cũng kéo cả đám đến. Tô Tiểu Tiểu lo lắng, không biết cánh cửa kia còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Dựa trên nguyên tắc mỗi người phải biết bảo vệ môi trường, Tô Tiểu Tiểu phải dọn dẹp cái xác này, vốn nghĩ cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền trong nhà ăn, chỉ là muốn diệt cỏ tận gốc thôi, nào ngờ sau đó lại nhận được một sự ngạc nhiên lớn.

Cái xác vừa biến mất, cả trang menu phát sáng, Tô Tiểu Tiểu vừa liếc mắt nhìn đã há hốc mồm, trời ạ, hơn cả 10 kim tệ (*). Không biết đổi được bao nhiêu món ngon đó!

(*) tiền vàng.

Lật tìm bánh bao hấp lần trước, đổi được mười lồng, một lồng mười cái bánh.

Nghiên cứu menu, Tô Tiểu Tiểu nhận ra mình còn có thể mua sườn xào chua ngọt hai kim tệ, mì thịt bò kho tàu một kim tệ, chè huân áp hai kim tệ, đậu hủ Ma Bà tám mươi ngân tệ... (*) Tô Tiểu Tiểu nhìn mà chảy nước miếng, mấy ngày nay tuy không sống đến tình cảnh để bụng đói, nhưng nước cũng phải dành dùm, muốn chế biến phức tạp lại chẳng đủ nguyên liệu, rất nhiều món chỉ có thể luộc lên ăn, còn hương vị thơm ngon... đành thăm hỏi tương trong bụng...

(*) tiền bạc.

Nhìn loạt món ăn đủ sắc, hương, vị Tô Tiểu Tiểu sướng muốn điên, thì ra xác sống đáng giá đến vậy, nhà mình có thể mở tiệc ăn rồi. Từ giờ không cần lo về thức ăn nữa, vì giờ, cái gì cũng thiếu cả, chỉ có xác sống là đầy rẫy!

Ngay tức khắc, Tô Tiểu Tiểu hào phóng chi trả kim tệ, cô đổi hai lồng bánh bao hấp, một đĩa sườn kho tàu, một phần đậu hủ Ma Bà, một bát canh xương nấu bí đao, định mở tiệc lớn làm bữa tối cho hai mẹ con.

Khuya.

Đội mẹ ngủ say, Tô Tiểu Tiểu nhớ đến cái xác hôm nọ bị cô và ba giết ở cầu thang, âm thầm mở cửa, chuẩn bị ra ngoài nhặt xác.

Hành lang im ắng, Tô Tiểu Tiểu lấy đèn pin rón rén đi xuống dưới, càng xuống, mùi thối càng nồng, đi đến đầu cầu thang, cô quyết đoán thu tất cả xác vào rồi tắt đèn pin, chỉ sợ ánh đèn dụ bọn xác sống đến, may mà đêm nay trăng sáng, dựa vào ánh trăng cũng có thể thấy mấy cái bóng lờ mờ của xác sống.

Có ba cái xác phát hiện Tô Tiểu Tiểu, cô bèn dụ chúng chạy về phía cầu thang hẹp. Quả nhiên, chúng "A...a" đuổi theo, Tô Tiểu Tiểu tùy tay phóng ba tia điện nhanh chóng đánh chết đám xác.

Tiếng động ấy hấp dẫn xác sống, Tô Tiểu Tiểu vừa trốn vừa nhặt xác sống dưới đất vào không gian, chạy vọt vào nhà.

Về nhà, đã thấy mẹ đứng ngồi không yên chờ ở phòng khách, Tô Tiểu Tiểu chưa kịp hỏi han đã nghe thấy mẹ giận dữ mắng mỏ: "Con ngốc à, sao lại ra ngoài, con không biết ngoài đó bao nhiêu nguy hiểm à! Giờ mà bị thương thì biết làm thế nào!" Đổi mất mẹ ừng ờ.

"Mẹ? Không phải con vẫn ổn sao? Hơn nữa, con có dị năng, có thể "xử trảm" chúng, chúng không làm gì được con đâu, mẹ cứ yên tâm! Hơn nữa mấy cái xác này có tác dụng lắm! Mẹ đói không? Mẹ con mình ăn khuya nhé?"

Sau hai ngày liên tiếp đánh chém xác sống, rồi dùng chúng đổi đồ ăn, Tô Tiểu Tiểu vui mừng nhận ra, miệng vết thương của ba đang khép lại, cũng không lặp lại tình huống sốt cao nữa, giờ nhìn qua chỉ như đang ngủ, chắc ba cũng sắp tỉnh rồi.

Đối với việc này, Tô Tiểu Tiểu vừa mừng vừa lo, cô sợ, ba tỉnh rồi thì vẫn là ba của ngày trước chứ?

Nói chặt mảnh vải trôi trên người ba, hai mẹ con lại thay phiên nhau ngồi cạnh giường chờ ba tỉnh lại.

Quả nhiên, vào buổi chiều thứ bảy kể từ ngày bị thương, ba mở mắt, nhưng ánh mắt rất mơ màng, khiến Tô Tiểu Tiểu vốn đã khăn trương thót cả tim.

Cũng may chỉ vì vừa tỉnh lại nên ba cô không kịp thích ứng, cho rằng mình mơ thấy ác mộng, bị xác sống cắn, ông lắc đầu, nhìn ánh mắt tròn trũng đầy cảnh giác của vợ và con gái, lập tức lên tiếng: "Hai mẹ con khỏe cả chứ?"

Vừa định đứng dậy thì nhận ra mình bị trói gô. Mặt ông đầy vẻ khó hiểu.

Hai mẹ con thờ phào một hơi, nhanh tay mở trói cho ba Tô, hỏi han ân cần. Thuận tiện kể lại hai mẹ con đã sống trong những ngày bôn chôn lo lắng ngày qua như thế nào. Sau một lúc lâu, ba Tô mới phản ứng kịp, thì ra tất cả đều là thật! Ba Tô đau đớn chấp nhận hiện thực.

Ai cũng không biết giờ nên làm gì, họ chỉ biết, ngay lúc này, một nhà đoàn viên là chuyện tốt lắm rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Rời Đi

Để ăn mừng ba khỏe hẳn, đêm đó, nhà họ Tô tổ chức một bữa tiệc xa xỉ.

Cũng may lúc trước vẫn chưa bán cây trong không gian đi, hiện giờ hoa quả và rau dưa trong không gian tương đối đầy đủ, chu kì sinh trưởng lại ngắn, nhiều loại quả đã có thể hái được.

Hôm nay mẹ Tô vui mừng, quyết định bộc lộ tài năng thường cho hai ba con, Tô Tiểu Tiểu vào không gian, hái hai trái dưa hấu, một rổ cải trắng, mấy quả cà chua và ớt mang ra ngoài, bình gas nhà cô đã hết, nên phải sử dụng lò cảm ứng thay thế, cô có nhiệm vụ phát điện, đảm bảo khi lò cảm ứng nóng lên nhưng không bị cháy đột ngột không phải là chuyện đơn giản. Vậy nên mẹ cô cũng chỉ định xào rau cải rồi làm thêm món trứng chiên cà chua, phát điện lâu quá, con gái bà sẽ mệt lắm. Về phần món chính, chẹp chẹp, không phải vẫn còn nhà ăn tùy chọn à? Mấy cái xác sống bị cô săn rồi đem bán được những hai trăm kim tệ, quá đủ để cả nhà có một bữa ăn ngon rồi.

Tô Tiểu Tiểu đôi vàng lấy gà xé cay, thịt sơi vị cá, canh gà đen tảo đỏ nắm hương và một tô com bùng ra ngoài, đối với những con người đang sống ở tận thế như họ, đây là những thứ có tiền cũng không mua nổi.

"Chú Tô à, thì ra chú không bị làm sao, thật tốt quá!" Bác Vương ở tầng 6 đối diện nhào người nói chuyện với ba Tô, nhà họ Tô ở tầng 7, vừa khéo ở ngay trên nhà họ Vương ở tầng dưới, đứng ở ban công là có thể nhìn rõ nhau.

"Haiz!" Ba Tô thở dài, "Suýt chút nữa cũng biến thành họ rồi."

"..." Bác Vương muốn nói lại thôi, "Vợ với con trai tôi... đã rồi... Hôm đó, vừa về đến nhà... thế mà... thế mà tôi tận mắt vợ tôi đang ăn con trai ở trong phòng..." Giọng nói bác nghẹn ngào.

"May mà... tôi trốn kịp, sau đó khóa cửa nhốt họ ở trong phòng, rồi lấy bàn học, sofa chắn cửa, mới giữ được cái mạng này... Giờ ngày nào cũng nghe thấy tiếng đập, xô cửa, chỉ sợ, rồi sẽ có một ngày họ lao tới đây..."

Một tiếng gầm vang lên:

"A..."

Nghe được tiếng nói chuyện, chú di Lý ở ngay kế Tô gia vọt ra ban công, cả hai người đã biến thành xác sống, Tô Tiểu Tiểu thấy mặt chú Lý đã thối rữa, cổ cũng bị cắn nát chỉ còn một nửa... Di Lý miệng toàn vết máu đen, thịt trên người cũng bị nát vụn.

Chúng nó thấy cả nhà họ Tô, ánh mắt đầy vết đỏ hưng phấn, nhưng dù gắng đến đâu vẫn không chạm được vào miếng thịt ngon trước mắt, xác sống chú Lý điên tiết!

Nó dùng sức đập vào cửa sổ chống trộm, cánh cửa vốn lỏng lẻo vì bị va đập nhiều ngày chẳng mấy chốc bị hỏng một cái bản lề, để ra một lỗ hổng lớn. Chú Lý - giờ đã là cái xác gấp gấp bò ra...

"Bùm!" một tiếng, nó rơi thẳng xuống dưới tầng, không kịp ngo ngoáy!

"Bùm!!!" Xác di Lý cũng rơi xuống theo, vừa khéo rơi trúng người chú Lý. Có cái đệm đỡ, chẳng bao lâu sau, nó đã đứng lên được, rồi chạy đi với tư thế quái dị...

"Choang!" Bác Vương đập lên cửa chống trộm, phần nộ nói: "Chuyện quái gì thế này! Bao giờ mới tới..."

Tô Tiểu Tiểu nhìn bà vai bác run khe khẽ, im lặng không nói gì.

"Bác Tô, bác Lý, hai bác nói xem, quân đội sẽ tới cứu chúng ta chứ?" Dưới tầng có tiếng nói thanh thúy của con gái vọng lên.

"Đan Vi? Có phải chị không?" Tô Tiểu Tiểu thử hỏi. Đan Vi ở tầng ba, tuổi tác cũng không quá chênh lệch với Tô Tiểu Tiểu, song chỉ là quan hệ hàng xóm quen sơ sơ thôi, bình thường cũng không hay qua lại. Nhưng nghe nói hoàn cảnh gia đình Đan Vi tốt lắm thì phải.

"Chị đây." Giọng nữ dưới tầng trả lời.

"...." Sau đó ai nấy đều im bật.

"Mọi người nói xem, giờ... ở đây còn lại bao nhiêu người..." Giọng ba Tô trầm hẳn.

"Ba ngày trước, cháu còn thấy vợ chồng Tiểu Vương ở tầng bốn, lúc đó trông vẻ mặt họ tái lăm..." Đan Vi đáp, đôi vợ chồng họ Vương kia mới kết hôn chưa đến một năm, nhà ở tầng bốn.

"Mấy ngày trước tôi cũng thấy Triệu Bản với Triệu Ba ở ban công đấy! Còn tán gẫu với nhau một lúc nữa." Bác Vương nói. Triệu Bản và con của ông ta - Triệu Ba sống ở tầng năm.

"Này, dưới tầng còn có ai không?" Tô Tiểu Tiểu hét vọng xuống dưới.

Đáp lại cô là những tiếng gầm gừ của xác sống, mấy chục cái xác ngay tức khắc tập hợp dưới tầng.

"Con gọi cái quỷ gì thế!" Mẹ Tô bị cảnh tượng ấy dọa sợ, cao giọng quát Tô Tiểu Tiểu.

"Con cũng có biết chúng nó linh thế đâu, chỉ muốn thử xem còn ai không thôi mà?" Tô Tiểu Tiểu cãi lại.

Ngoại trừ mấy cái xác chen chúc nhau dưới tầng, cả tòa nhà không một ai đáp lại, nhất thời, tất cả lặng như tờ.

"Bác Tô, bác Vương..." Đan Vi hơi rụt rè, muốn nói lại thôi: "Không biết, nhà hai bác còn thừa nước không? Hôm qua nhà cháu chẳng còn giọt nước nào nữa..."

"Nhà bác còn một chút, đợi bác lấy cho cháu nhé..." Mẹ Tô nhiệt tình nói, dù sao, lúc trước tích được khá nhiều nước, mà trong nhà thì toàn dùng nước suối trong không gian của Tô Tiểu Tiểu để uống nên cũng không tốn kém là bao.

"Cảm ơn, cảm ơn." Giọng Đan Vi đầy cảm kích.

Mẹ Tô lấy hai bình dinh dưỡng lớn rồi đổ đầy nước vào, buộc dây thừng cho chặt rồi thả xuống từ ban công.

Đan Vi lấy được nước, lại nói cảm ơn, sau khi giải khát thì nói cho mọi người một tin lớn.

"Bác Tô, bác Vương, cháu thấy cứ ở đây chờ không phải cách hay, từ sau khi xác sống xuất hiện đã được chín ngày rồi, nhưng vẫn chẳng có tin cứu viện gì cả."

"Đúng đấy, giờ không điện không nước, ngay cả người sống cũng chỉ còn vài ba người, không biết bên ngoài có giống chỗ chúng ta không nhỉ?" Bác Vương lo lắng nói.

"Đúng, không biết xác sống này chỉ có trong bộ phận khu vực này của chúng ta hay là cả thế giới, nếu chỉ có ở chỗ chúng ta thì ta có thể trốn ra ngoài kia mà!" Ba Tô nói.

"Trốn như thế nào, trốn đến đâu? Chúng ta lại không có xe cộ gì, biết đi thế nào đây!" Mẹ Tô cũng gia nhập nhóm thảo luận.

"Bác Tô, bác Vương, các bác nghe cháu nói đã" Đan Vi nói tiếp: "Nửa tháng trước, cha mẹ cháu đến BJ (*) du lịch, nhận tiện còn đến thăm cậu đang công tác ở đó, cậu mợ cháu đều có chức trong quân đội cả..."

(*) Bắc Kinh.

"Mấy hôm trước, khi còn có điện, cháu nhận được điện tín của ba mẹ, nói toàn thế giới đều xảy ra chuyện như vậy, nhưng ở thành phố lớn, tình hình không nghiêm trọng như ở đây, đối với chuyện xác sống lần này, ZF đều nghĩ cách đến các nơi khác cứu giúp... Ba mẹ bảo cháu nhanh chân chạy ra sân bay, chỗ chúng ta là nơi tai họa nghiêm trọng nhất, ba ngày sau sẽ có máy bay đến sân bay đón người còn sống sót về căn cứ BJ, chúng ta nhất định phải nhanh lên, không thì chẳng còn cơ hội nào nữa..." Giọng Đan Vi rất nóng vội, đó là lần cuối cô ấy nhận được tin tức từ ba mẹ, sau khi mất điện thì cả gia đình bị mất liên lạc, không biết ba mẹ thế nào rồi.

"Thật thế ư?" Mọi người nghe thấy còn hi vọng, ai nấy đều hưng phấn.

"Vâng!"

"Vấn đề là chúng ta rời đi bằng cách nào? Mọi người ai có xe không?" Ba Tô hỏi.

"Nhà cháu có, chính là con Hummer trước sân ấy ạ, ba cháu để lại cái xe đó, vừa khéo năm nay cháu có bằng lái! Giờ chúng ta có tất cả năm người, chịu chặt một chút chắc không sao, vấn đề là chúng ta phải đối phó thế nào với vòng vây xác sống đây?" Đan Vi nói.

Hiện giờ dưới tầng có hơn ba mươi cái xác, chúng tụ tập ngay dưới tầng khi nghe thấy tiếng trò chuyện, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm những người đang nói chuyện, trong tòa nhà cũng còn rất nhiều xác sống, chúng đầm lên vách tường, cửa phòng, chực chờ cái cửa bị phá để lao tới cắn xé.

Tô Tiểu Tiểu nhìn đám xác sống dày đặc dưới tầng, chợt nảy ra một ý. "Trong nhà mọi người còn bao nhiêu xăng, hoặc dầu cũng được, cứ lấy hết ra, chúng ta dẫn chúng lại một chỗ, thiêu sạch là xong!"

"Đúng rồi! Sao chị không nghĩ ra nhỉ!"

Mọi người nhanh chóng, lấy tất cả dầu ăn, xăng, bột lửa, nến... trong nhà ra, "Nếu có thể giữ chặt chúng nó không để chúng nó chạy tứ tán thì tốt rồi." Tô Tiểu Tiểu nói thêm.

Mọi người lại lục tìm lưới bắt cá và mấy vật dụng tương tự mang ra. Chuẩn bị hành động.

"Tất cả mọi người mau chóng thu dọn hành lý và thức ăn, chọn cho mình một món vũ khí, tốt nhất là cái gì dài vào, một tiếng nữa chúng ta tập hợp ở ban công!" Ba Tô cao giọng nói.

Mọi người nhanh tay thu dọn, sửa sang vật dụng. Nhà họ Tô thì ngược lại, trong túi chỉ cần mấy bộ quần áo là được, những thứ khác không cần mang theo, nhưng để che giấu tai mắt người khác, ba mẹ vẫn để chân giò hun khói, bánh mìn thẩu, bánh bao và những đồ ăn khác vào trong túi, còn những thứ khác đều được Tô Tiểu Tiểu lấy tất vào không gian, gồm có giường, tủ quần áo, cả căn nhà nhanh chóng trống rỗng, dù sao trong không gian có rất nhiều đất trống, để vào đó cũng không bị một hay bụi, cái gì có thể dùng thì để vào thôi.

"Gâu gâu..." Chú chó Lộ Lộ hưng phấn kêu, trong bụng thầm nghĩ sẽ được đi chơi một chuyến đây...

Ba Tô mẹ Tô lo lắng, còn Lộ Lộ nhỉ, mình đang chạy trốn chết chứ có phải đi chơi đâu, mang theo thì phải che chở cho nó, còn không mang theo thì lại chẳng nở lòng.

Bọn họ còn đang nghĩ ngợi, Tô Tiểu Tiểu đã quăng Lộ Lộ vào không gian, thế là vấn đề đã được giải quyết.

"Không gian của con còn để được cả vật sống à?" Mẹ Tô hỏi.

"Trước đó thì không, nhưng sau khi bị sét đánh thì nó khuếch đại hơn, chắc là từ lúc đó đã có thể cho vật sống vào, chỉ là mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, con không có thời gian thử nghiệm, hôm qua con mới vô tình phát hiện có thể mang Lộ Lộ vào đó!" Tô Tiểu Tiểu giải thích.

Ai nấy đều vui mừng.

Sau một giờ, chờ tất cả tập hợp đầy đủ, mọi người lặng lẽ mở cửa, định tới nhà Đan Vi tập hợp! Tất cả đều nhất trí cho rằng ở đó hành động sẽ đạt được kết quả tốt hơn!

Cẩn thận từng li từng tí, họ thuận lợi tới nhà của Đan Vi.

Mọi người tìm dụng cụ, hợp sức dỡ cửa sổ chống trộm trên ban công gây ra tiếng động lớn dẫn sự chú ý của xác sống đến nơi khác. May mà bên ngoài hành lang không có nhiều xác sống lắm, xác sống không biết suy nghĩ, ở đâu có thịt thì mò đến đó, chúng không ngừng phát ra tiếng: "A...", "A...", hai tay nhoài về phía trước, dường như làm thế thì khoảng cách giữa chúng với miếng mồi ngon sẽ gần hơn một chút.

Ba Tô, mẹ Tô trải rộng màn, lưới bắt cá, drap giường... đã được tẩm dầu rồi quăng vào đám xác sống! Bác Vương hắt dầu còn thừa ra xung quanh, Đan Vi và Tô Tiểu Tiểu vội vã châm lửa...

Dưới lều sáng rực ánh lửa, rất nhiều xác sống bị thiêu, chỉ trong một cái chớp mắt, cả đám chỉ còn dư lại bốn năm con không khó đối phó.

Bọn họ chờ đúng thời cơ, kích động chạy ra ngoài, giúp đỡ nhau diệt sạch mấy cái xác chặn đường rồi lao về phía xe.

"Cứu..."

"Dẫn tôi đi với..."

"Cứu tôi..."

Người sống sót ở tòa nhà kế bên thấy có người phá vòng vây xác sống, gấp gáp cầu cứu.

"Mình cũng đâu phải chúa cứu thế." Tô Tiểu Tiểu trầm nghĩ.

Trong khoảnh khắc phải giành giật từng giây như thế này, ai mà thánh mẫu đi cứu người khác được, tương lai mình thế nào vẫn còn chưa biết mà.

Những người sống sót ngóng trông nhìn chiếc Hummer lăn bánh rồi đi xa dần, chẳng còn cách nào khác, giờ họ cũng chuẩn bị hợp sức phá vây đây. Nhưng tất cả không còn liên quan gì đến Tô Tiểu Tiểu nữa, năm người họ hưng phấn đi về phía sân bay.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Kinh Hoàng Trên Đường Đi

Chiếc xe bon bon chạy cũng không khiến trái tim lơ lửng của mọi người bình tĩnh lại.

Từ khi tận thế bắt đầu, đây là lần đầu tiên họ ra cửa, tuy đã sớm đoán được tình huống bên ngoài, nhưng khi nhìn những cảnh ấy xảy ra ngay trước mắt, ai nấy đều hít một hơi thật sâu.

Dọc theo đường cao tốc đều có thể thấy được những cái xác đang lớn vùn, không thì bu vào tranh nhau cắn xé thức ăn, thậm chí có con còn đuổi theo họ khi nghe thấy tiếng động cơ... Cửa chính ở các cửa hàng bên đường mở toang, cửa sổ cũng lung lay như thể sắp rơi xuống, mảnh thủy tinh vỡ đầy trên mặt đất. Những đoạn cánh tay có thể thấy ở khắp mọi nơi, mặt đất cũng bị máu nhuộm đen sì, xe chạy được hai mươi phút, ngoại trừ những cái xác sống đi lại, họ chưa bắt gặp bất cứ người sống nào.

“Ủynh!” Có một cái xác đứng giữa đường chặn xe bị tông vào, chất lỏng đỏ đỏ đen đen bắn tung tóe lên mặt kính chắn gió, nhưng rất nhanh đã bị cần gạt nước làm sạch.

“Ha ha, lần đầu cháu lái xe đã như thế này đây, trên đường cao tốc cứ chạy băng băng về phía trước, chẳng cần sợ cảnh sát giao thông bắt phạt.” Có lẽ không chịu nổi bầu không khí áp lực như vậy, Đan Vi buông lời đùa giỡn. Không khí đè nén trên xe nhất thời giảm bớt không ít.

“Đan Vi, xăng còn nhiều không?” Bác Vương ngồi ngay kế bên ghế tài xế, nhìn mức hiển thị xăng màu đỏ, lo lắng hỏi.

“Chắc là... đủ à...” Đan Vi cũng không rõ lắm “Còn nửa giờ đường nữa là đến sân bay rồi, cùng lắm thì đi bộ đến đó thôi, hơn nữa, giờ có đến trạm xăng dầu cũng đâu có ai đổ xăng cho chúng ta chứ!”

“Nguy hiểm!” Đan Vi phanxh gấp khiến mọi người nhào về phía trước theo quán tính.

Ở phía trước hình như đã xảy ra tai nạn xe cộ liên hoàn, mấy chiếc xe đâm vào nhau, càng nghiêm trọng hơn là chiếc xe tải ở trước còn ngã ngựa xuống đất, đường đã bị chặn.

“Mau quay xe lại, chúng ta đi đường khác...” Bác Vương kinh hoàng tốt độ, ở phía trước, hơn chục cái xác sống thấy con mồi, khàn giọng gào thét vọt về phía họ!

“Đáng chết!” Đan Vi đập vào tay lái! Con xe này tắt lửa ngay lúc nguy cấp!

Những cái xác ở xung quanh vây quanh xe họ, tay đập đập vào lớp thủy tinh quanh ô tô, con nào con nấy nhe răng trợn mắt, vẻ mặt thèm nhò dãi nhìn “nhóm thức ăn” trong xe...

Lần đầu tiên nhìn đám xác sống mất đồ ở khoảng cách gần đến thế, năm người kinh hoàng không thôi.

“Làm... sao... đây?” Đan Vi khóc lóc, dựa sát vào bác Vương ở bên cạnh.

Gia đình Tô Tiểu Tiểu cũng kinh ngạc nhìn xác sống ở ghế sau, không biết nên làm thế nào.

“Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì kinh thủy tinh cũng bị chúng nó đập vỡ! Không thì chúng ta liều mạng đi! Cầm vũ khí lên! Chúng ta hé cửa sổ ra, chắc chắn chúng nó sẽ nhét đầu vào bên trong, lúc ấy liền lấy vũ khí chặt đầu chúng nó, mọi người thấy sao?” Tô Tiểu Tiểu đề nghị.

Dường như đây là cách duy nhất họ có thể thực hiện, chỉ đành thử một lần thôi. Mọi người nhanh chóng lấy vũ khí ra, bác Vương cầm liềm rì sắt trên tay, cách đây khá lâu trong nhà đã từng cần nó để làm việc, sau khi tận thế bùng xuống đã mài nó trở nên sắc và ngọt, nhất là sau khi vợ và con trai xảy ra chuyện, nó chưa bao giờ tách rời ông.

Ba Tô kiểm dao găm, buộc chặt nó vào côn gỗ trên người làm vũ khí, Tô Tiểu Tiểu vẫn sử dụng con dao bỏ dĩa ở siêu thị lần trước. Mẹ Tô để hết hành lý ra chặn cửa sổ, chú ý cẩn thận, chỉ sợ thủy tinh vỡ đột ngột khiến mọi người không kịp trở tay. Đan Vi mở cửa kính chỗ ba Tô và chỗ kế bên tay lái, bản thân cô ấy thì liều mạng khởi động xe.

Đúng như họ dự đoán, đám xác sống thấy có cơ hội, tất tẩn tất đều thò đầu qua cửa hông cắn người, nhưng chúng quá đông, nên chưa thể chen vào hết. Tô Tiểu Tiểu, ba Tô, bác Vương tay cầm liềm, gỗ nhọn dùng sức đập vào đầu xác sống, có mấy con thò tay vào định tóm lấy người nhưng bị Tô Tiểu Tiểu lấy dao chặt phẳng tay chúng nó xuống... Cứ thế, đám xác sống hung hăng săn thịt đã bị diệt gần được một nửa.

Lúc này, cuối cùng Đan Vi đã khởi động được xe.

“Mau chạy xe đi!” Bác Vương kêu lên.

“Ủynh! Ủynh! Ủynh!”

Đan Vi khởi động xe, điên cuồng đâm vào những cái xác còn vây lấy họ, mãi cho đến khi cả đám đã chết mới dám dừng lại.

“Mọi người ồ cả chứ, có ai bị cào hay cắn không? Với cả sao tự dừng dừng xe rồi? Không phải nên đi ngay lập tức sao?” Mẹ Tô hoảng loạn hỏi không ngừng.

“Con với ba đều không sao ạ.” Tô Tiểu Tiểu đáp.

“Cháu và bác đây cũng ổn, nhưng thật đáng tiếc, chúng ta không đủ xăng, chỉ còn một ít cầm cự được hết một cây số nữa thôi ạ...” Đan Vi nói.

“Ồ đằng trước không phải có nhiều xe thế ư? Không thì, chúng ta thử xem mấy cái xe đó còn xăng không?” Ba Tô nói.

Tất cả đều có chung suy nghĩ này, họ cấp tốc lấy công cụ dùng được ra, nào thì ống dẫn, cờ lê... rất nhanh đã có đủ bộ. Năm người nhìn nhau, lại cầm vũ khí lên, dè dặt cẩn thận mở cửa xe bước ra ngoài.

Trên đất vẫn có mấy cái xác còn “hoi tàn”, chúng thấy người sống, vịn vịn tứ chi rồi bò về phía trước, mọi người vội bỏ mấy nhát vào trán chúng nó, đợi đến khi chúng nó không thể “hồi sinh” được nữa, mới cẩn thận từng li từng tí tiếp cận những cái xe ở đằng trước.

Càng tới gần, mọi người càng nghiêm túc hơn, một khi phát hiện có xác, mặc kệ là xác thật hay là xác sống, tất cả đều bỏ vào đầu cái xác đó mấy nhát. Họ cũng không vội vã lấy xăng mà diệt sạch những cái xác lọt lưới ở xung quanh trước, sau đó mới kiểm tra bình xăng.

Tô Tiểu Tiểu nhân lúc không ai để ý, vụng trộm nhét mấy cái xác vào không gian, một lòng cống hiến cho sự nghiệp bảo vệ môi trường vĩ đại.

Trời không phụ lòng người, họ lấy được non nửa thùng xăng, mọi người đổ đầy xăng cho xe xong lại tiếp tục lên đường.

Mặc dù đường nhỏ gập ghềnh nhưng xe lại có tính năng tốt, hơn nữa không bắt gặp xác sống, cuối cùng, họ thuận lợi trải qua con đường hữu kinh vô hiểm(*) và tới sân bay.

(*) có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Cách Ly (1)

Im lặng đến đáng sợ...

Trên đường đi đều như vậy, đừng nói là con người, ngay cả xác sống cũng chẳng thấy bóng dáng. Im lặng quá mức khiến mọi người rơi vào hoang mang sợ hãi.

Càng gần sân bay, đường càng khó đi, khắp nơi toàn là chướng ngại vật, xe không thể đi tiếp, họ chỉ đành xuống xe đi bộ.

"Sao lại không có ai thế này?" Đan Vi lẩm bẩm. Đây không phải là tình huống mà cô đã lường tượng trước đó, cô cho rằng, đến sân bay là có hi vọng, nơi đây sẽ được quân đội bảo vệ, sẽ có... con người.

"Chắc là có người đấy, chị nhìn đi, lối vào được bảo vệ khá tốt mà!" Tô Tiểu Tiểu nhìn lối vào sân bay, chỉ ra minh chứng cho suy đoán của cô. Đường giao thông vốn có của sân bay đã bị chặn hết, chỉ còn một lối vào duy nhất, đây chắc chắn do con người tạo nên. Ít nhất bên trong sẽ có người, hoặc, đã từng có người...

Nhóm người càng đề cao cảnh giác, nắm chặt vũ khí trong tay. "Vào chứ?" Ba Tô hỏi ý kiến mọi người.

"Vào đi!" Tất cả đều nhất trí cho rằng, bất kể thế nào cũng phải vào trong xem thử, dù sao trong đó cũng là hi vọng rồi đi duy nhất của họ. Mọi người cầm vũ khí trong tay, đi cẩn thận từng bước đến lối vào.

"Đứng lại!" Đang chuẩn bị bước vào, họ chợt nghe thấy một tiếng quát chói tai.

"Xin bỏ vũ khí xuống, để chúng tôi kiểm tra!" Một vài người lính mặc quần áo nguy trang xuất hiện.

Mọi người bình thường đều là người dân hiền lành, luôn chấp hành quy định của pháp luật, thấy đối phương mặc quân phục thì cũng tin phục (*) mấy phần, giờ trong tay nhóm người kia còn có cả súng ống, cho dù không tin nhưng cũng không thể trái lời họ được.

(*) Tin tưởng và nghe theo.

"Các người là ai?" Ba Tô đứng chắn trước mặt vợ con, đề phòng hỏi, ngày nay, dù đối phương là lính, cũng chưa thể chắc chắn trăm phần trăm là lính có ki luật! Ở đây còn có ba người là phái nữ, nếu đám người kia dám gây sự, cho dù không có vợ và con gái ở đây, ông cũng sẽ phản kháng đến chết mới thôi.

"Chúng tôi là bộ đội XX, nhận lệnh của cấp trên, bảo vệ thị dân may mắn còn sống sót về căn cứ BJ số 1, đừng lo lắng, đây chỉ là hình thức kiểm tra thông thường, xem mọi người có lây bệnh hay không." Một người đàn ông ra dáng trưởng quan trả lời. Thấy trong đoàn người có phái nữ, ông ta phái hai nữ binh sĩ tiến lên kiểm tra sơ bộ, thấy tất cả đều không bị thương thì thở phào một hơi.

"Đợi một chút, chúng tôi có mang theo hành lý!" Sau khi được phép tiến vào, mọi người sức nhớ ra những món đồ còn để trên xe, vội vã yêu cầu ra ngoài lấy, hai chiến sĩ đi cùng thấy thế, nhân tiện thông báo luôn cho họ quy định phải nộp cho quân đội 80% vật tư.

"Vì sao chứ?" Bác Vương và Đan Vi cả giận nói.

"Haiz, mọi người không biết đấy thôi, giờ trong sân bay có những năm trăm người tìm tòi, tận thế ập xuống bất ngờ, có người vội vã rời khỏi nhà, có người đang ở sân bay chờ tới chuyến của mình hoặc nghe được tin tức gì đó nên chạy tới đây, kể ra cũng đã mười ngày kể từ sau tận thế, vật tư có sẵn sắp cạn cả rồi, giờ mỗi ngày các chiến sĩ đều phải ra ngoài tìm vật tư, tận lực quản lý vật tư để chia chắt, đề phòng đột nhiên có người chết đói..." Chiến sĩ đầu húi cua bắt đầu giải thích.

Để hưởng ứng lời kêu gọi của ZF, cho dù không muốn, nhưng tất cả cũng chỉ đành phối hợp, dưới tình huống không cam lòng, mọi người đều lấy ra 80% đồ ăn. Tô Tiểu Tiểu thăm nhủ: thì ra hai anh lính này tới để khiêng chiến lợi phẩm.

Mọi người vào sân bay, đập vào mắt là hàng loạt các buồng tạm trú. Một buồng có rất nhiều người, ai nấy đều đề phòng lẫn nhau.

Chiến sĩ đưa đoàn người tới một cái buồng cách cửa khá xa, cửa buồng được làm từ tấm thủy tinh, đứng ngoài cũng có thể quan sát hành vi của những người ở trong.

"Xin lỗi, quần chúng mới tới phải tiến hành cách ly trong tám giờ! Mời mọi người vào trong, nếu sau tám giờ xác nhận không ai bị lây, sẽ có người đến mang mọi người ra ngoài ạ. Giờ đã phát hiện người bị lây virus sẽ biến thành xác sống sau bốn giờ, tuy kiểm tra sơ bộ cho thấy mọi người không có vết thương, nhưng xin mọi người thông cảm và tích cực phối hợp, tất cả đều vì an toàn của những người sống sót!" Chiến sĩ nọ giải thích, thuận tiện thông báo: "Hôm nay, ở trong này đa phần là dân chạy nạn mới tới gần đây, tôi khuyên mọi người hãy tránh xa hết sức có thể, đừng thả lỏng tinh thần, một khi nhận ra ai đó khác lạ, ví dụ như phát sốt, đầu óc hỗn loạn thì nhanh chóng báo cho chúng tôi để đảm bảo cho mạng sống của mỗi người. Chúng tôi đã bắt gặp nhiều người vì quá lo cho người nhà bị thương nên không báo cáo khi nhận ra dị trạng, cuối cùng người bị thương nọ biến thành xác sống ăn sạch thành viên trong gia đình, thậm chí còn liên lụy người vô tội khác, xin mọi người hãy cẩn thận!"

Nói xong, anh ta mở cửa ra, "Vào đi ạ!"

Cửa sắt "két" một tiếng chỏi tai rồi mở ra, bên trong đã giam giữ tám người, họ đề phòng nhìn nhân viên đưa nhóm người mới vào, ai nấy đều tự giác nhường chỗ của mình, rồi lùi dần về sau.

Nhóm Tô Tiểu Tiểu tìm chỗ trống ngồi xuống, trên chặng đường mấy ngày vừa qua họ vẫn luôn ở cùng nhau, có lòng tin với nhau nên chỗ ngồi không cách nhau quá xa.

Phải ngồi trong này những tám giờ, hơn nữa hiện tại vẫn chưa có gì xảy ra, nhân lúc người khác đang quan sát họ, Tô Tiểu Tiểu cũng cẩn thận quan sát từng người. Bên trái cô là hai mẹ con, người mẹ đang ngồi trên chiếu tựa vào vách tường, trong lòng ôm một cô bé tầm bốn, năm tuổi, trông cô bé có vẻ rất mệt, ngủ say sưa trong vòng ôm của mẹ.

Phía trước là một gã còn đồ tuổi còn trẻ, nhuộm tóc vàng, quần áo rách rưới, tay trái đang siết một cây còn vằn còn dính máu, miệng ngậm điều thuốc, không có bật lửa châm, anh ta cứ ngậm mãi một cách nhàm chán và vô nghĩa như vậy.

Đối diện Tô Tiểu Tiểu là một anh chàng đeo kính, không biết anh ta đang nghĩ gì mà cứ ngồi thừ ra, mặt không cảm xúc.

Ngồi kế anh ta là một đôi vợ chồng trung niên, khoảng sáu mươi tuổi, người đàn ông đeo cặp kính lão, mặc áo sơ mi và quần tây, ra dáng học giả luống tuổi, rất lịch sự. Về mặt vợ ông khá hiền lành, nhưng hơi mập, có thể nhận ra trước tận thế đã được chăm sóc khá tốt. Hai người họ dựa vào nhau nói gì đó, người vợ thì thoáng lại khóc nức nở, người chồng thấy vậy thấp giọng an ủi, nghe sơ qua thì biết họ đang lo cho con trai vẫn còn công tác ở tỉnh khác.

Cuối cùng là một cặp đôi trẻ trung, cô gái rất xinh đẹp, chỉ là về mặt có chút lo âu, áp lực và lo lắng không yên. Anh chàng bạn trai ôm cô vào lòng, hai người cứ ngồi yên lặng như thế.

Tô Tiểu Tiểu câu được câu không nói chuyện với Đan Vi để giết thời gian, đột nhiên "ùng ục", bụng cô kháng nghị, mọi người mới kịp phản ứng đi lâu như thế rồi, họ vẫn chưa ăn tối, có thể mọi người mới lục hành lý lấy đồ ăn ra.

Tô Tiểu Tiểu là người đầu tiên, cầm com nắm đã được nắn xinh xắn ở trong túi, cái túi này thật tiện, dễ mang theo, lúc đói lấy đồ ra ăn trên đường cũng không chói mắt. Đan Vi và bác Vương cũng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn, đều tự mang phần của mình ra.

Ặc... Com nắm đã đưa lên đến miệng, Tô Tiểu Tiểu chợt có cảm giác đứng ngồi không yên! Bảy người ở đối diện (trừ đứa bé đang ngủ) đều nhìn chăm chăm vào đồ ăn của họ, Tô Tiểu Tiểu thấy yểu hâu họ chuyển động liên tục, thật sự không chịu nổi, lễ phép hỏi một câu: "Mọi người... mọi người có muốn ăn cùng không?"

"Nhưng... có thể chứ?" Ông lão lớn tuổi nhất hỏi lại, "Ngại quá... Đã một ngày rồi chúng tôi chưa ăn gì, trước đó tránh tạm ở trong một căn nhà gần sân bay, vừa rồi mới được các chiến sĩ cứu ra..." Ông vừa nói vừa đỏ mặt, trông có vẻ rất ngượng ngùng.

"À, không sao ạ, không sao ạ, ở đây chúng cháu có một ít, mặc dù mấy nắm gạo nếp này không nhiều lắm, nhưng cũng đủ lót dạ, tiết kiệm một chút có thể cầm cự được hết ba ngày, đến lúc vào trong căn cứ BJ, tất cả sẽ không bị đói nữa..." Mẹ Tô mềm lòng nói, dù sao nhà mình vẫn còn rất nhiều đồ tốt, mấy nắm gạo nếp thì đáng bao nhiêu, hơn nữa, nhà mình ăn trước mặt mọi người cũng không lịch sự lắm, không bằng dứt khoát chia sẻ, ai nấy đều vui, vội đồng ý cho mọi người một phần cơm nắm.

"Cảm ơn, cảm ơn..." Mọi người liên tục nói.

Đan Vi và bác Vương cũng hơi xấu hổ khi ăn một mình, mỗi người đều góp một chai nước khoáng để mọi người giải khát.

Qua một đoạn nhạc đệm ngắn, mọi người bắt đầu có ấn tượng tốt với nhau, vừa ăn như chưa đựng tới thức ăn cả tháng, vừa tán gẫu với nhau.

"Haiz, ngày đó tôi và bạn già ở nhà, bạn già tôi còn đang nấu cơm, tôi thì ở trong phòng đọc các bài luận văn của học sinh, đột nhiên nghe thấy ngoài cửa có tiếng đập mạnh, lúc đó còn nghĩ chẳng biết ai gõ cửa thô lỗ như thế, nhìn qua mắt mèo thì thấy ông Lý hàng xóm đang dùng sức đập như muốn phá nát cửa nhà tôi vậy, tôi đang chuẩn bị mở cửa xem nhà hàng xóm đã xảy ra chuyện gì..." Ông giáo Phạm (*) cúi đầu xuống, nỗ lực bình tĩnh lại khi nhớ lại cảnh tượng đáng sợ ấy.

(*) Ông giáo Phạm là học giả luống tuổi đeo kính.

"Tôi đang định mở cửa thì đột nhiên, vợ ông Lý vọt ra, thấy ông Lý thì lao vào cắn, không may cắn trúng động mạch ở cổ, máu tươi thì nhau phun ra như suối, nhưng bà ấy gần như không để ý, cứ thế.... cắn từng miếng từng miếng ăn..." Ông giáo run rẩy.

"Lúc đó, vợ tôi ở phòng bếp cũng thấy dưới tầng lộn xộn, một số người thế nhưng... đuổi theo người khác để ăn thịt... Chúng tôi sợ hãi, lấy điện thoại định gọi cho cảnh sát, thế nhưng lại không gọi được, vội gọi cho con trai, con trai nhà chúng tôi công tác ở BJ, nó nói chúng tôi hãy trông chừng nhà cửa cẩn thận, chờ cứu viện tới... Cũng may, giờ đã được cứu rồi..."

"Đừng..." Anh chàng đeo kính - Trần Bản vui mặt vào đầu gối ní non, mãi sau mới nói: "Hôm đó, vốn đang ăn cơm, thì ba chợt chạy tới muốn cắn cháu, mẹ cháu vọt ra cứu, lại bị ba cắn, may mắn không cắn phải nơi quan trọng, miệng vết thương cũng không nghiêm trọng lắm. Cháu và mẹ hợp sức đưa ba ra ngoài, khóa trái cửa, vốn cho rằng thế là xong, nào ngờ, không lâu sau, mẹ nhận ra mình có gì đó không ổn, rồi khuyên cháu đi nghỉ ngơi, cháu vừa vào phòng, chợt nghe "ầm" một tiếng như có vật rơi xuống đất... Mẹ cháu... mẹ cháu... cứ thế nhảy xuống..." Chưa dứt lời, mọi người đã thấy một mảng ướt lớn nơi đầu gối Trần Bản. Ông giáo Phạm vỗ vỗ vai Trần Bản, tỏ ý an ủi.

"Hu hu... Mọi người có biết không... Nhà cháu... Nhà cháu ở hẳn trên tầng 17 đấy..." Dường như vì đè nén quá lâu, Trần Bản cuối cùng cũng phải trút ra, anh ta khóc òa.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Cách Ly (2)

Tất cả mọi người đều lặng im, tiếng khóc lớn truyền ra từ buồng cách ly kéo chiến sĩ bảo vệ lại trước cửa kính, anh ta nhìn vào chỉ thấy có người ní non một cách khó chịu, còn không có hiện tượng lạ gì khác, lại đến chỗ khác tuần tra.

Ai nấy đều lặng lẽ ăn nắm cơm trong tay, nhìn nhau không nói gì, mãi lâu sau, vẫn không ai mở miệng.

"Cạch, cạch cạch."

Có lẽ do bầu không khí nặng nề khiến người ta cảm thấy áp lực, gã còn đồ tóc vàng gõ gõ cây gậy sắt xuống đất, không biết là vô tình hay cố ý.

Hồi lâu, mới thấy anh ta nhả điều thuốc ra, chậm rãi mở miệng: "Tôi là người học nghề trong xưởng sửa xe, ngày đó, có một khách hàng khó chơi đến, xe của anh ta lúc nào cũng bị chết máy, trước tận thế một ngày, chúng tôi đã sửa xong và anh ta đã đưa nó đi. Nhưng đến ngày thứ hai, anh ta chạy nó đến đây, đứng trước cửa hàng của chúng tôi, cũng chẳng thêm nói tình huống xe như thế nào, tôi thấy cảm xúc của anh ta không ổn định lắm, nói năng lộn xộn, vẻ mặt vênh vao. Chúng tôi không tài nào biết được vấn đề của xe qua lời nói của anh ta, thầy tôi đành bảo tôi ra kiểm tra xe trước, xem nó có vấn đề gì. Tôi nhìn một lần, không thấy có gì khác lạ, đành chui xuống gầm xe kiểm tra..." Anh ta đến đây, thở một hơi dài mới nói tiếp.

"Lúc ấy tôi đang kiểm tra gầm xe, cũng không thấy tình huống cụ thể thế nào, chỉ nghe thấy tiếng còi còi, chen đầy nhốn nháo, khi ấy tôi không biết có chuyện gì xảy ra, còn định chui khỏi gầm xe nhìn xem..." Anh ta lau mặt, như thể muốn xua tan cái gì đó, rồi nói: "Tôi vừa xoay đầu muốn xem có chuyện gì, thì thầy đã ngã xuống bên cạnh tôi, mà khách hàng kia thì đè lên người ông cắn xé..."

"Vào lúc đó, thầy vẫn còn tỉnh táo, ông gãy dựa, nhưng không đủ sức tránh khỏi người đàn ông kia, chỉ có thể mặc người đàn ông đó cắn rách bụng, ông thấy tôi ở dưới gầm xe, đành nhìn tôi với đôi mắt van nài tôi cứu ông ấy... Nhưng tôi, tôi choáng váng, tôi sợ hãi, tôi sợ hãi... bèn... bèn cứ thế tro mắt nhìn sự phụ bị cái thứ kia ăn rồi nó cũng loạng choạng rồi đi. Người tôi như nhũn ra, nhất thời ngay cả sức để chạy trốn cũng không có, cứ thế nhìn thầy tôi, mắt ông ấy vẫn còn tròn trĩnh."

"Cho dù biết cứ kéo dài mãi thì không an toàn, nhưng tôi vẫn cứ ngậy người ra dưới gầm xe đó, mãi cho đến khi, tôi nhận ra trong mắt thầy tôi có biểu cảm, là khát vọng, là hưng phấn, tôi cũng không biết nên diễn tả bằng lời như thế nào nữa, tôi cảm thấy rất... kì dị. Tôi không biết người đã chết sống lại bằng cách nào, hơn nữa, khi ông ấy nhận ra tôi, liền gắng gượng bò dậy đi về phía tôi với cái bụng trống rỗng, y như người thật..."

"May mắn thay, qua một phen rối loạn, mọi người trong cửa hàng đã chạy đi hết, bên trong cũng không có cái xác sống nào khác. Hơn nữa chiếc xe đang được kiểm tra vẫn còn cầm chìa khóa, tôi cẩn thận tránh đòn công kích của thầy, chạy vào trong xe. Thầy tôi thấy thế hưng hăng đập vào cửa xe, nhưng tôi đã kịp nổ máy trước khi kính thủy tinh bị vỡ, trốn thoát được, tôi lái xe chạy ra đường cao tốc, ở đó cũng hỗn loạn chẳng kém cửa hàng, khắp nơi toàn người ăn thịt người và người bị cắn, tôi còn thấy có rất nhiều cảnh sát mang theo súng bắn điên cuồng vào người dân xung quanh. Không biết nên làm gì, tôi đành về nhà tránh tạm. Ở được vài ngày thì nước và điện đều bị cắt, lương thực dự trữ trong nhà cũng hết sạch sau mấy ngày sử dụng, bắt đầu đói, tôi chỉ có thể ra ngoài tìm thức ăn."

Anh ta chỉ cây gậy vào hai mẹ con trong góc, nói: "Xế chiều nay, tôi trùng hợp gặp được gia đình họ, đây là lần đầu tiên tôi gặp được người sống sau nhiều ngày như thế, tôi thậm chí đã từng nghĩ rằng trên thế giới này không còn ai sống sót nữa... Phần khởi chẳng được bao lâu, tôi nhận ra ba của cô bé kia hình như có gì đó lạ lạ, tinh thần ông ấy không tốt lắm, nhưng thấy ông ấy không có vết thương, lúc ấy tôi không quá để ý, tưởng mình bị ảo giác, nào ngờ, lúc chúng tôi thật vất vả mới tìm được một nơi an toàn tránh xác sống thì ông ta đột nhiên run người rồi ngã khụy xuống, sau khi đứng lên thì ngay tức khắc biến thành xác sống..."

"Chúng tôi hốt hoảng chạy không phương hướng, cũng không biết thế nào lại chạy tới sân bay, không ngờ đây lại là một căn cứ nhỏ, chúng ta vẫn còn cơ hội rồi đi, những ngày kinh dị vừa qua sẽ kết thúc, đúng không!" Ngô Đào - anh chàng nhuộm tóc vàng đây hi vọng hỏi những người xung quanh.

"Đúng thế, sẽ kết thúc, ba ngày sau chúng ta có thể rút lui an toàn rồi!" Cô vợ trong cặp vợ chồng trẻ trung đột nhiên lên tiếng trả lời, giọng điệu vô cùng chắc chắn, như thể an ủi mình, đồng thời an ủi người kia.

Mọi người lại im lặng, rồi nói lảng sang chuyện khác.

"Mọi người nói xem, chẳng lẽ những người sống sót thật sự chỉ có bằng này sao? Cháu thấy cộng tất cả mọi người ở đây lại cũng không đến năm trăm người..." Đan Vi hỏi.

Vấn đề này lại khiến mọi người trầm mặc. Thật ra ai ở đây cũng hiểu, người may mắn còn sống đâu chỉ như thế này, tuy rằng thành phố L không lớn, nhưng cũng có hơn ba trăm vạn người, dù không biết vì nguyên nhân gì, tận thế ập đến biến mọi người thành xác sống, nhưng cũng không thể tiêu diệt nhiều người trong vài ngày ngắn ngủi được, nếu không vì mọi người may mắn hoặc nhờ con đường nào đó biết được tin tức trốn đến nơi này, có lẽ họ cũng sẽ giống như đại đa số những người khác, bị vứt bỏ mà thôi... Nghĩ đến đây, ai nấy đều rết run.

"A!!!!"

Một tiếng thét chói tai đánh vỡ bầu không khí im lặng, chỉ thấy cô bé vốn đang ngủ, ngay cả ăn cơm cũng không dậy giờ đang cắn mạnh vào cổ mẹ mình, kéo xuống một miếng thịt rồi bắt đầu ngấu nghiến. Máu tươi vương khắp nơi, mẹ cô bé nháy mắt đã ngã xuống đất. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, trước đó mọi người đều đang mải suy nghĩ, không để ý tới cô bé đang ngủ mê có gì khác thường, chỉ cảm thấy, cô bé còn nhỏ như thế, hôm nay đã mất cha, lại phải chạy trốn vất vưởng trong tận thế, thêm ngủ, mệt nhọc là chuyện thường, hơn nữa cô bé còn được mẹ ôm đi ngủ, sao có thể xảy ra chuyện gì. Nào ngờ, thứ không uy hiếp nhất lại chính là mối nguy hiểm lớn nhất, ai cũng không ngờ được cô bé đột nhiên biến dị, trực tiếp tấn công mẹ mình.

Mẹ cô bé bị cắn vào nơi quan trọng, cô bị xé rách, thậm chí có thể mở hồ nhìn ra yết hầu...

Xác sống nhỏ còn chưa nhai hết miếng thịt trong miệng, vẻ mặt thỏa mãn một cách dị thường, nó quay đầu nhìn mọi người xung quanh, ánh mắt tham lam, bỏ qua miếng thịt đang cắn, "A" một tiếng rồi lao về phía Ngô Đào cách nó gần nhất.

Ngô Đào phản ứng rất nhanh, nhanh chóng cầm gậy sắt ném vào đầu xác sống nhỏ, nó bị công kích, phản ứng cũng không chậm, cúi đầu né, tránh thoát đòn tấn công lần này.

"AA!" Dường như xác sống nhỏ đã nổi giận, lấy đà, nhảy lên, hưng hăng đánh về phía gã trai tóc vàng...

"Đoàng!" Một tiếng sấm vang lên.

Đầu xác sống nhỏ giật một cái, chậm rãi ngã xuống. Thì ra, không biết tự bao giờ, cửa buồng cách ly đã được mở ra, tiểu đội trưởng kịp thời bắn vào đầu xác sống nhỏ, cứu Ngô Đào một mạng.

Mẹ của xác sống nhỏ vẫn đang nằm trên đất, tay trái ôm cổ máu tươi đầm đìa, ánh mắt chăm chú nhìn thi thể tang thi nhỏ, miệng mấp máy, phát ra những tiếng không nói được thành lời, ánh mắt bà dần nhòe đi...

Tiểu Đội Trưởng đi về phía bà ấy, Tô Tiểu Tiểu thấy anh ta đến gần bà, nhìn bà, nói một câu: "Xin lỗi" rồi dùng súng trong tay kết thúc sinh mệnh của bà ấy.

Tất cả mọi người không nhìn được quay đầu ra chỗ khác, không nhìn cảnh tượng máu me ấy, tận lực xem nhẹ chuyện người mẹ kia vẫn còn là "con

người"...

Sau đó, có các chiến sĩ tới dọn dẹp hiện trường, đưa tất cả mọi người và thi thể, việc giám sát cách ly coi như đã hoàn thành...

Tô Tiểu Tiểu nhìn ba tấm vé máy bay trong tay, vô cùng buồn bực.

Hai ngày trước, sau khi được xác nhận chưa bị lây virus độc và rời khỏi buồng cách ly, ai nấy đều tha thiết mong chờ ngày rời đi, cuối cùng, ngày này đã đến.

Nghe nói một giờ nữa, máy bay sẽ đến sân bay, tất cả mọi người đều hoan hô, nhảy nhót, nghiêm túc xếp hàng nhận vé máy bay.

Một nhà ba người Tô Tiểu Tiểu dĩ nhiên xếp hàng cùng nhau, thuận lợi lấy được ba vé máy bay.

Nhưng tại sao chứ? Họ không ở cùng một cái máy bay! Tô Tiểu Tiểu buồn bực, sao gia đình họ không thể đoàn viên cùng nhau rút lui chứ, cô kích động chạy đi tìm người khác đổi phiếu, có lẽ vì quá mức cấp bách rời khỏi chỗ quây quai này, chẳng có ai đồng ý đổi vé cho Tô Tiểu Tiểu, không còn cách nào, Tô Tiểu Tiểu đành nhận mệnh, một mình đi một chuyến, có thể rời đi là được rồi, so đo gì chứ, chỉ chậm hơn một giờ thôi mà!

Chỉ là, sao mình thâm thương thế chứ?

"Không thì, con với mẹ đi trước, ba đi chuyến sau." Ba Tô lo lắng con gái phải đi một mình, nói.

"Thôi nào, thôi nào, mẹ với ba đi trước đi, con lớn thế này rồi còn lo gì chứ, xác sống cũng bị con chém đấy..." Tô Tiểu Tiểu cảm thấy rất ấm áp, dù mình có lớn đến cỡ nào, ba mẹ vẫn luôn coi mình là đứa bé mà yêu thương chăm sóc.

Khuyên mãi mới thuyết phục được ba mẹ đi trước, mình đi chuyến sau.

"Ba mẹ, chờ con nhé!" Tô Tiểu Tiểu nhìn bóng dáng ba mẹ đang vào máy bay.

"Con xuống máy bay thì ra cửa tìm ba mẹ ngay nhé, chúng ta sẽ đứng ngoài chờ con, con đừng đi loạn đấy, phải đi theo đoàn nhé..." Ba Tô cẩn thận, vừa đi vừa dặn dò không ngừng.

Cuối cùng đã thấy máy bay cất cánh an toàn, Tô Tiểu Tiểu mới đi đến cửa vào nơi đăng kí.

Tìm được chỗ ngồi tốt, Tô Tiểu Tiểu chào hỏi với những người lạ đã ngồi ở đó sẵn. Xung quanh rất náo nhiệt, không giống như trên máy bay, nơi đây giống như ở trong chợ, mọi người tùm nập bầy trò chuyện, không ai hờ hững ai.

Có lẽ vì đều đã trải qua tận thế, những "người sống" thân thiết với nhau hơn, nhiệt tình hơn, đoàn kết hơn. Dường như sau tận thế, ai cũng bị mất người thân, cảm xúc đau đớn, may mắn và cảm thán, hi vọng về nơi ở mới... Tất cả, tất cả đều có thể sẻ chia, tâm sự với những người xung quanh.

Nửa giờ sau, máy bay cất cánh đúng hạn, Tô Tiểu Tiểu nhìn xuống, xuyên qua tầng mây xanh đã chẳng thể nhìn thấy thành phố nữa, lòng cô rối bời, có lưu luyến, tiếc nuối, may mắn, và lo lắng cho bạn tốt bị mất liên lạc...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Máy Bay Gặp Nạn

Tô Tiểu Tiểu choáng tỉnh vì bị đập đầu.

Máy bay vốn vững vàng đột nhiên lắc lư, ngay tức khắc có tiếp viên hàng không trấn an mọi người.

"Mọi người đừng lo lắng, chúng ta chỉ gặp phải dòng khí lưu loạn nhỏ thôi, xin tất cả mọi người đừng rời khỏi chỗ ngồi, thắt dây an toàn cẩn thận, khoảng 10 -15 phút nữa, dòng khí lưu này sẽ đi qua, mọi người không cần quá khẩn trương." Tiếp viên nói xong cũng về vị trí của mình, cài dây an toàn, chờ dòng khí này đi qua.

Tô Tiểu Tiểu và mọi người đều nhanh chóng buộc dây an toàn, im lặng ngồi yên ở vị trí của mình.

Xóc nảy ngày càng mạnh, Tô Tiểu Tiểu cũng không hề thấy sợ hãi, chỉ là hoa mắt vì dao động. Từ nhỏ, cô đã bị say xe, phản ứng say xe còn tệ hại hơn

giờ nhiều, sau khi xuống xe phải ngủ những 3-5 giờ mới có thể điều tiết lại. Cho nên Tô Tiểu Tiểu chưa bao giờ tùy tiện ra khỏi nhà, dù đi xa, cũng luôn chọn xe lửa vững vàng.

Đây là lần đầu tiên Tô Tiểu Tiểu ngồi máy bay, ngoại trừ lúc vừa cất cánh hơi chóng mặt, thì rất ổn định. Nhóm bạn cô cũng ngồi máy bay mấy lần rồi, thế mà chẳng kể cho cô nghe quá trình kích thích này bao giờ, hay chẳng lẽ vì cô quá đen, nên lần đầu ngồi máy bay đã được “tự thân trải nghiệm” sự việc hiếm có này à?

Tô Tiểu Tiểu cảm giác dường như mình đang ngồi trên tàu lượn, nếu không thắt chặt dây an toàn, cột chắc mình vào ghế thì sẽ bị hất tung lên, a, không được rồi, buồn nôn quá...

Tô Tiểu Tiểu vội nhắm mắt lại, hít sâu tự điều chỉnh, đề cảm giác nôn mửa xuống.

Tình trạng ấy kéo dài trong vài phút, dường như dòng khí đã đi qua, cuối cùng đã vững vàng lại. Tô Tiểu Tiểu ỉu xiu, cảm giác đầu vầng mắt hoa và buồn nôn vẫn chưa hết, cô chỉ sợ mình vừa hé miệng đã nôn sạch những thức ăn trong bụng ra.

Tiếp viên trên máy bay cũng rời khỏi chỗ ngồi, tới xem xét tình huống của mọi người, xem có ai không khỏe không.

Rất nhiều người gỡ dây an toàn xuống, hoạt động gân cốt.

“Em có sao không ạ? Nhìn mặt em tái quá!” Thấy sắc mặt Tô Tiểu Tiểu trắng bệch, cô gái ngồi cạnh đó quan tâm hỏi.

Tô Tiểu Tiểu phát phát tay, tỏ ý bảo cô gái kia đừng lo lắng, mình không sao. Tô Tiểu Tiểu không trả lời, cô sợ vừa mở miệng, sẽ phun sạch đồng nước chưa đang bị kiềm chế lại, cô gái kia thấy thế, tốt bụng gọi tiếp viên đến báo ở đây có người say máy bay, bảo cô tiếp viên đi tìm ít thuốc.

“Vừa rồi nguy hiểm thật, lần đầu tôi gặp chấn động lớn trên máy bay như thế đấy!”

“Đúng thế đúng thế, đây là lần đầu tôi ngồi máy bay, rất sợ nó cứ thế này rồi treo luôn!”

“Xi xi xì! Điềm xấu gì vậy, máy bay rất an toàn, sao có thể dễ dàng xảy ra sự cố như thế chứ.”

“Đúng thế! Chúng ta vừa thoát khỏi miệng xác sống, vừa có hy vọng mới, anh không thể nói mấy câu tốt lành được à?”

“Thôi nào, anh có người đón ở BJ không?”

“Nếu còn thì hay rồi...”

“Không biết có tìm được bạn học cũ 30 năm trước không nữa...”

Hành khách xung quanh thảo luận ồn ào, Tô Tiểu Tiểu không rảnh rỗi để ý đến họ, cô vừa uống thuốc chống say xong, đang nhắm mắt nghỉ ngơi, ngay cả dây an toàn cũng chưa kịp tháo.

“Đoàng!” Một tiếng trầm đục vang lên.

Cảm giác lay động dữ dội lại đến, lần này dường như còn mãnh liệt hơn lần trước, hơn nữa không có ai đoán trước. Rất nhiều hành khách ngã ra ngoài vì không kịp thắt dây an toàn, song không biết có bị thương nặng hay không.

Một người đàn ông đứng lên ngay lúc có tiếng trầm đục, bởi vì chấn động bất ngờ nên ông ta bị cộng đầu, Tô Tiểu Tiểu thấy ông ta khụy xuống hành lang, máu tươi từ trên đầu chảy xuống, ông ta vẫn chẳng động dậy gì, không biết có phải bị va chạm đến nỗi hôn mê bất tỉnh không.

Có rất nhiều người giống ông ta, trên máy bay, hành khách rối loạn, ai nấy đều không kịp lo xong thân mình, chỉ có thể ngồi chờ dòng khí lưu này đi qua.

“Bịch!”

“Loảng xoảng, lỏng xoảng, lỏng xoảng.”

“A!!!”

Xung quanh một mảnh hỗn loạn, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy mình như ở trong môi trường không trọng lực, dường như máy bay đang rơi xuống. Sợ hãi. Tim như muốn nhảy ra ngoài. Không biết rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, có nguy hiểm không. Tô Tiểu Tiểu rất muốn trực tiếp trốn vào không gian, nhưng lại sợ đây chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, đến khi đó, mình đột nhiên biến mất rồi lại bất ngờ xuất hiện sẽ rất khó giải thích với mọi người, bị người bụng dạ khó lường nhìn thấy sẽ là một rắc rối lớn!

Tô Tiểu Tiểu gắng gượng chống đỡ, hiện giờ chưa rõ tình hình, cô quyết định nếu đến bước đường cùng thì mới vào không gian.

“A!” Ngăn chứa xe đựng thức ăn bị chấn động mở ra, chén, đĩa, nĩa, muỗng bay xuống rầm rầm, một người đàn ông không may bị một cái nĩa và dao đâm trúng, máu tươi chảy ào ào...

Cô gái đứng sau anh ta cũng chẳng may mất gì, cô ấy chưa kịp thắt dây an toàn, dưới cơn chấn động, người nhào xuống hành lang, vừa mới gượng dậy,

dao ăn đã bay thẳng tới chỗ cô, trực tiếp ghim vào mắt phải, chỉ lộ chuỗi dao ra ngoài. Cô gái nọ tử vong ngay tại chỗ.

“Rắc!” Vị trí hàng bốn và hàng năm sau lưng Tô Tiểu Tiểu không biết vì sao đã bắt đầu rạn nứt...

Lực hút mạnh mẽ hút tất cả mọi thứ trong máy bay ra ngoài, kể cả là hành lý, thậm chí là cả...con người...

Tiếng thét chói tai vang vọng khắp hành lang, ai nấy đều siết chặt những vật có thể nắm giữ để phòng tránh bị văng ra. Một tiếp viên hàng không nắm chặt lấy dây an toàn của Tô Tiểu Tiểu. “Rắc” một tiếng giòn tan, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy bên hông được thả lỏng, sau đó cảm thấy mình bị hút ra ngoài.

Nghìn cân treo sợi tóc, Tô Tiểu Tiểu vội trốn vào không gian.

Tô Tiểu Tiểu không biết, chỉ mấy phút sau, máy bay rơi xuống đất, lửa cháy cả một vùng trời, thiêu đốt sạch sẽ tất cả...*****

Sân bay.

Ba Tô, mẹ Tô trông mong ngồi ở ghế chờ trong sân bay.

“Ông nói gì đi, đã hai tiếng rồi, sao còn chưa tới chứ, không phải nói chỉ cất cánh sau một lúc thôi à, chúng ta đã xuống lâu thế rồi, sao vẫn chưa đến...” Mẹ Tô đột nhiên cảm thấy mất mình giật giật, cảm giác bất an lan tràn trong lòng bà.

“Chắc là máy bay trễ giờ thôi, bà có bao giờ thấy chuyến bay nào vận hành đúng giờ chưa? Chờ tiếp đi.” Thật ra ba Tô cũng rất sốt sắng, nhưng vẫn phải kìm lòng, an ủi vợ.

“Không được, tôi phải đi hỏi thử mới được.” Mẹ Tô vội vã chạy đến quầy tiếp tân hỏi xem tình huống gì đã xảy ra. Ba Tô cũng không yên lòng, theo sau vợ.

“Xin chào, mọi người cần kiểm tra gì thế ạ?” Nhân viên đón tiếp trước quầy cười ngọt ngào, rất chuyên nghiệp.

“Xin chào, tôi muốn hỏi, bao giờ thì chuyến bay K158 mới tới vậy?”

“Chuyến bay K158 ạ? Xin lỗi, chuyến bay này đã bị mất liên lạc với văn phòng chính rồi ạ...” Về sau trong lời cô nhân viên bị hai người bỏ qua, họ chỉ nghe được về trước đã choáng váng, hai chân như muốn nhũn ra...

“Cô... Cô lặp lại lần nữa... Cô vừa nói cái gì...” Mẹ Tô sắc mặt tái nhợt cầm tay cô nhân viên trước quầy hỏi dồn dập.

“Chúng tôi đã mất liên lạc với chuyến bay K158...”

Hai chân mẹ Tô mềm nhũn, trực tiếp ngã xụi, may thay có ba Tô nhanh chóng đỡ được bà...

Tô Tiểu Tiểu vừa vào không gian, đã bị một con quái vật to lớn tấn công.

Cô không cảnh giác, bị ngã nhào xuống đất, sau đó, ù ù cạc cạc bị con quái vật nọ tẩy rửa sạch.

Tô Tiểu Tiểu tập trung nhìn, thứ đè cô xuống rửa mặt là một con chó vàng to lớn. Sao trông giống Lộ Lộ thế nhỉ, không phải, Lộ Lộ chỉ là một chú chihuahua con thôi mà, cẳng chân còn chưa cao, tuy rằng nhà mình nuôi nó béo tròn, nhưng cân nặng mới chỉ có bảy kí thôi mà.

Con chó này nhìn cứ như là Doberman vậy, thậm chí còn cao đến nửa người Tô Tiểu Tiểu, chẳng có lẽ? Lộ Lộ biến dị rồi ư?

“Lộ Lộ?” Tô Tiểu Tiểu thử gọi.

“Gâu gâu...” Chú chó vàng lớn ra vẻ nghiêm trang, oai nghiêm đáp lại cô.

Đây, đúng là Lộ Lộ không thể nghi ngờ, Tô Tiểu Tiểu cũng không cố tìm hiểu sao Lộ Lộ có thể to lớn thế này nữa, cô thân thiết xoa đầu Lộ Lộ. Trước khi ra khỏi nhà, Lộ Lộ đã được đưa vào không gian, lúc ở sân bay lại bị cách ly, buồng cách ly lại khó giữ bí mật, Tô Tiểu Tiểu vẫn luôn không tìm được cơ hội quay vào không gian xem tình huống của Lộ Lộ, thế nên đôi lúc còn rất lo, không biết nó có đói, hay cô đơn vì không tìm thấy chủ nhân không..., haiz, nuôi thú cưng cũng chẳng khác gì nuôi thêm một đứa bé vậy.

Hai chủ tớ chơi đùa âm ỉ sau một hồi lâu, cuối cùng Tô Tiểu Tiểu cũng bình tâm đánh giá không gian của mình, vừa phóng tầm mắt ra bên ngoài, cô giật dừ gần như trong tức khắc.

“Lộ Lộ!” Tiếng quát tháo chói tai, kèm theo đó là ánh mắt sắc bén như dao càn quét Lộ Lộ đang nín nọt.

“U...” Lỗ tai dựng đứng đề phòng, đuôi ngoe nguẩy. Nó bỏ chạy ngay tức thì. Tô Tiểu Tiểu cấp tốc đuổi theo đánh mông nó.

Cái con này, xem nó chuyện tốt nó đã làm đi, đất ruộng đen sì bị bới loạn lên, những cái hố mấp mô, thậm chí còn có thể thấy cả tím, dưa chuột bị găm dang dờ. Xem ra chẳng những gần đây không bị đói, mà còn được nuôi đến no tròn như ở thiên đường...

Túm được Lộ Lộ, đánh vào mông nó mấy cái nhằm trừng phạt, nghiêm nghị dạy dỗ nó sau khi làm chuyện xấu...

Từ sau khi vào không gian, chẳng biết vì lý do gì, Lộ Lộ trưởng thành hơn hẳn, hơn nữa trí tuệ cũng tăng lên không ít, chỉ nó, quát nó, dường như nó cũng có thể nghe hiểu, đầu cúi xuống mặc bạn mắng, đôi lúc còn ra vẻ thông minh để lấy lòng, cảm giác lạnh lợi hơn trước rất nhiều.

Sau khi rửa dạy Lộ Lộ xong, Tô Tiểu Tiểu ngắm dòng suối nước trong veo, đột nhiên ngửi thấy mùi chua trên người mình, quyết đoán lấy thùng ra mức nước tắm rửa, đã ba ngày rồi cô chưa tắm, quần áo toàn mồ hôi và máu, ngửi qua chỉ thấy thối nồng nặc.

Tô Tiểu chạy như bay vào nhà, “cướp đoạt” vật dụng hàng ngày cho vào bồn tắm, cảm thùng mức nước, đợi đến khi nước đã đầy thùng, mới cởi quần áo bẩn xuống, đi tắm rửa.

Nước suối vừa trong vừa mát, mới ngồi ngâm chưa được lâu, một nhọc khắp người đã không cánh mà bay, ngay cả cảm giác đầu vầng mắt hoa khi còn trên máy bay cũng mất, Tô Tiểu Tiểu thoải mái thờ dài.

Chẳng cần dùng sữa tắm hay thứ gì khác, nước suối đã tẩy sạch những bụi bặm trên người, nước đen hẳn đi, đợi đến khi mặc quần áo sạch sẽ lên người, Tô Tiểu Tiểu nhìn đồng quần áo bẩn bên cạnh bồn tắm, nhũn mảy, quần áo cô đều ở trong không gian, nhưng cũng không thể cứ thế vứt bỏ này đi được, thôi thì cứ giặt bộ này đi đã, chờ xem sau này có cơ hội trợ cấp cho ai không.

Vừa mới nhúng quần áo xuống nước, còn chưa bôi dung dịch giặt tẩy, Tô Tiểu Tiểu bất ngờ phát hiện vết bẩn trên quần áo đã bung ra, chà xát thử, cô càng vui hơn, xem ra nước suối này không chỉ có tác dụng trị vết thương trong ngoài, mà sức tẩy bẩn cũng lớn nữa, mới vò hai cái quần áo đã trắng tinh, còn tốt hơn cả bột giặt, hơn nữa lại sạch sẽ bảo vệ môi trường..

Sau khi giặt xong, cô lại có vấn đề về chậu nước bẩn, biết xử lý sao đây? Để lại trong này? Hơi ngại thật, chẳng lẽ ra ngoài đổ cái bồn nước này đi à?

Tô Tiểu Tiểu nhìn Lộ Lộ đang nghịch đồng hồ báo thức trên bãi đất đen, chợt nảy lên một ý nghĩ, không biết nước này có thể đẩy nhanh thời gian thu hoạch không nhỉ, thử một lần xem?

Suy nghĩ không bằng hành động, Tô Tiểu Tiểu múc một gáo nước trong chậu giặt rót xuống chỗ đất trồng dưa chuột, kinh ngạc xen lẫn vui mừng nhận ra lại thêm một phần thu hoạch, nếu lợi dụng được nước suối trong không gian, vậy mấy thứ ở trong này ắt sẽ sinh sôi không dứt nhỉ.

Tô Tiểu Tiểu dùng cả buổi chiều đi xem cây trồng trong không gian, sửa sang lại toàn bộ những gì lộn xộn do Lộ Lộ gây ra, mãi cho đến khi rảnh rỗi, cô mới tự hỏi, bước tiếp theo, mình nên làm gì đây?

Đi ra ngoài ư? Chắc là máy bay bị rơi rồi, không biết ba mẹ có khỏe không, có bình an tới BJ không? Sẽ không xui xẻo giống cô chứ... Nếu hiện giờ đi ra ngoài thì mình sẽ xuất hiện trên không trung hay trong máy bay đây, lỡ máy bay đang nổ thì sao nhỉ... Càng nghĩ càng rối, nhưng trong không gian chỉ có mỗi Lộ Lộ, không thể gọi ý gì cho cô hết. Thôi, quên đi, cô quyết định bỏ qua mọi việc. Chờ thêm mấy ngày nữa đã, còn giờ, cứ ngồi trong không gian là được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Rừng Rậm.

Hôm nay phải ra ngoài mới được.

Tô Tiểu Tiểu đã ngây ngẩn trong không gian ba ngày liên tiếp, ăn khỏe uống tốt. Lần này cô quyết định sẽ mang cả Lộ Lộ ra ngoài. Từ sau khi Lộ Lộ trưởng thành, Tô Tiểu Tiểu nhận ra trí tuệ, tốc độ và khả năng tấn công của nó tăng lên không ít, bảo nó im lặng nó sẽ không sủa bậy, bảo nó dừng lại nó tuyệt đối sẽ không bước thêm bước nào. Là một đồng bọn đáng tin cậy. Trên đường có nó làm bạn, cô sẽ chẳng còn cô đơn nữa.

Tô Tiểu Tiểu chuẩn bị hai túi ba lô, bên trong đựng thức ăn và nước uống, hai tay trống trơn, không có vũ khí, cô bèn lấy cây côn sắt thuận mắt làm vũ khí, tất cả đã sẵn sàng. Sau khi ăn cơm trưa cùng Lộ Lộ xong, cô nhắm mắt, trong đầu nghĩ: ra ngoài.

Không biết sẽ xuất hiện ở đâu đây? Nếu ở giữa không trung thì phải làm thế nào??

Sau khi ra ngoài, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy may mắn khi mình không ở giữa không trung, cô đứng bên cạnh vị trí ngồi của mình trong máy bay. Đưa mắt nhìn quanh, cô chợt cảm thấy may mắn biết bao khi mình có không gian để ẩn náu vài ngày.

Xung quanh cháy đen thui, một cây côn sắt ở phía trước xuyên thủng ghế ngồi của cô, hàng ghế trước cũng có rất nhiều thi thể bị đâm xuyên qua, ghim chặt vào ghế ngồi, cũng không biết bị đâm vào lúc nào, nói không chừng nếu cô rời đi chậm một chút, đã bị cái côn sắt này đâm vào người rồi...

Thi thể ngổn ngang khắp nơi bị thiêu đến nỗi biến dạng hoàn toàn, không phân biệt được ai với ai, Tô Tiểu Tiểu chỉ có thể dựa vào trí nhớ miễn cưỡng đoán theo vị trí người ngồi, có thi thể còn giữ nguyên tư thế gãy dựa vì bị dây an toàn trói buộc, mặc cho lửa thiêu sống, nhưng, dù không có dây an toàn

thì sao? Chẳng lẽ còn có thể tránh được vận mệnh bị ngã chết vì văng ra khỏi máy bay ư? Dù thế nào... cũng phải đối mặt với cái chết, chỉ là kiểu chết khác nhau mà thôi.

Tô Tiểu Tiểu là người sống sót duy nhất, cô khiếp đảm nhìn cảnh tượng ghê rợn ấy, từng cơn gió lạnh rít gào bên tai, giống như tiếng hồn của những hành khách không cam lòng, sao họ phải chết mà người ta được sống? Tô Tiểu Tiểu cảm thấy như có rất nhiều tiếng gọi, gọi cô đi xuống cùng họ...

Tóc gáy cô dựng đứng, tuy khi chạy trốn trong những ngày tận thế cô đã đối mặt với xác sống, thậm chí còn săn nó, nhưng lúc ấy, cha mẹ đều ở cạnh, nên cô chẳng sợ hãi chút nào. Đây vẫn là lần đầu tiên cô một mình đối mặt với nhiều thi thể đến thế, lại thêm gió lạnh không biết từ đâu thổi đến, khiến người cô sớn hết cả da gà, không dám quay đầu nhìn lại.

"Gâu gâu!" Dường như Lộ Lộ cũng nhận ra sự sợ hãi của chủ nhân, gọi một tiếng như muốn nói nó sẽ luôn kề vai sát cánh với cô.

Cô lấy lại lí trí, nhanh chóng nhìn lướt xung quanh, không phát hiện có gì lạ, chắc là do tâm lí của mình thôi, Tô Tiểu Tiểu vội vã mang Lộ Lộ lướt qua những cái xác, ra khỏi máy bay.

Đây là đâu? Tô Tiểu Tiểu nhìn xung quanh toàn cây cối, mắt tròn tròn, mình sẽ không lạc tới rừng rậm thời nguyên thủy chứ, những cái cây to kia che khuất mặt trời hết rồi, mình lại chưa được huấn luyện đặc biệt bao giờ, biết đi đường nào đây? Tô Tiểu Tiểu nỗ lực nhớ lại chương trình thể giới động vật, những bộ phim khoa học liên quan đến con người và thiên nhiên bình thường hay xem, cách thức phân biệt bắc, nam cô đã từng nghe, nhưng tiếc thay, hiện giờ cô chẳng thể phân biệt được đâu là nam, đâu là bắc...

Thôi, đành tìm một hướng thuận mắt đi vậy, không biết trực giác của con gái có hiệu nghiệm không nữa...

Đi liên tục mấy giờ theo một hướng, Tô Tiểu Tiểu cảm thấy ngày càng không ổn, khu rừng này quá yên tĩnh, tĩnh một cách kì lạ, ngoại trừ tiếng phát ra khi đi của Tô Tiểu Tiểu và Lộ Lộ, chỉ còn tiếng gió thổi lá cây xào xạc, cả khu rừng lặng như tờ, ngay cả tiếng chim kêu cũng không có, càng yên tĩnh càng kì dị, không biết có phải là sự lặng im trước cơn bão không.

Tô Tiểu Tiểu không xác định được sự bất thường này tốt hay xấu, ít nhất từ nãy đến giờ cô vẫn chưa gặp được cái xác sống nào lượn lờ, cũng không đụng mặt với thú dữ, trước mắt vẫn có thể nói là an toàn, cô chỉ có thể vững lòng đi tiếp, và hi vọng sớm rời khỏi cánh rừng quỷ quái này.

Đột nhiên, Lộ Lộ sững lại, xù lông, nghe răng trợn mắt nhìn một lùm cây cảnh giác. Tô Tiểu Tiểu cảm thấy nguy hiểm ngay trước mắt mình, không biết trong lùm cây nọ là thứ gì.

Tô Tiểu Tiểu còn chưa kịp tấn công, một cái bóng đã lao ra từ lùm cây, hung hăng bổ nhào vào Tô Tiểu Tiểu.

"Vút!" Một cái bóng màu vàng xẹt qua, chặn được đòn tấn công đầu tiên của cái bóng kia dành cho Tô Tiểu Tiểu.

"Chít chít!" Tô Tiểu Tiểu nghe thấy tiếng thét chói tai của một loài vật nào đó.

Tất cả đều xảy ra trong nháy mắt, Tô Tiểu Tiểu còn chưa kịp nhìn rõ tình huống, mãi cho đến khi kết thúc, cô mới nhận ra cái bóng cứu mình là Lộ Lộ. Khi nào thì tốc độ của nó nhanh đến thế nhỉ, mắt thường chỉ thấy được một cái bóng màu vàng vút qua, xem ra mấy ngày ngay mình có thể đuổi kịp rồi đánh mắng nó đều nhờ nó "xuống nước" cả.

Lộ Lộ gặm một cái xác to cỡ một con gà mái về bên cạnh Tô Tiểu Tiểu, đặt cái xác xuống dưới đất, rồi kêu "Gâu gâu" tỏ ý tranh công.

Có vậy Tô Tiểu Tiểu mới phục hồi tinh thần, lấy gậy sắt di di thi thể, nhận ra đây là một con chuột lông xám khổng lồ, cổ nó đã bị cắn đứt, từ vết cắn, một mùi tanh nồng nặc, chất lỏng màu đen chảy ra. Như vậy vẫn chưa phải ghê rợn nhất, Tô Tiểu Tiểu phát hiện miệng con chuột này thể mà vẫn còn động đậy, tròng mắt hung dữ đỏ quạch....

Tô Tiểu Tiểu cấp tốc đập mạnh gậy sắt vào đầu con chuột nọ, nó mới chết hẳn.

Chẳng lẽ động vật cũng biến dị rồi ư? Đây là xác sống chuột? Không thì sao nó có thể to cỡ một con gà mái, tốc độ nhanh đến bất ngờ, hơn nữa đã bị cắn đứt cổ nhưng vẫn chưa chết...

A!

Tô Tiểu Tiểu đột nhiên nhớ ra: Lộ Lộ cắn chết chuột! Cúi đầu nhìn, đúng lúc Lộ Lộ đang ngồi ngoan ngoãn, vì thời tiết hơi nóng còn thè lưỡi, trong miệng toàn chất lỏng đen ngòm.

Không nghĩ nhiều, Tô Tiểu Tiểu lập tức đưa Lộ Lộ và xác con chuột kia vào không gian.

Quăng cái xác nọ sang một bên, Tô Tiểu Tiểu chạy nhanh đi lấy gạo, múc một chậu nước sôi để Lộ Lộ súc miệng. Trông Lộ Lộ có vẻ không hề hay biết đã xảy ra chuyện nghiêm trọng, chỉ nghĩ rằng cô chủ nhỏ muốn đùa với nó, thế là chẳng thèm phối hợp, quay đầu ra chỗ khác.

Tô Tiểu Tiểu nôn nóng đến nỗi ứa cả nước mắt, không biết Lộ Lộ có bị nhiễm virus không, nó là đồng bọn của cô, là bạn bè, và cũng là người thân. Cô nuôi nó từ khi còn bé xíu đến khi trưởng thành, nếu nó cứ thế mà bị lây, cô biết phải làm sao bây giờ.

Lộ Lộ thấy chủ nhân khóc hu hu, cũng không biết mình đã làm gì chọc cô, im lặng tiến lên, vùi đầu cọ cọ, hành động an ủi ấy, khiến tất cả những nỗi lo lắng, sợ hãi, cô quạnh... bị Tô Tiểu Tiểu đè nén như tìm được nơi trút ra, cô ôm cổ Lộ Lộ khóc tu tu như một đứa trẻ.

Tô Tiểu Tiểu im lặng nhìn Lộ Lộ chơi đùa vui vẻ trong không gian, mình nghĩ nhiều quá rồi. Đã qua mấy giờ, Lộ Lộ vẫn không có dị trạng, cũng không có dấu hiệu bị lây lan. Ngay cả biểu hiện tiêu chảy vì ăn phải thứ có độc cũng chẳng có, điều này khiến Tô Tiểu Tiểu rất vui vẻ.

Ngắm lại, chắc bên ngoài đã tối rồi, trời đêm không thích hợp lang thang trong rừng, thôi thì cứ qua đêm trong không gian thôi, đợi trời sáng rồi tìm đường ra tiếp.

Nhìn xác con chuột trên bãi đất trống, thật ghê tởm, không thể để nó nằm đây ô nhiễm cảnh quan được, hay là mang đi bán nhĩ, không biết nó có được giá như xác sống không, tốc độ của nó tương đối nhanh, nếu lần này không có Lộ Lộ ở cạnh, có khi mình đã bị xác sống chuột tấn công rồi...

Mang xác đến nhà ăn đãi, wow wow wow, những 50 tiền vàng kia, động vật biến dị là một món hàng tốt đấy chứ, xác sống lúc trước chỉ được có 10 tiền vàng thôi, xem ra sau này nếu được phải kiếm một ít xác động vật biến dị mới được... Tiền dư trong menu của mình chỉ hơn 100 tiền vàng chút xíu thôi. Mấy ngày nay, để tiết kiệm hết sức, toàn phải lấy rau dưa và trái cây trong không gian đổi thức ăn, tuy chúng cũng tốt, nhưng vẫn không được giá như đám xác sống kia, đổi cũng chẳng được mấy đồng vàng. Xem ra từ nay phải ra ngoài săn thôi. Không thì mỏ vàng cũng kiệt quệ hết.

Hôm nay đút túi 50 tiền vàng, Tô Tiểu Tiểu rất vui vẻ, Lộ Lộ là người có công lớn nhất, dĩ nhiên tối nay sẽ được thưởng, chắc ăn thức ăn cho chó mấy ngày này nó cũng ngán lắm rồi, Tô Tiểu Tiểu quyết định chọn bốn bát cháo xương 80 bạc để thưởng cho Lộ Lộ.

Lấy cho mình một bát cơm trắng (20 bạc), một đĩa thịt nướng (1 vàng 50 bạc), một chén canh xương rong biển (1 vàng 50 bạc) bắt đầu ăn, rồi nghỉ ngơi dưỡng sức, chuẩn bị cho trận chiến ngày mai.

Có kinh nghiệm từ hôm qua, lần này Tô Tiểu Tiểu đi rất cẩn thận, chỉ sợ hơi sợ ý đã bị tập kích, may mắn, Lộ Lộ bên cạnh cô có tính cảnh giác vô cùng cao. Nhờ vào trực giác của động vật, lần nào cũng có thể dễ dàng nhận ra sát ý được che giấu trong rừng cây trước...

Tô Tiểu Tiểu cũng bất chấp tất cả, thấy Lộ Lộ nhìn chăm chăm, sửa về phía nào, liền cho điện đánh vào đó. Tuy rằng... chẳng có mấy lần đánh trúng...

Song, lần nào cũng chỉ cần một đòn đã khiến động vật biến dị trong bụi cây phải ra mặt, chúng nó nhanh chóng thoát khỏi đòn tấn công, lại bị Lộ Lộ như thợ săn giàu kinh nghiệm tấn công vào nhược điểm nhanh như chớp, kết hợp thêm một chương của Tô Tiểu Tiểu...

Dưới sự phối hợp của hai người, trong mấy ngày liền săn được rất nhiều động vật biến dị, trong đó, nhiều nhất là xác sống chuột và một con xác sống măng xà dài hai thước, chung quy vẫn là động vật nhỏ, chứ không phải loại khát máu to lớn như hổ, báo... Không thì, chỉ sợ chưa ra khỏi rừng đã phải bỏ mạng trong bụng những cái xác kia...

Tô Tiểu Tiểu làm khách du lịch tham quan nơi quý quái này tròn một tuần, động vật biến dị gặp trên đường đi ngày một nhiều hơn, mới đi chưa đến một giờ, đã bị ba con tấn công. Tô Tiểu Tiểu thoáng nhìn xung quanh, dường như cây cối đang thừa dần, trước khóm cây có thể thấy loáng thoáng đường đi về phía trước, nhìn không giống có ý sắp xếp, mà như lối mòn hình thành do nhiều người đi qua. Cuối cùng cũng sắp thoát khỏi đây ư? Ở phía trước sẽ được gặp người chứ?

Tô Tiểu Tiểu vừa mong chờ vừa sợ hãi, cô không biết có cái gì đang đợi mình ở phía trước, lo lắng không yên đi theo lối mòn để lại...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Dòng Nước Ở Đâu?

“Hộc, hộc, hộc!”

Nhanh lên nào, nhanh lên, sắp bị đuổi kịp rồi...

Chung Bình vừa chạy vừa thở dốc, đôi lúc lại quay đầu nhìn về phía sau, sâu trong đôi mắt là tuyệt vọng cùng cực và căm hận giãy dụa!

Ngực cô nhói lên vì chạy, như muốn ngắt đi. Cô sắp không chạy nổi nữa rồi, giờ tốc độ còn chẳng khác đi bộ là mấy. Chẳng lẽ... thật sự phải chết ở đây ư?

“Gừ, gừ”

Bốn cái xác sống chạy theo sau, thấy con mồi đã hết đường trốn, chúng hưng phấn khu tay về phía con mồi.

“A!” Chung Bình vấp phải một cục rễ lồi trên đất.

Trời cũng muốn giết mình ư? Chung Bình gục ngã, nhìn khẩu súng lục trong tay, lại liếc bốn cái xác ngày càng gần hơn, chỉ còn một viên đạn duy nhất, hay là mình tự sát đi?

Không!

Cho dù chết, đám xác chúng mày cũng phải chết cùng tao! Trong mắt cô là sự kiên quyết liều chết, hòng súng trong tay nhằm ngay đầu cái xác đầu tiên. Vương Vũ, mày nhìn đi, cho dù phải biến thành xác sống, tao cũng phải kéo mày vào địa ngục cùng!

“Đoàng!” Cái xác đầu đàn ngã xuống đất. Ba con còn lại dường như không thấy cảnh đó, trong mắt chỉ còn đói khát và hưng phấn do con mồi gây ra.

Phải chết ư? Chung Bình không cam lòng, vợ một cành cây trên đất rồi vọt tới đập vào đầu cái xác gần nhất. Chà, đánh mạnh thật. Đây là sức lực cuối cùng trước khi trút hơi tàn à? Chung Bình cười khổ, nhìn hai cái xác vẫn còn sống nhào về phía mình, bắt lực, cô phó mặc cho bóng tối cắn nuốt mình...

Bởi vì hôn mê, nên cô không thể chứng kiến cảnh sau đó...

“Gù!” Một bóng dáng màu vàng nhanh chóng lao ra từ rừng cây, đánh bay hai cái xác trên người Chung Bình, những chiếc nanh vuốt sắc nhọn vỡ nát đầu xác sống một cách dễ dàng!

Tô Tiểu Tiểu theo sát phía sau, vì khoảng cách hơi xa, nên cô vội ném thật mạnh cây gậy sắt trong tay đi, “Boong!” một tiếng, cái xác vừa gượng dậy đã đi bán muối.

Tô Tiểu Tiểu tiến lên, sau khi xác nhận những cái xác này không thể vùng dậy lần nữa mới thu chúng vào không gian bán lấy vàng. Thế rồi mới rảnh rỗi quan sát cô gái còn đang nằm trên đất.

Trông nhếch nhác quá, quần áo vừa bẩn vừa bốc mùi chua loét, trên mặt đen đen vàng vàng, còn dính cả những miếng da vụn nữa, rất ghê tởm. Trong dáng vẻ cũng không tệ, rất thanh tú, da dẻ cũng mịn màng, chỉ là giờ lại đen nhem, dính dính, cũng không biết bao lâu rồi chưa tắm rửa, rất bẩn, y hệt những người ăn xin trước tận thế. Đây là ấn tượng đầu tiên của Tô Tiểu Tiểu về Chung Bình.

Tô Tiểu Tiểu cẩn thận kiểm tra cơ thể Chung Bình, vừa rồi tự cô ấy đã xử lí được hai cái xác, hai cái xác muốn ăn cô ấy lại bị Lộ Lộ vỗ đánh, xử lí giúp hai người, cho nên cô ấy may mắn chưa bị cắn. Nhưng khi kiểm tra, cô nhận ra trên tay cô ấy có ba vết cào khá sâu, chắc là vết thương do hai cái xác bị cô ấy lấy cành cây đâm vào cào.

Cô ấy dừng cảm thật, Tô Tiểu Tiểu không muốn chứng kiến một cô gái khát khao được sống như thế chết đi hoặc biến thành xác sống.

“May mà chị gặp được em đây nhé!” Tô Tiểu Tiểu nói với cô gái còn đang hôn mê.

Tô Tiểu Tiểu nhìn xung quanh, tìm một chỗ tương đối kín đáo diu cô gái này vào đó, cô để Lộ Lộ canh giữ cạnh cô gái nọ, còn mình thì vào không gian xách một thùng nước suối ra.

Ba vết cào đang chuyển thành màu đen, có vẻ rất nghiêm trọng, tuy nhiên cũng không gay gắt giống ba Tô, lần trước, nước suối có thể cứu sống ba Tô, lần này chắc cũng không có vấn đề gì chứ nhỏ. Tô Tiểu Tiểu đổ nước suối lên miệng vết thương, lại cho cô ấy uống mấy ngụm nước.

Trông cô ấy hơi nhếch nhác, Tô Tiểu Tiểu hiếm khi hào phóng lau rửa cơ thể cho cô ấy, vứt phăng cái áo rách nát ra một góc, cô vội tìm mấy bộ quần áo cỡ lớn của mình cho cô ấy mặc.

Lần ấy ba hôn mê những bảy ngày, cô ấy thì sao nhỉ? Không thân cũng chẳng biết, dù cô rất có ấn tượng với người phụ nữ kiên cường lần đầu gặp khi bước ra khỏi rừng này, nhưng không chắc chắn có thể trông coi cô ấy mãi, hơn nữa giờ cô đang ở gần rừng, nếu an toàn còn đỡ, nếu có nguy hiểm, Tô Tiểu Tiểu chắc chắn sẽ nhanh chân đưa Lộ Lộ chạy trốn.

“Thôi, tùy duyên vậy, tương lai thế nào chẳng ai nói trước được, là may mắn hay xui xẻo đều là số của chị, hi vọng chị sớm tỉnh lại một chút!” Tô Tiểu Tiểu nói với Chung Bình đang hôn mê.

Cô ấy bắt đầu phát sốt, nhiệt độ cơ thể ngày càng nóng bỏng. Cũng may Tô Tiểu Tiểu đã có kinh nghiệm khi chăm sóc ba ba lần trước, hơn nữa lần này là người lạ, không phải lo lắng sốt ruột thêm, gắng hết sức, không thẹn với lòng là được. Thi thoảng, Tô Tiểu Tiểu lại thấm nước suối lên vết thương, rồi đút cô ấy uống nước, thay khăn lông ướt đặt lên trán để cô ấy dễ chịu hơn.

Nhìn quanh thấy không có nguy hiểm tới gần, lại trông cô gái này có vẻ lâu sau mới tỉnh, Tô Tiểu Tiểu để Lộ Lộ trông chừng, còn mình thì vào không gian một chuyến.

Trước hết phải xử lí bốn cái xác sống và đồng động vật biến dị nhỏ kia đã, xong xuôi, cô cầm hộp thuốc gia đình hay dùng, dao trái cây, vũ khí phòng vệ để hết vào balo. Sau đó nhồi nhét thêm hai thùng mì ăn liền đã mua về nhà trước tận thế và các loại đồ ăn nhanh vào trong balo, nếu cô gái nọ tỉnh, chắc hẳn sẽ là bạn đồng hành của mình, cũng không thể để lộ không gian với người ngoài được.

Tiếp đó, cô đến nhà ăn để lấy thức ăn “mang theo ăn dọc đường”, mấy món ăn gia đình dành bỏ qua vậy, cô gái kia không biết bao giờ sẽ tỉnh, nếu ngay khi vừa tỉnh đã thấy mình với Lộ Lộ ăn thức ăn như ở trong khách sạn năm sao thì rắc rối lớn mất. Lấy gì bây giờ nhỉ, phải chọn cái nào để giải thích ấy. Tô Tiểu Tiểu giờ từng trang menu. Giờ cô khá là giàu có, món ăn trên menu đều đã hiện màu, chỉ cần có tiền, muốn gì được nấy.

Ừm, cái này được này, cô gái kia có thấy thì có thể nói là mình tự nướng~

Tô Tiểu Tiểu chọn một con thỏ nướng và ba con gà nướng rồi ra ngoài.

“Gâu gâu ~” Lô Lô nhác thấy ba con gà nướng trên tay chị chủ, vui vẻ phấn khởi chạy tới xin xỏ.

“Chà, hôm nay thấy em thể hiện rất tốt, đây là phần thưởng cho em nè ~” Dứt lời liền ném cho Lô Lô một con thỏ nướng, làm chú ta thích chí nhảy dựng lên, vừa vồ được con thỏ đã chạy vội đi tìm nơi an toàn để thưởng thức.

Tô Tiểu Tiểu nhìn cô gái vẫn đang hôn mê, vì phát sốt mà nói mê sảng, bèn đôi khăn mới cho ấy rồi, tẩy rửa miệng vết thương trên người.

Chung Bình mơ hồ tỉnh lại, loáng thoáng thấy cạnh mình có một đôi chủ chó, cuối cùng.. vẫn phải chết ư? Đây là thiên đường à? Cô cười châm chọc, chết cũng tốt, ít nhất, ở đây không có con quái vật nào ghê tởm đến thế nữa....

“Chị tỉnh rồi à? Chị hôn mê suốt hai ngày liền rồi, giờ cảm thấy thế nào à?” Chung Bình mơ mơ màng màng nghe thấy cô gái kia nói chuyện với mình, có chút trì hoãn. Thế là thế nào, mình vẫn chưa chết? Cô ngờ ngác liếc mắt nhìn xung quanh, mới mở miệng hỏi: “Thì ra tôi chưa chết?” Giọng nói khàn khàn, như là bị ai đó cưa cổ. Dứt lời, cô lại thấy người khó chịu, sau đó rơi vào hôn mê.

Lần thứ hai Chung Bình tỉnh lại đã là chạng vạng, cô ấy bị mùi thịt làm cho tỉnh, sau khi tỉnh lại, bụng cô ấy cũng đúng lúc phát ra hai tiếng “ọc.. ọc” thật lớn.

“Chị đói à? Đây à, em có phần cho chị này.” Tô Tiểu Tiểu đưa cho Chung Bình một xiên chọc gà nướng.

“Cảm ơn!” Chung Bình cũng chẳng khách khí, lấy gà nướng, cũng không sợ bỏng tay, bắt đầu ăn một cách ngấu nghiến. Vừa ăn vừa xúc động nhớ lại, không biết đã bao lâu rồi mình chưa được nếm mùi thịt, hoàn toàn bị xiên gà làm cho cảm động đến nỗi hốc mắt long lanh nước mắt. Thật ra, cũng không cách đây lâu lắm, chỉ ngay một tháng trước thôi, mình vẫn còn đang ăn nhậu chơi bời bình thường đấy thôi, nhớ lại khoảng thời gian tươi đẹp chỉ cách đây có một tháng, Chung Bình chỉ cảm thấy nó giống như đã cách cả một thế kỉ xa xôi vậy...

“Chị tên gì thế? Sao lại trốn đến đây?” Tô Tiểu Tiểu thấy Chung Bình đã lừng dạ, lại không có tí ti nghi ngờ gì về con gà nướng này, mới mở miệng hỏi.

“Tên chị là Chung Bình.” Chung Bình ăn xong con gà, ngay cả một chút thịt vụn cũng không còn. Cô thấy có phần xấu hổ, tuy đã ăn hết một con gà, nhưng mới chỉ được lừng dạ, không thấy đói bụng nữa mà thôi. Ánh mắt cô ấy đúng lúc thấy Lô Lô đang đọc chiêm tho nướng ở cách đó không xa. Lô Lô cảnh giác lườm cô ấy một cái, nhẹ nhàng uy hiếp, xem cô ấy có ý muốn cướp đồ ăn của nó hay không, sau đó gia tăng tốc độ ăn cơm.

Chung Bình quay ra nhìn Tô Tiểu Tiểu, tiếp tục nói: “Chị chạy trốn tới nơi này...” Trong mắt cô ấy xẹt qua một chút căm thù, cũng không nói tiếp, tuy Tô Tiểu Tiểu rất tò mò, nhưng đây là lần đầu tiên hai người gặp nhau, cô cũng không muốn hỏi tường tận những gì cô ấy đã trải qua, nghĩ chắc cũng không phải chuyện tốt gì.

“Đúng rồi, chị nhớ sau chị còn có hai con xác sống cơ mà? Sao chị còn chưa chết?” Dứt lời, liền vội vã kiểm tra toàn thân xem mình có vết thương nào không, giờ mới phát hiện hình như mình đã được đôi quần áo sạch sẽ hơn.

“À, chị may thật, lúc đấy bọn em vừa mới ra khỏi rừng, đúng lúc thấy hai cái xác sống muốn cắn người, chihuahua của em - Lô Lô - liền bỏ nhào về phía chúng nó, đánh chết chúng xong thì mới phát hiện chị không có vết thương, hơn nữa vẫn còn hô hấp, em nghĩ chắc là chị bị hôn mê nên dìu chị đến nơi khác. Cũng may, ở đây khá heo lánh, hai ngày chị hôn mê cũng không chạm mặt sinh vật biến dị khác, em có thể yên ổn ngồi đợi chị tỉnh lại.” Tô Tiểu Tiểu giải thích.

“Đúng rồi, chị có biết lần này chị đã qua một con hung hiểm đấy, sốt đến nỗi người đỏ bừng, em còn suýt cho rằng chị sắp không qua được cơ.”

“Thế à? Thảo nào chị cảm thấy người chẳng còn tí sức nào, đầu còn đau như thế! Thì ra là may mắn nhất lại được mạng.” Chung Bình cười tự giễu, cô đột nhiên cảm thấy cơ thể mình hơi là lạ, nhưng cụ thể là ở chỗ nào thì lại không nói ra được, cô ấy bèn đứng lên ngồi xuống hoạt động tay chân, phát hiện hình như vẫn bình thường mà, chẳng lẽ cảm giác của mình có vấn đề?

“Sao rồi à?” Tô Tiểu Tiểu thấy Chung Bình vừa ngồi xuống lại đứng lên, duỗi tay đá chân, tò mò không biết cô ấy muốn làm gì?

“Chị cũng không biết nữa. Chị đứng lên đi lại cứ có cảm giác lạ chỗ nào ấy? Nhưng lạ ở chỗ nào thì cũng không biết, nói chung là cảm thấy ở đâu bị lấp kín ấy.” Chung Bình giải thích, dứt lời thì lắc lắc tay một cách tự nhiên, lập tức một dòng nước nhỏ như cánh tay trẻ con phun ra từ tay cô ấy, bắn thẳng đến một cái cây to ở cạnh đó.

Hai người Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình lập tức trợn mắt há hốc mồm nhìn dòng nước không biết ở đâu bắn ra từ tay phải.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trại Trống

Lặng ngắt.

"A..."

"A... Nước từ đâu bắn ra thế? Từ tay chị ư? Chị có siêu năng lực à?" Tô Tiểu Tiểu tận mắt nhìn thấy cảnh tượng ấy, kinh ngạc hỏi. Tuy ngạc nhiên, nhưng sâu trong lòng cũng có cái gì đó vui vui, thì ra, không chỉ mình cô có được siêu năng lực hệ điện, người khác cũng có siêu năng lực khác, dù sau này có bị bắt cóc về nghiên cứu, cũng có bạn cùng hưởng nhĩ?!

"Chị, chị không biết..." Chung Bình nhìn bàn tay vừa "phun nước" xong, bối rối vô cùng, cũng không hề hay biết tại sao lại có dòng nước phun ra từ tay mình.

Tô Tiểu Tiểu dứt khoát đi lên trước, cùng Chung Bình vẫn còn đang trợn mắt nghiên cứu bàn tay phun ra nước kia.

Hai người xem đi xem lại, cũng không phát hiện có thay đổi đặc biệt nào, lòng bàn tay thậm chí còn chẳng động lấy một giọt nước, đào đâu ra cả dòng chảy như vừa rồi? Nếu không phải cả hai đều chứng kiến, chắc sẽ nghĩ vừa rồi chỉ là ảo giác.

"Không thì, chị thử lại xem? Chị nghĩ xem sao vừa rồi lại phun nước ra được ấy, nhớ kĩ, rồi thử phun thêm lần nữa nhé?" Tô Tiểu Tiểu lùi ra sau, để Chung Bình có không gian trống để có thể gắng sức thử lại siêu năng lực vừa nãy.

Chung Bình nhắm mắt nhớ lại cảm giác vừa rồi, hình như cô thấy ở đâu đó trong người bị lấp kín, không thông suốt nên tùy ý lắc lắc tay thì phải. Nhưng giờ cảm giác tắc nghẽn đó đã hết rồi, chẳng biết có làm lại được không nữa.

Nương theo cảm nhận của mình, cô phát hiện trong cơ thể mình có một luồng khí không biết từ đâu đến, bèn chậm rãi ép nó vào tay phải, dòng nước lại tuôn ra. Tô Tiểu Tiểu vội lấy một cái xô nhỏ gần đó đựng.

"Dừng! Dừng lại! Sắp tràn rồi!" Tô Tiểu Tiểu nhìn làn nước sóng sánh sắp trào ra, vội kêu dừng lại.

Chung Bình kích động hẳn, nước chẳng những không ngừng, mà còn nhiều hơn. May mà Tô Tiểu Tiểu phản ứng nhanh, kịp trốn sang một bên, không thì đã thành con chuột lột ướt nhẹp.

"Xem ra tạm thời chị không thể kiểm soát được nó rồi..."

"Hi hi..." Chung Bình thấy xung quanh trở nên lộn xộn, cười xấu hổ.

Hai cô gái chạm tay vào làn nước, Chung Bình còn khuấy vài vòng, không có gì lạ, trông hệt như nước bình thường vậy. Cô ấy lại ngây ngô nhìn tay phải của mình một chút, thể mới miễn cưỡng chấp nhận việc mình có thể phun ra nước.

"Chị gì ơi, chị gì ơi..." Tô Tiểu Tiểu thấy Chung Bình lại nhìn tay mình ngẩn ngơ, bèn đến vỗ vai cô ấy, có thể Chung Bình mới hồi phục tinh thần, cười nói với Tô Tiểu Tiểu: "Chị quên mất chưa cảm ơn em đã cứu chị nhĩ, cảm ơn em nhé, cảm ơn em đã cho chị sinh mệnh thứ hai!" Về mặt Chung Bình rất nghiêm túc.

"Ừm, không có gì đâu ạ, chị là người đầu tiên em gặp được từ khi lạc đường, ầu ơ cũng có cảm giác thân thiết lâu ngày. Tên em là Tô Tiểu Tiểu, đang trên đường đến căn cứ BJ, rồi bị lạc đường ở trong này, chị có biết đây là đâu không?"

"Đến BJ à?" Chung Bình xì xạo. Sau đó liền trả lời, "Không biết em có thể cho chị đi cùng với không, chị cũng phải về nhà."

"Về nhà ư?" Tô Tiểu Tiểu chú ý đến mấy chữ này, lại nghe giọng Chung Bình giống dân đất bắc, hỏi lại: "Chị là người từng sống ở BJ à?"

Chung Bình gật gật đầu: "Ừ!" Rồi lại cô đơn nói tiếp: "Không biết ba mẹ chị thế nào rồi..."

Sau đó là một hồi lặng ngắt....

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu vẫn là người phục hồi tinh thần lại trước, cô an ủi Chung Bình vẫn đang lo cho người thân ở xa, "Thời nào, chúng ta đừng nghĩ nhiều quá, giờ, quan trọng nhất là chúng ta phải sống sót!"

"Gâu gâu~" Lộ Lộ cũng sốt sắng tham gia thảo luận, Tô Tiểu Tiểu bắt đầu xoa đầu nó, ý bảo đừng quấy rối nữa, ra góc cây gốc đi.

"Đây là thành phố S, muốn đến BJ còn dài lắm. Phía trước có một ngôi làng nhỏ, ở đó có đồn trú của quân đội, giờ họ đã xây dựng một căn cứ tạm thời ở đó, bởi vì cứu viện mãi không đến, vật tư cũng sắp hao hết, cho nên mọi người đang kháo nhau rời đi..."

"Ồi thế ạ? Chúng ta còn chờ gì mà không nhanh chóng tới đó, có khi còn có thể gặp họ đấy!" Tô Tiểu Tiểu vội vàng thu dọn đồ đạc, muốn nhanh chóng đến căn cứ kia, nếu gặp được họ, hai người các cô có thể đi nhờ xe đến BJ nữa!

"Vô ích thôi..." Chung Bình nhìn Tô Tiểu Tiểu đang kích động, cười khổ nói: "Họ rời đi hết rồi! Mà chị, lại đắc tội với họ, đang đi được nửa đường thì bị đá xuống xe..." Cảm phiền trong Chung Bình lại trỗi dậy, cô ấy nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Không sao nữa đâu, mọi chuyện đều ổn cả rồi..." Tô Tiểu Tiểu an ủi, cũng không hỏi xem Chung Bình đã đối mặt với những chuyện thế nào, tận thể buông xuống, tất cả những gì trong quá khứ đều bị đảo điên, trật tự xã hội sụp đổ, mọi người không cần thứ gọi là công bằng chính trực nữa, ai cũng chỉ muốn giữ thật chặt cơ hội sống sót trong tay mà thôi...

"Em nghỉ xa quá!" Chung Bình biết Tô Tiểu Tiểu hiểu sai, bèn giải thích cho cô hiểu: "Họ không làm gì chị đâu, chẳng qua, dưới tình huống cấp bách chị đã làm em trai thủ lĩnh của họ bị thương, khiến anh ta then quá hóa giận, giữa đường ném chị xuống xe. Mà anh ta, chắc cũng chẳng ngờ chị vẫn còn sống..." Cô vẫn còn sống, thậm chí còn rất tốt, lần này người khó chịu chắc chắn là anh ta rồi... Những người đã làm cô tổn thương, những kẻ đã phản bội cô, nhất định phải trả một cái giá thật đắt!

"Đi thôi! Chị dẫn đường nhé!" Tô Tiểu Tiểu dọn dẹp xong tất cả, đứng lên bước đi.

"Đi đâu bây giờ?" Chung Bình hỏi.

"Đến căn cứ nhỏ mà chị kể ấy! Có lẽ ở đó chúng ta có thể tìm được thứ gì có ích chẳng hạn, hơn nữa, mình phải tìm chỗ dừng chân an toàn để qua đêm chứ! Mấy ngày nay màn trời chiếu đất, em cứ thấy không an toàn cho lắm." Tô Tiểu Tiểu đáp.

Màn đêm buông xuống, cuối cùng họ cũng đặt chân tới trại.

Cửa trại có một hàng rào làm từ cọc gỗ thô ráp vây quanh, sẫm tối, cửa hàng rào mở rộng, nhìn qua cũng biết, đây chỉ là một thôn trại bị lãng quên, không có lấy một bóng người. "Cẩn thận!" Tô Tiểu Tiểu nhắc nhở, Lộ Lộ cũng tỏ ra nghiêm túc, sẵn sàng chiến đấu.

Tô Tiểu Tiểu khẽ nâng cọc gỗ đóng hàng rào lại, phòng ngừa nguy hiểm bên ngoài tiến vào trong trại.

Chung Bình ra hiệu bảo Tô Tiểu Tiểu đi theo cô ấy.

Hai người một chó cẩn thận từ từ tiến đến gian phòng nom có vẻ lớn nhất trong trại.

"Chú!" Một cái bóng xám bất ngờ tấn công.

"Grào!" Không cần ai nhắc, Lộ Lộ chủ động nghênh đón nó, qua hai ba lượt đã cào nát xác sống chuột tập kích bất ngờ.

"A!" Chung Bình lần đầu tiên thấy Lộ Lộ chiến đấu, có hơi kinh ngạc, khi cô ấy sợ hãi kêu thành tiếng vì phát hiện nguy hiểm, chiến đấu đã kết thúc... Chà, oai thật! Cô ấy sùng bái nhìn Lộ Lộ.

"Đừng nhìn nữa, mình phải cẩn thận hơn, không biết ở đây còn thứ gì không nữa!" Tô Tiểu Tiểu nhắc nhở.

Chung Bình vội hoàn hồn, nắm chặt gậy gỗ đầu sấu nhọn trong tay, chỉ sợ mình không kịp phản ứng khi có xác sống vọt ra.

Trên đường tiến tới, họ đánh chết ba cái xác nữa, còn Lộ Lộ giải quyết thêm được hai xác sống chuột. Cứ dè dặt cẩn trọng mãi, cuối cùng họ đã đến trước phòng.

May mà cửa phòng không bị khóa, chỉ khép hờ, Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình nhìn nhau, rồi Tô Tiểu Tiểu vươn tay, đẩy nhẹ cánh cửa.

"Gào!" Một xác sống nữ người ngòm rách rưới đập vào mắt họ!

"Cộp!" Tô Tiểu Tiểu cảm gậy sắt dài trong tay nhằm ngay đầu xác sống mà đập mạnh. Óc nó vỡ nát bét.

"Thu Bình?" Chung Bình nhìn chằm chằm xác sống đã biến dạng, đột nhiên gọi một cái tên.

"Sao thế? Người quen của chị à?" Tô Tiểu Tiểu tiến vào trong, cầm đèn pin đã chuẩn bị trong túi soi phòng một lượt, ừm, không có nguy hiểm.

"Ừ, trước đó cô ấy chung đoàn xe với chị. Thì ra cô ấy cũng bị từ bỏ..." Chung Bình nhìn gương mặt vốn đẹp đẽ, giờ đã biến đổi hoàn toàn thành xác sống, trong chốc lát, chợt cảm thấy bầu bí thương nhau.

"Đóng cửa chặt vào, đêm nay, chúng ta sẽ nghỉ ngơi trong này!"

"Hình như trước đây, nơi này là một kho hàng thì phải, xem ra họ đã chuyển đi khá nhiều đồ đạc rồi!" Chung Bình nhìn xung quanh trống không, nói.

"Nghỉ ngơi trước đã, sớm mai chúng ta tìm tiếp, hi vọng là có thể thấy xe hoặc súng đạn gì đó, đi đường lâu như thế, chị có đói không?"

"...."

"Đến đây nào, em có mì ăn liền này..." Tô Tiểu Tiểu gọi Chung Bình, kéo ba lô, rồi cầm hai gói mì ăn liền ra, "Chi tiết đã quá hạn sử dụng rồi..."

"Em còn có mì ăn liền à? Lấy đâu ra thế?" Chung Bình cầm lấy một gói, thuận miệng hỏi.

"... Nhặt trong ba lô của mấy cái xác trong rừng ấy à..." Tô Tiểu Tiểu trả lời, mặc kệ Chung Bình có tin hay không.

"Đúng rồi, không phải chị có siêu năng lực nước à? Không thì, chúng ta úp hai bát mì đi?" Tô Tiểu Tiểu thấy trong góc có cái chảo bám đầy tro bụi, đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Cái chảo nọ cũng không bẩn lắm, chỉ là hơi dính nhiều bụi, Chung Bình dù vẫn chưa quen dùng siêu năng lực, nhưng vẫn có thể rửa sạch cái chảo rồi đun nước sôi, nấu được một tô mì ăn liền. Hai người ăn ngấu nghiến qua bữa tối.

"Ồ! Lâu rồi chưa ăn ngon như thế!" Chung Bình no căng bụng, thỏa mãn nói.

"Siêu năng lực của chị có ích thật, sau này chúng ta sẽ không thiếu nước nữa!" Tô Tiểu Tiểu nhìn cái vôi rỗng mini đang rửa bát, cảm thán.

"Tiếc là không có sức tấn công, không biết có siêu năng lực là may mắn hay xui xẻo nữa." Chung Bình nói.

Màn đêm buông xuống, Tô Tiểu Tiểu nằm dưới đất mãi không ngủ được, dứt khoát ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ ở kho hàng. Ban đêm cô vẫn nghe thấy tiếng dế kêu du dương, tất cả mới yên bình làm sao. Chung Bình là người bị đồng bạn bỏ rơi, hôm nay cũng có thể giết xác sống. Cô ấy có đáng tin không? Tô Tiểu Tiểu cũng không dám kiểm tra lòng người thời tận thế, đành vậy thôi, có thêm người cùng đi tìm đến đi chung cũng tốt đấy, ha?

Không biết ba mẹ thế nào rồi, không ngờ đột nhiên máy bay lại bị rơi, chắc họ đã nghe tin cả rồi, họ có nghĩ mình chết rồi không? Hình như tình hình ngày càng nghiêm trọng, không biết ba mẹ đang ở đâu, có bị đói hay không.

Đúng rồi, Chung Bình có siêu năng lực chắc là do bị xác sống cắn, chắc ba ba cũng thế, không biết ba ba có thức tỉnh siêu năng lực hay không? Sẽ có siêu năng lực về cái gì chứ? Nếu ba ba có siêu năng lực, chắc cuộc sống ở BJ của hai người sẽ tốt hơn thôi...

Cứ thế, Tô Tiểu Tiểu dần tiến vào giấc ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 18: Gia Nhập Lâm Thì

Tô Tiểu Tiểu tỉnh giấc vì bị những tiếng ma sát làm ồn, sau khi đứng dậy, cô thấy Lộ Lộ đang canh gác đứng trước cửa, miệng gầm gừ khe khẽ. Cô lập tức tiến lên, ra hiệu cho Lộ Lộ yên tĩnh, rồi đánh thức Chung Bình vẫn đang ngủ say, cầm vũ khí, khăn trương nếp sang một bên cửa.

Sẽ là thứ gì đây? Xác sống? Không phải, xác sống không có trí tuệ, chỉ biết hung hãn đánh trực diện con mồi. Cần thận, chú ý tiếng phát ra như thế không thể là xác sống không có trí tuệ được. Chẳng lẽ là động vật biến dị? Xem ra không giống xác sống chuột rồi... dựa vào kinh nghiệm của Tô Tiểu Tiểu, đặc điểm của xác sống chuột là nhanh chóng, chính xác và độc ác, chuyên tập kích bất ngờ, nên sẽ không làm nên bất cứ tiếng vang nào. Hi vọng không phải là động vật biến dị có thân hình cao to, không thì rất khó đối phó.

Nguy rồi, tiếng động ngày càng gần đây!

Tô Tiểu Tiểu vội núp sau cạnh cửa, chờ kẻ địch tiến vào sẽ cho nó một phát trí mạng.

Ngồi ở trong khoang sau xe tải, nhìn đám xác sống nghe thấy tiếng động cơ đang bao vây họ bị bỏ lại ngày càng xa, Tô Tiểu Tiểu không ngờ mọi việc sẽ êm xuôi đến thế.

Một tiếng trước.

Cửa kho hàng bị đá văng ra, Tô Tiểu Tiểu lập tức nhắm đầu đối phương giáng một gậy! "Thứ" đang đến thăm dò cúi đầu xuống, lăn một vòng tại chỗ tránh công kích, sau đó chia súng vào đầu Tô Tiểu Tiểu...

Thấy đối phương là người, hai bên đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng vũ khí trong tay Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình vẫn chưa buông xuống, so sánh với "địch", vũ khí của bên mình thô sơ yếu ớt hơn rất nhiều, tạm coi vũ khí bên mình là vũ khí lạnh, nhưng trên tay địch có súng, không biết là súng thật hay giả, nhưng đủ để dọa người khác, hơn nữa, ở tận thế, chắc sẽ không có ai tự dưng lấy súng đồ chơi để dọa người khác đâu ha.

"Các em là người sống sót ư?" Người nọ hỏi, hiển nhiên không ngờ rằng trong một cái trại bị bỏ hoang còn có người.

"...." Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình cảnh giác nhìn người đàn ông xa lạ.

"Yên tâm, anh không có ý xấu đâu, chỉ là tài nguyên của đội anh sắp cạn, nên ghé vào xem trong trại trống còn gì không, thử vận may ấy mà!" chàng trai thu lại súng lục đút vào bao, giang tay, tỏ ra mình không có ý xấu.

"Ồ đây còn người sống sót khác không?"

"Các anh là ai? Sao lại đến đây?" Tô Tiểu Tiểu cầm gậy sắt, vẫn cảnh giác hỏi.

"Tên anh là Chu Kiên Thần, người thành phố S, vì tài nguyên không đủ, nên muốn tới thôn trại hẻo lánh xung quanh thành phố tìm vật phẩm, thuận tiện tìm kiếm người sống sót, không biết các em có đồng ý về với các anh không..."

Tô Tiểu Tiểu buông gậy sắt trong tay xuống, không lập tức ra về đi cùng họ, cô không phải người dễ mất cảnh giác.

...

Cuối cùng, Tô Tiểu Tiểu vẫn quyết định theo đội Chu Kiên Thần tới thành phố S, thoát nhìn, đội ngũ này không tệ. Chỉ có năm người đến thôn trại kiểm vật phẩm, trừ bỏ Chu Kiên Thần có vẻ là đội trưởng, còn có anh La Bàn mập mạp, chú Triệu Long có cái đầu trọc khiến chú thoát nhìn y như xã hội đen thứ thiệt, một người trẻ tuổi đeo kính tên là Tống Thụy, và Tiền Nhị - một cô gái trẻ tuổi mặc đồng phục cảnh sát.

Đối với năm người mà nói, có thêm hai người sống sót và một con... Doberman màu vàng gia nhập cũng không có ý kiến gì, chỉ có Tiền Nhị tỏ ra có ấn tượng vô cùng tốt về hai em gái vị thành niên mới gia nhập, qua cách trò chuyện của cô ấy với hai người đã có thể nhận ra ngay.

Họ ngồi trên một cái xe tải bình thường, ở trước chỉ có hai chỗ ngồi, năm người còn lại ngồi trong khoang xe. Bởi vì trước đó đã có một nhóm người sống sót cần quét nên lần này họ không có thu hoạch gì. Lục soát khắp trại, cũng chỉ cướp được một ít khoai lang, rau xanh, với mấy thứ đồ ăn linh tinh... ở trong hầm ngầm, hoặc trong phòng, hay đất trồng rau. Trong mấy nhà nông hộ còn có mấy cây, mọi người kiếm được vài thùng xăng lớn hoặc dầu ma-đút... Đúng thật phải cảm ơn nhóm người kia chưa cần quét sạch sẽ.

Cả đội càng hưng phấn hơn vì họ đã thấy súng hơi tự chế ở trong nhà mấy nông dân, không gì khiến con người ta sung sướng hơn việc tìm thấy vũ khí trong tận thế, trước tận thế, súng ống và các vật dụng sắc gọt bị quản lý gắt gao, đây cũng là một trong nguyên nhân khiến người may mắn còn sống sót bị lây virus.

Hơn nữa, khiến Tô Tiểu Tiểu có phần kinh ngạc chính là sau khi họ tập trung lại gom vật phẩm thu được, Tiền Nhị đã lấy hết những vật phẩm nọ, rồi sau đó, từng món đồ biến mất trên tay cô ấy.

Sau khi thấy ánh mắt hoang mang của Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình, cô ấy cười xấu hổ giải thích: "Thực ra, chị đã thức tỉnh siêu năng lực không gian, có thể lưu trữ vật phẩm mang theo bên mình mà không lo mục nát, chỉ tiếc không gian hơi nhỏ, đại khái to bằng một cái phòng bếp nhỏ, thế nên, chị là người bảo quản thức ăn của cả đội..."

Không gian ư? Thì ra không phải mình cô mới có, nhưng nghe ra, so sánh giữa hai bên, cô hơn không phải chỉ một hai bậc thì phải...

Sau một giờ đồng hành, Tô Tiểu Tiểu cũng nắm sơ được những thành viên trong đội Lâm Thị, trưởng đội là Chu Kiên Thần, nhìn cách anh ta cầm súng cũng đoán được trước tận thế là một cảnh sát, nghe nói nhân phẩm khá tốt, bình thường rất hay vui vẻ giúp đỡ người xung quanh. Tuy cùng là cảnh sát, nhưng trước tận thế, Chu Kiên Thần và Tiền Nhị đều không quen nhau, Tiền Nhị là hậu cần của cục Công an, làm các loại việc vặt vãnh như đăng ký hộ khẩu, xét duyệt... Tóm lại là một bình hoa cảnh sát, tay không chạm súng.

Song, chú Long với Chu Kiên Thần lại quen nhau, nói thế nào nhỉ, câu chuyện về hai người họ khá kịch tính...

Chú Long có một cô con gái trẻ tuổi, cũng mười **** tuổi, nhỏ hơn Tô Tiểu Tiểu mấy tuổi, bởi vì tuổi còn nhỏ, hơn nữa thành tích học tập lại không tốt nên cũng không chú ý học tập, sau khi học hết trung học, đã ra xã hội kiếm việc làm.

Bởi vì trình độ văn hóa không cao, nên công việc tìm được cũng chẳng khả quan cho lắm, làm người phục vụ trong KTV. Nhưng, ai cũng biết cả đấy, trong KTV tốt xấu lẫn lộn, trước tận thế một ngày, cô ấy không may bị một nam khách trong KTV say rượu sờ mó. Nói sờ mó cũng hơi quá, vì thực tế người đàn ông kia còn chưa kịp làm gì đã bị nhân viên KTV ngăn lại rồi.

Con gái xảy ra chuyện như thế, như chú Long lúc còn trẻ từng gia nhập xã hội đen thì đã choáng anh ta một trận rồi, nhưng chú Long đã trưởng thành, không còn xúc động như khi còn trẻ, cũng biết phải giải quyết bằng pháp luật mới có thể khiến cầm thú đội lốt người kia mất hết danh dự. Nào ngờ nui dựa của người đàn ông kia lớn, đến cục công an báo án, cục trưởng còn ra mặt hòa giải khuyên chú Long giải quyết riêng. Thế nhưng gã cầm thú thấy chú Long vẫn cương quyết, thỏa thuận không được liền vứt một xấp nhân dân tệ lên bàn, miệng chửi rủa, vũ nhục người khác.

Kết quả dĩ nhiên không cần nói thêm, chú Long - một người cha chính trực hung hăng đánh gã, làm gã bị thương nặng, rồi bị người nhà của gã gây áp lực bắt quy án, nếu không có tận thế, chắc chú Long cũng đã bị phán án nhiều năm tù, thật đúng là uống cho tám lòng một người cha...

Ngày tận thế cũng là ngày chú Long bị bắt đi thẩm vấn, mà người bắt chú ấy chính là sĩ quan cảnh sát Chu Kiên Thần.

Vừa đến cục cảnh sát, mới ghi chép được một nửa, đã xuất hiện hiện tượng tận thế, Chu Kiên Thần vẫn kiên trì muốn trông coi phạm nhân, kết quả, một cảnh sát một phạm nhân giúp đỡ nhau từ ấy cho đến giờ.

Về phần La Bàn và Tống Thụy, cũng không có gì hay để nói, đều là người sống sót sau tận thế, La Bàn là một người bình thường, cuộc sống lặp đi lặp lại

cái vòng tuần hoàn: thất nghiệp - tìm việc - thất nghiệp, là người làm công việc tạm thời trong xã hội, may thay tận thế ngay lúc anh ta đang lên mạng gửi sơ yếu lý lịch, nhờ thế mà tránh được hỗn loạn ở bên ngoài.

Tổng Thụy là một thiên tài trong ngành chương trình máy tính, nói một cách đơn giản, người ta gọi anh là trạch nam có văn hóa. Trước tận thế, vì tính chất công việc: thường phải ở liên tiếp trong nhà nghiên cứu đoạn chương trình bất kể đêm ngày. Cho nên, dĩ nhiên phải mua nhiều thức ăn ở ngoài về, mà mỗi lần lại mua rất nhiều. Anh ấy còn chưa kịp xây dựng hết chương trình của mình, điện đã bị cắt. Nếu không phải vì mất điện, có khi anh ấy còn chẳng biết rốt cuộc bên ngoài đã xảy ra chuyện gì...

Nói ngắn gọn, họ đều là người sống sót trong tận thế, bởi vì vô số nguyên nhân mà tụ họp với nhau, bởi chỉ có hợp sức, mới có hi vọng sống tiếp.

Mà vừa hay, đội ngũ lí tưởng của hai cô gái Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình chính là như thế, số hai cô gái ấy cũng may thật, ít nhất đội ngũ này đã tốt hơn đội ngũ vứt Chung Bình ở lại rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giam Giữ

"Hừ! Lại thêm hai đứa ăn không ngồi rồi!" Một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi ăn mặc hở hang lớn lối chằm biếm.

"Cô câm miệng đi, Vương Anh!" Chu Kiên Thần tức giận nói.

"Sao? Tôi nói không đúng à?" Người đàn bà tên Vương Anh đứng lên, chỉ thẳng mặt Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình nói: "Đây không phải hai đứa ăn không ngồi rồi thì là cái gì?"

"Hai em ấy là người! Là đồng bào của chúng ta! Chẳng lẽ thấy mạng người còn có thể không cứu, bỏ mặc các em ấy cho xác sống ăn à?"

"Muốn cứu người, được thôi! Nhưng anh cũng đừng có quên chúng ta đang ở trong tình trạng thế nào! Tự nhìn đi!" Cô ta chỉ vào những giá hàng trống rỗng xung quanh: "Thức ăn ở đâu? Mặt hàng trong siêu thị đã hết, anh còn dám mang người vào! Giỏi thì bảo chúng nó chia đồ ăn cho chúng ta đi..."

Những người nằm hoặc ngồi quanh đó cũng không làm ồn ào như Vương Anh, nhưng Tô Tiểu Tiểu để ý thấy ánh mắt họ nhìn các cô cũng chẳng thân thiết gì cho cam. Cũng đúng, tự nhiên lại thêm hai cái miệng, suất ăn của mình lại phải ít đi!

"Sao cô..." Chu Kiên Thần đỏ mặt tía tai đang định tranh cãi tiếp thì có tiếng động vang lên trong đường ống thông gió bọn họ vừa vào. Tô Tiểu Tiểu nghĩ rằng đó là một xác sống đã biến dị, âm thầm cảnh giác, không ngờ người xung quanh cũng đứng dậy nhìn chằm chằm miệng ống thông gió, nhưng thoát nhìn cũng không quá khẩn trương.

"Sao vậy, chưa vào đã nghe thấy tiếng cãi nhau của mọi người rồi, không sợ dẫn xác sống đến à?" Một người đàn ông trung niên trong độ tuổi bốn mươi chui xuống từ miệng ống thông gió, thoát nhìn giống như cướp giật ngoài đường, sau đó là ba, bốn cái ba lô liên tiếp rơi xuống. Người đàn ông đó cũng không hỏi thêm nữa, cẩn thận nhận ba lô đưa cho người tiến lên giúp đỡ, sau đó đưa tay đỡ năm, sáu người nhảy xuống từ trên ống.

"Anh Buru, anh về rồi đấy à?" Vương Anh lắc mông đi tới, khoác vào tay "anh Buru", lấy cặp "sóng cá" hùng vĩ cọ xát cánh tay anh Buru, ngấm ngầm khiêu khích.

"Chỗ chúng ta vừa có thêm hai em gái ~" Giọng nói đặc biệt ôn ền.

Anh Buru kia nghe thấy có thêm hai người rảnh rang, không khỏi nhăn cả mày, lập tức đảo mắt nhìn vào trong đám người. Vừa thấy hai em gái nồn nà tươi trẻ xa lạ, cặp mày đang nhíu lại dần ra ngay, mê đắm đánh giá một lượt, sau đó mở miệng.

"Ồ, hai cô em xinh đẹp đừng sợ, yên tâm đi nhé, anh tên là Triệu Buru, hai em có thể gọi anh là anh Buru, sau này... có gì khó khăn cứ tìm anh, đi theo anh Buru, có thịt ăn!" Triệu Buru cười bí ối.

Vương Anh nhìn hai kẻ rảnh rang mới tới chưa chi đã hấp dẫn tầm mắt của anh Buru, bất mãn hừ một tiếng, vắn eo, đi đến một bên mở ba lô trực tiếp mang bánh mì trong đó ra một bên ăn. Tô Tiểu Tiểu để ý chỉ có mỗi Vương Anh dám tùy ý ăn như thế, những người khác tuy nhìn thức ăn với ánh mắt thèm muốn nhưng cũng không dám làm càn, chỉ có thể nuốt lửa giận xuống bụng trước hành vi của Vương Anh.

Mà nhóm người cùng đi thu thập vật phẩm cũng chằm chằm cho qua Vương Anh.

Chứng kiến tất cả, Tô Tiểu Tiểu cũng sáng tỏ, chắc hẳn Vương Anh này là đàn bà của Triệu Buru. Còn Triệu Buru, có lẽ là thủ lĩnh ở đây?!

Mất thấy Triệu Buru, phía Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình, dường như sắp lòi kéo làm quen.

Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình lùi từng bước nhỏ về sau, tránh bị anh Buru kia tiếp xúc quá gần gũi.

Chu Kiên Thần thấy thế, đúng lúc ngăn cản anh Bưu, gọi gã sang bên cạnh, bàn về việc kiểm kê thu hoạch ngày hôm nay.

Thấy Chu Kiên Thần có ý cản trở, lại thêm vài phần kiêng dè Chu Kiên Thần, anh Bưu cũng không tiếp tục tới gần. Lập tức kiểm kê vật phẩm theo ý của anh ta, dù có thế nào, vật phẩm vẫn là thứ quan trọng nhất.

Tô Tiểu Tiểu không khỏi tò mò, rốt cuộc, ai mới là chủ nhân thật sự ở đây?

"Sau này các em có gặp Triệu Bưu thì tránh xa ra nhé. Trước kia anh ta là xã hội đen, rất mê gái. Sau tận thế, lần đầu tiên bọn anh ra ngoài tìm vật phẩm, bởi vì chưa có kinh nghiệm chiến đấu với xác sống, nên kế hoạch vẫn chưa đầy đủ, lần hành động ấy mất rất nhiều anh em. Triệu Bưu cũng bị thương vào lần hành động ấy, nhưng anh ta sống lại một cách thần kì, sau khi tỉnh lại, còn phát hiện có siêu năng lực, sức mạnh cơ thể tăng vọt, có thể bẻ gãy một cây gậy sắt dài bằng tay không, hơn nữa, khi chiến đấu với xác sống, thậm chí còn có thể dùng siêu năng lực không bị xác sống tổn thương trong một thời gian nhất định...."

"Vương Anh kia, cũng đừng chọc đến cô ta nhé. Ban đầu cô ta cũng là người sống sót chạy đến siêu thị, thấy Triệu Bưu có siêu năng lực thì lập mọi kế sách dụ dỗ Triệu Bưu, trở thành đàn bà của anh ta, giọng điệu nói chuyện rất khó chịu..."

Sau khi kiểm kê vật phẩm xong, Chu Kiên Thần có ý gọi Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình ra riêng, kể những chuyện cần lưu ý ở đây. Tô Tiểu Tiểu cũng hiểu được đại khái, người trong này chia thành hai phe, một phe lấy Triệu Bưu cầm đầu, phe kia đi theo Chu Kiên Thần. Bởi vì Triệu Bưu có siêu năng lực, cho nên có rất nhiều người coi trọng, nhưng gã vừa mê gái vừa bảo thủ, sau khi có siêu năng lực lại càng khinh người khác, cho rằng ai không có siêu năng lực thì là phế vật, đáng chết. Cho nên mới hình thành một nhóm người chất phác, trọng nghĩa đi theo Chu Kiên Thần.

Tóm lại, siêu thị là nơi để hai nhóm nhỏ đấu tranh trong tận thế. Bởi vì có xác sống - kẻ địch chung của loài người tồn tại, hơn nữa loài người có quá ít, chỉ có thể đoàn kết với nhau, con người mới có hi vọng sống sót. Vậy nên cho dù hai phe có khoảng cách, song vẫn nhường nhịn lẫn nhau, không kiểm soát sinh sự.

"Ồ, ở đây lấy đâu ra chó thế này!" Vương Đại Nghĩa đi theo Triệu Bưu về, vì trước đó chưa từng thấy Lộ Lộ, tưởng nó là thú biến dị lẫn vào đây, hơn nữa trong miệng Lộ Lộ có ngậm thứ gì đó, mơ hồ có vết máu đen. Vương Đại Nghĩa liền giơ súng ngắm bắn!

"Đừng!" Thấy cún cưng gặp nguy hiểm, Tô Tiểu Tiểu lập tức vọt tới, hất tay Vương Đại Nghĩa.

"Đoàng!"

Có lẽ vì kịp lúc, hoặc có thể vì Vương Đại Nghĩa chưa xác định được vị trí mục tiêu, viên đạn không bắn trúng Lộ Lộ mà bắn lên trần nhà.

"Mày làm gì thế?" Vương Đại Nghĩa gầm lên với Tô Tiểu Tiểu. Lại giơ súng định bắn tiếp.

"Dừng tay! Đây là thú cưng của tôi!"

Khi hai người còn đang tranh chấp, Lộ Lộ đã đến bên người Tô Tiểu Tiểu, Vương Đại Nghĩa thấy nó không có ý tấn công con người, mới thả lỏng.

"Grừ...." Lộ Lộ bỏ thứ luôn ngậm trong miệng xuống bên chân Tô Tiểu Tiểu, nghe răng trợn mắt uy hiếp Vương Đại Nghĩa vừa rồi muốn bắn nó.

"Lộ Lộ!" Thấy chủ nhân quát, Lộ Lộ mới khinh thường trừng Vương Đại Nghĩa một cái, rồi lấy móng dúi vào thứ dưới chân Tô Tiểu Tiểu, vẩy đuôi, đắc ý chờ chủ nhân khen ngợi.

Tô Tiểu Tiểu thấy chiến lợi phẩm ở dưới chân, lập tức khen ngợi xoa đầu Lộ Lộ.

"Đây là... xác sống chuột!" Vương Đại Nghĩa nhận ra cái xác dưới chân Tô Tiểu Tiểu là gì, mặt trắng nhợt, kêu lên thất thanh.

Đợi đến khi Chu Kiên Thần, Triệu Bưu nghe thấy lời của Vương Đại Nghĩa, về mặt trở nên trầm trọng, vội đến kiểm tra.

Lộ Lộ đang ngoan ngoãn ngồi bên chân Tô Tiểu Tiểu, tròn mắt nhìn đám người chuyện bé xé ra to, không hiểu họ kích động vì cái gì.

Chu Kiên Thần và Triệu Bưu xác nhận cái xác nát bươm trên đất là xác sống chuột xong, cẩn thận nhìn Lộ Lộ, vừa thấy vết máu đen, sắc mặt họ trắng bệch.

Lần này, Chu Kiên Thần giơ súng lên, ngắm bắn Lộ Lộ.

"Khoan đã! Anh muốn làm gì?" Tô Tiểu Tiểu thấy tình huống ngày càng đi xa, không chút do dự đứng chắn trước Lộ Lộ, chặn họng súng của Chu Kiên Thần.

"Em mau tránh ra! Nó bị lây virus rồi!" Chu Kiên Thần cương quyết.

"Mất anh le à mà thấy Lộ Lộ nhà tôi lây virus, nó vẫn khỏe như vâm nhé! Bỏ súng xuống." Tô Tiểu Tiểu cũng kiên định chắn cho Lộ Lộ.

"Em nhìn miệng nó đi, có máu xác sống chuột, mấy giờ nữa thôi, nó cũng sẽ biến thành con quái vật như con chuột kia thôi, nên... Em tránh ra đi!"

"Ồ, ra anh lo lắng điều này, yên tâm đi, đây không phải lần đầu tiên Lộ Lộ nhà tôi bắt được xác sống chuột rồi, suốt dọc đường, chúng tôi nhờ nó mới an toàn đấy, nếu lây virus đã lây từ lâu rồi!" Tô Tiểu Tiểu vẫn không lui ra sau, vừa giải thích vừa che chở cho Lộ Lộ.

"Tôi cũng có thể chứng minh Lộ Lộ không bị lây virus!" Lúc này, Chung Bình cũng đứng dậy nói: "Trước đây tôi ở chung với Tiểu Tiểu và Lộ Lộ, tận mắt chứng kiến nó săn giết xác sống chuột và các xác sống khác, vũ khí của nó chỉ là răng nanh và vuốt nhọn, đôi khi không tránh khỏi bị dính máu lên miệng, nhưng nó thật sự không bị lây virus, sống khỏe từ trước đến giờ! Những điều đó đã quá đủ để chứng minh Lộ Lộ không bị nhiễm virus!"

"Vậy..." Chu Kiên Thần có chút do dự, dần buông súng xuống.

"Cô nói không lây thì không lây chắc? Con chó này là của cô, dĩ nhiên cô sẽ không nói nó bị lây! Vì an toàn của chúng ta, tốt nhất cứ giết đi, cũng chỉ là một thứ súc sinh..." Giọng nữ gai góc khắc nghiệt vang lên, Tô Tiểu Tiểu xoay đầu nhìn, lại là cái cô Vương Anh kia.

"Chị im đi, chị cứ thử nói tiếp xem tôi có xé rách miệng chị không!"

Vương Anh thấy Tô Tiểu Tiểu nhìn mình như người chết, sợ đến nổi rung mình một cái, xấu hổ không nói thêm câu nào, song vẫn không phục lườm Tô Tiểu Tiểu.

"Nếu các anh vẫn khăng khăng bắn Lộ Lộ, tôi đồng ý rồi đi với nó!" Tô Tiểu Tiểu kiên định nhìn Chu Kiên Thần, nói.

"Vậy..." Triệu Bưu ở cạnh ra điều suy nghĩ, thế cũng tốt nhĩ.

"Tiểu Tiểu, không thì thế này nhé! Vì an toàn của tất cả mọi người, chúng ta sẽ trói Lộ Lộ rồi cách ly nó để quan sát, nếu sau bốn giờ nó vẫn ở trạng thái bình thường, thì chứng minh được nó không bị lây, chúng ta sẽ thả nó ra!" Chu Kiên Thần quyết định thực hiện một phương pháp hai bên đều có thể chấp nhận được.

"Được thôi!" Tô Tiểu Tiểu tán thành một cách thoải mái. Sau đó còn nói thêm: "Tôi muốn ở cùng Lộ Lộ."

"Ừm..." Chu Kiên Thần dường như vẫn hơi do dự.

"Còn do dự gì chứ, đồng ý đi, tốt nhất là mang cô ta đến kho hàng các anh quản lí ấy. Cô ta muốn tìm chết, anh còn muốn ngăn gì chứ, xì." Vương Anh xen vào.

Cứ thế, Tô Tiểu Tiểu đi theo Chu Kiên Thần tới một căn phòng khác trong siêu thị, rồi anh ta trói Lộ Lộ bằng một dây xích sắt to.

"Không thì, em đứng chờ nó ở ngoài cũng được." Chu Kiên Thần vẫn lo lắng, ra sức khuyên nhủ.

"Tôi muốn vào đó!"

"Thôi được rồi, anh với chú Long bảo vệ ở ngoài cửa, nếu có chuyện gì xảy ra, em kêu cứu ngay nhé!"

Tô Tiểu Tiểu cười cảm ơn Chu Kiên Thần và chú Long, sau đó xoay người bước vào phòng.

Chu Kiên Thần và chú Long nhìn nhau rồi khóa cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Bắt Đầu Hỗn Loạn

Trong một căn phòng kín chỉ có hai mươi mét vuông, đồ trang trí và những thứ linh tinh khác nằm rải rác khắp nơi, xem ra trước tận thế, căn phòng này là phòng bán hàng tạp hóa, giờ đồ đạc đã bị chuyển hết ra ngoài, căn phòng trở nên trống rỗng.

Sau khi cửa sắt bị khóa lại từ bên ngoài, xung quanh tối tối mờ mờ, dù giờ đang là ban ngày, cũng chỉ có thể thấy một điểm sáng duy nhất qua lớp kính mờ của ô cửa sổ trên tường. Cửa sổ rất cao, như chạm tới trần nhà, không có người giúp rất khó để mở ra. Hơn nữa Tô Tiểu Tiểu cũng không định mở cái cửa sổ đó ra, ai biết tình huống bên ngoài như thế nào chứ...

Lúc này, Lộ Lộ bị một sợi xích thô to buộc ở cổ, nó nôn nóng xoay xoay mấy vòng tại chỗ, trong cổ họng thì thoảng bật lên những tiếng gầm gừ bất mãn.

"Đừng sợ, chị ở đây mà!"

Tô Tiểu Tiểu thấy Lộ Lộ khó chịu, ngồi xổm xuống cạnh nó, vỗ vỗ đầu tỏ ý an ủi.

Quan sát một lúc để chắc chắn rằng không có ai quan sát, cũng không có thiết bị theo dõi, hơn nữa trong thời gian ngắn sẽ không có ai mở cửa kiểm tra, Tô Tiểu Tiểu sờ cái bụng trống trơn, vỗ đầu Lộ Lộ nói: "Em ngoan ngoan chờ ở đây, đừng gọi bậy để người ta nghe thấy rồi đến đây, chị đi lấy thức ăn ngon cho em!"

Lộ Lộ hiểu ý, mừng quýnh lên, cái đuôi ngoe nguẩy làm nũng.

Tô Tiểu Tiểu lách người tiến vào không gian, mấy ngày nay hành động cùng mọi người, đã lâu rồi chưa vào không gian, hai ngày liên tiếp chỉ ngón mi ăn liền, chẳng mấy chốc mà nôn hết thức ăn ra ngoài mắt! Lộ Lộ cũng thế! Nhưng vì giờ nhiều người lại hỗn loạn, trước tiên nên tìm cách lấp đầy bụng đã vậy, sau này nếu còn muốn hành động với mọi người, thì phải chịu cảnh cùng ăn chung nồi rồi.

Song chuyến đi này cũng thu được thành quả, phát hiện chuyện người khác cũng sinh ra siêu năng lực, hơn nữa không phải không tồn tại siêu năng lực không gian, bản thân trước đây đúng là chuyện bé xé ra to mà. Cũng đúng thôi, người hoạt tử còn có thể tự do đi lại đây đường, còn gì là không thể chứ? Còn về phần giết người đoạt báu vật... chuyện đó không thể xảy ra được. Trên người mình không có thứ gì liên quan tới không gian, ngọc hồ lô nhất được sau khi không gian mở ra cũng đã mất tầm hơi. Nhất định không gian là của mình, người khác muốn đoạt cũng không chiếm được, cùng lắm thì người ta cướp vật phẩm của mình thôi. Về phần mình có năng lực đối xác sống lấy đồ ăn, trong không gian có thể gieo trồng, để nó trở thành một bí mật là được rồi. Nếu để người ta biết mình là một con gà mái biết đẻ trứng, chắc bị lôi ra quay nướng đủ kiểu mất.

Tô Tiểu Tiểu sửa sang lại vật phẩm quan trọng, bứt hai chùm nho, lấy mấy xiên thịt nướng, bánh chèo pha lên, mì sụn... ở trong phòng cùng ăn với Lộ Lộ, không hề áy náy một chút nào khi ăn mảnh. Cô cũng không hề hay biết, có chuyện gì xảy ra vào lúc này ở bên ngoài.

images

"Anh Bưu này, anh nói xem, con chó kia bắt được xác sống chuột đấy! Có lẽ nào..."

Triệu Bưu ra vẻ nghiêm trang đi đến nơi những người tị nạn đang tụ tập ăn uống.

"Mày, mày, mày, và mày nữa!" Triệu Bưu tùy ý chỉ vào mấy người đang ngồi dưới đất.

"Chia ra hai người một nhóm, đi quanh siêu thị xem xét, nếu phát hiện gì lạ, phải chạy đi báo ngay, nghe chưa?"

Những người tự xưng bị chỉ đứng dậy không tình nguyện, lại không dám thái độ, ai nấy đều tự tạo nhóm, lấy đèn pin xong, chia nhau ra.

"Triệu Bưu kia quá đáng thật, chúng ta có phải con hầu của nó đâu, dựa vào cái gì mà ra lệnh cho người khác!"

"Suýt! Nhỏ tiếng thôi, người khác nghe thấy bây giờ." Người đi cùng khăn trương ngó xung quanh, thấy không có ai, mới thở phào ra.

"Sợ gì chứ, ở đây không có ai đâu."

"Không có người cũng đừng có nói lung tung, cẩn thận tai vách mạch rừng! Hơn nữa, người ta mạnh, dĩ nhiên có vốn để kiêu ngạo, đâu như chúng ta, vừa sinh ra đã mang số phận làm vật hi sinh!" Anh ta nói rồi thở dài, như đã ngầm chấp nhận số phận của mình!

"Siêu năng lực! Cái loại người như thế mà cũng có siêu năng lực, ông trời đúng là đã mù thật rồi, anh có thấy nó cứu bạn mình chưa? Cái ngưỡng ấy thấy nguy hiểm là lùi ngay, trừ khi chính nó gặp nạn, nó mới chịu ra tay! Nếu nó chịu ra tay giúp đỡ một ít, chúng ta nào có từ năm, sáu chục người xuống còn mười mấy người như bây giờ à?"

"..."

"Haiz, anh than ỉn thôi, người ta mạnh thì có quyền thôi. Còn chúng ta, giữ được thân mình là tốt lắm rồi." Người đàn ông kia uể oải khuyên.

"Này? Cái gì thế này?" Anh ta kéo bạn đi cùng, "Cẩn thận đấy! Vừa rồi tôi thấy mấy cái bóng đen liền!"

"Cái gì cơ? Không thì, đừng đi tiếp nữa! Chúng ta quay lại báo cáo đi!"

"Đi thôi, quay lại nào!" Hai người đàn ông liếc nhau, dè dặt quay lại.

"A!" Người đàn ông đi trước nghe thấy sau lưng có tiếng gào la, vừa quay đầu đã thấy người đi cùng ngã trong vũng máu, ở cổ, một miếng thịt lớn bị cắn xuống, môi hơi nấp máu, như đang cầu cứu...

Anh ta thấy thế, co cẳng chạy vội, nhưng đôi con ngươi đỏ lờm như máu của xác sống chuột đã thấy anh ta, nó vọt lên, cuối cùng, người đàn ông kia cũng nằm trong vũng máu...

Xác sống chuột hồ hởi gặm nhấm bụng anh ta. Ánh mắt anh ta đại ra, nhưng vẫn nhìn chăm chăm vào góc cạnh tường, một chút sức sống cũng không có...

images

Trong một dãy hành lang dài tối đen, bởi vì không có điện, nên chỉ có thể miễn cưỡng quan sát nó nhờ ánh sáng đèn pin. Đây vốn là một con đường tương đối an toàn trong siêu thị, sau khi người sống sót chiếm lĩnh siêu thị đã che cửa vào trước lại, giữ lại đường ống thông gió là đường thoát ra ngoài.

"Khoan đã! Anh xem, gì thế này?" Người đàn ông cầm đèn pin run rẩy chỉ ra phía trước.

Theo hướng ánh sáng mờ mờ, có thể nhìn rõ một đôi giày da dành cho trẻ con đỏ sẫm. Dĩ nhiên, đôi giày đó chẳng có gì đặc biệt nếu ở trên đó không có một đôi chân...

Người đàn ông cầm đèn pin chiếu lên trên, đập vào mắt là một cái váy đỏ đậm, sau đó là một gương mặt đang thối rữa...

"AA!" Cô gái nhỏ cũng nhận ra họ, gào lên một tiếng rồi lao nhanh về phía họ.

"Cộp!" Người đàn ông đi cùng thấy thế, bèn ra sức ném mạnh gậy bóng chày vào đầu xác sống, cái đầu văng ra, lăn lông lốc đến cạnh tường. Cơ thể nhỏ của xác sống ngã xuống khi cách họ khá xa.

"Đây... sao ở đây lại có xác sống, không phải đã trừ sạch rồi à?" Người đàn ông cầm đèn pin run run nói.

"Đi thôi! Chúng ta phải về báo cáo nhanh lên."

"Chúng ta, có cần... đi lên trước xem thử, xem ở đâu có vấn đề!"

"Bốp!" Người đàn ông vừa đề nghị đi xem thử bị đồng bạn đập một cái vào đầu.

"Anh điên à? Lỡ ở đâu bị hỏng cửa hoặc cửa mở, xác sống xông vào, dựa vào hai người chúng ta mà đòi tránh được à? Không bằng nhanh chóng về báo cáo, đến lúc đó ít có người lo lắng đến! Trời sập xuống cũng có nóc cao chắn, chúng ta báo cáo dị trạng trong quá trình kiểm tra là được rồi!"

images

"Anh Bưu, nhóm kiểm tra cửa nam bọn em đã xong, cửa sổ khóa rất chặt, không có gì lạ!"

"Anh Bưu, em và Nhị Hắc đã đến đường thông qua phòng cháy, cũng rất bình thường!"

Từng nhóm lục tục báo cáo kết quả kiểm tra.

"Hử? Có phải thiếu người không? Hay là, còn có nhóm vẫn chưa quay lại?" Triệu Bưu thấy thiếu mất mấy người quay lại, hỏi.

"Thiếu bốn người!" Vương Đại Nghĩa đếm nhân số, đáp.

"Anh Bưu... ời... ời..." Có hai người chạy về phía họ đang đứng, vừa chạy vừa hét.

"Sao thế? Hải tè ra cả quần rồi à?!" Vương Bưu nổi giận, kêu lớn thế làm gì? Sợ bọn xác sống không biết con người đang trốn ở đây à?

"Anh Bưu! Trong đường an toàn phía tây phát hiện xác sống!"

"Cái gì!" Ai nấy đều hoảng sợ nhìn người đàn ông báo cáo.

"Ở đường an toàn phía tây, có một con xác sống nhỏ, đã bị bọn em giải quyết rồi!"

"Vậy nhóm mày có xem xét ở đâu có lỗ thủng để chúng nó đi vào không?" Triệu Bưu hỏi gấp.

"..." Hai người đàn ông chột dạ cúi đầu.

"Đm, đồ ăn hại!" Triệu Bưu giận dữ mắng.

"Mày, mày, mày... Chúng mày cầm hết vũ khí lên, đến đường an toàn phía tây che hết lối vào cho tao!" Triệu Bưu lại bắt đầu điểm binh làm việc.

Những ai bị điểm danh nhìn nhau, trong mắt là sự khinh bỉ cho Triệu Bưu! Dù cho có phát hiện xác sống, gã vẫn chẳng ra mặt! What the hell! Nhưng suy nghĩ đó cũng chỉ giữ được trong đầu, chẳng ai dám nói ra. Hơn nữa, giờ tất cả đều ở chung một thuyền, không thể để lũ xác sống tiến vào đây được. Thế nên, ai nấy đều không oán giận cầm vũ khí đi về đường an toàn phía tây, thậm chí còn có mấy người đàn ông không bị điểm danh tình nguyện gia nhập giúp đỡ.

images

Ăn uống no nê, Tô Tiểu Tiểu liền coi Lộ Lộ là cái gối, thích ý ngủ thẳng. Mãi đến khi nghe tiếng mở khóa cửa, mới giật mình tỉnh lại.

Thấy Chu Kiên Thần và chú Long tiến vào, Tô Tiểu Tiểu xoa xoa mắt, hỏi: "Nhanh thế ư? Bọn em được ra ngoài rồi à?"

"Tùng ấy thời gian mà em chẳng chịu đi ý gì, thế mà cũng chen lách ngủ cùng chó được!" Chu Kiên Thần thấy Lộ Lộ không biến thành xác sống chó,

cũng rất phấn khởi! Thế là sau này có thêm một phần chiến lực rồi!

"Đương nhiên rồi, Lộ Lộ nhà em còn lâu mới lầy, các người chuyện bé xé ra to thì có!" Tô Tiểu Tiểu đoạt ngay chìa khóa trong tay Chu Kiên Thần, mở xích cho Lộ Lộ rồi khỏi nơi quỷ quái này.

"Cún của em nghe lời thật." Chu Kiên Thần thấy Lộ Lộ thông minh mạnh mẽ, lại nhớ tới chó quân đội chuyên dùng để truy bắt tội phạm, rất hâm mộ.

"Nhưng mà, doberman màu vàng cũng hiếm thấy đấy! Không phải doberman hạng nhất đều màu đen à? Chú chưa thấy màu vàng bao giờ!" Chú Long ở cạnh tò mò hỏi.

Rốt cuộc cái vấn đề này cũng tới, cuối cùng cũng có người thắc mắc về Lộ Lộ, quần thật.

"Ặc, thật ra Lộ Lộ là giống chihuahua." Tô Tiểu Tiểu bắt đầu đi giải thích.

"Cái gì? Là giống chó nhỏ như đồ chơi ấy hả? Cún nhà em ăn gì mà lớn thế!" Chu Kiên Thần thật sự kinh sợ...

"Em cũng chịu, sau khi tận thế, Lộ Lộ càng ăn càng lớn, sau này, nó còn bắt được cả xác sống chuột..."

Dứt lời, đã thấy Chu Kiên Thần và chú Long sáng mắt nhìn chăm chăm Lộ Lộ, hận không thể bắt nó về nhà, Lộ Lộ không chịu nổi ánh mắt yêu thương quá đỗi như thế, vội ẩn mặt sau chân Tô Tiểu Tiểu...

Ba người một chó cứ vừa đi vừa trò chuyện như thế, về, mãi đến khi, một tiếng thét chói tai cắt đứt bầu không khí thoải mái hài hòa đó.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Tiến Về Thành Phố H

"A!" Một tiếng thét chói tai vang lên.

Ba người liếc nhau, lập tức nhận ra tình huống không ổn, chạy vội về phía tiếng hét vọng lại.

"Ngòam, ngòam..." Khi họ đuổi đến nơi đã chẳng còn tiếng gào la nào nữa, chỉ còn những tiếng nhai nuốt rộn người.

Ba người rón rén đi về khúc ngoặt, Chu Kiên Thần giơ tay, sau đó nhào đầu ra nhìn, đập vào mắt anh là hình ảnh kinh dị: người ăn thịt người. Hai con xác sống đang chia nhau gặm cắn một cái xác, một con xác sống đưa lưng ngược anh đang gặm đầu cắn thịt đùi, con kia đứng lúc đối diện anh, bụng nó trống rỗng, chắc trước khi lây virus đã bị con khác ăn, Chu Kiên Thần có thể nhìn rõ từng cái xương sườn rồi đến xương sống của nó. Nó đang đào ruột của cô gái vừa kêu cứu, bởi vì chỉ nhắm nhe miếng ăn, nó không kịp nhận ra có người đang quan sát mình.

Chu Kiên Thần liếc nhanh một cái rồi rút đầu lại, ra dấu với chú Long và Tô Tiểu Tiểu, lập tức rút súng nhắm bắn...

Tô Tiểu Tiểu ngược lại ngăn anh lại, Chu Kiên Thần nghi ngờ nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?"

Tô Tiểu Tiểu cũng nói rất khẽ, cô trả lời: "Nếu anh cứ nổ súng mù quáng thế này, những cái xác khác sẽ kéo đến đây hết! Chúng ta đến đó trực tiếp xử lí hai con đi, cũng bớt mấy viên đạn!"

Có lẽ vì trong siêu thị khá tĩnh lặng, hoặc vì tai xác sống quá thính, mặc dù cả hai nói rất bé, hai con xác sống đã chú ý đến nơi họ nấp. Vật sống tốt hơn thì thể nhiều, chúng nó không chút do dự bỏ mặc cái xác đang cắn dở, kêu lên rồi xông tới chỗ ba người!

"Grừ!" Nghe thấy tiếng gừ, ba người tái mặt! Lộ rồi!

Xác sống bụng trống vọt đến trước, mắt thấy sắp tóm được Chu Kiên Thần, lúc này Chu Kiên Thần không kịp bận tâm xem có dẫn xác sống lại hay tổn đạn nữa, "Đoàng! Đoàng!" Hai tiếng súng vang lên, liền xử sạch hai con xác sống!

Theo tiếng súng của anh vang lên, khắp nơi trong siêu thị cũng đồng loạt vang lên tiếng súng! Nguy rồi, xác sống đã tràn vào đây!

"Đợi chút!" Trước khi chạy đi, Tô Tiểu Tiểu liếc thấy cái xác nữ nằm dưới đất giật giật, vội chạy đến đó, gậy trong tay đập nát đầu xác sống rồi mới chạy theo nhóm Chu Kiên Thần!

"Nhanh, nhanh lên..." Lúc chạy về, cũng gặp không ít xác sống, thậm chí còn có mấy gương mặt thân quen...

Ngoài siêu thị cũng vọng lại tiếng gừ của xác sống, rồi đến tiếng đẩy cửa, dường như chúng đã phát hiện ở đây vẫn còn mạng sống, cả đám đang tụ nhau chiếm đóng siêu thị...

Tổng Thụy dưới đường ống thông gió đang chuẩn bị rút lui, chợt thấy ba người đang chạy bạt mạng đến, gọi lớn, rồi lập tức lùi vào sau đường ống thông gió, trợ giúp bọn họ ngay tại chỗ!

"Đoàng! Đoàng! Đoàng!" Chu Kiên Thần bắn chết ba con xác sống gần họ nhất, chạy hết tốc độ.

"Nhanh!" Tổng Thụy đưa tay kéo hết cả ba lên, sau khi an toàn, Tô Tiểu Tiểu quay đầu lại nhìn, có hơn mười cái xác què đang chạy tới nơi này. Chúng cách họ rất gần, chỉ 40-50m..

"Mau lên! Mau đóng cửa! Chúng nó đang xông đến đây!" Mấy người luống cuống chặn miệng ống lại! Rồi chạy ngay ra ngoài. Đằng sau họ là những tiếng đập cửa, va chạm, thét gào. Bốn người tìm đập thành thịch như sắp nhảy ra khỏi ngực! Cái cửa đó không trụ được bao lâu, chỉ có thể kéo dài thời gian thôi! Việc duy nhất họ có thể làm bây giờ là gắng chạy hết mức, trốn ra ngoài.

"Mọi người nhanh lên đi!" Vừa ra khỏi đường ống, Tô Tiểu Tiểu liền nghe thấy tiếng người hô to và tiếng động cơ xe, vội nhìn về phía tiếng gọi. Một chiếc xe vận tải đẹp mã đang chạy tới, Chung Bình, Tiền Nhị, và vài người không quen lắm đang gọi họ, cũng thỉnh thoảng bảo lái xe lại chậm lại, phía sau còn có người...

Lúc này, một con xác sống chạy ra khỏi đường ống, sau đó là cả tập đoàn xác sống ra theo, chúng bám riết lấy họ.

Bốn người không rảnh kiêng dè xác sống đằng sau, thấy xe ngày càng gần hơn, càng chạy về phía xe.

"Lộ Lộ! Tốc độ lên!" Chỉ thấy Lộ Lộ nhảy vọt lên, đáp xuống khoang xe sau.

Cùng lúc, Tô Tiểu Tiểu bắt được tay Chung Bình đang vưon ra, một tay bám vào cửa xe, gượng lên, cũng thành công lên xe, sau đó nhanh chóng đứng dậy tránh ra. Chu Kiên Thần, chú Long, Tổng Thụy ở sau nhờ có người khác trợ giúp cũng chạm đất thành công. Có thể mọi người mới thờ phào nhẹ nhõm.

Xe tăng tốc, dần dần bỏ xa đám xác sống lại, mọi người khóa cửa xe tải đang mở rộng ra.

Bóng tối bao trùm khiến nhóm người bất an, trong toa xe, tất cả im lặng không nói gì, chỉ có tiếng hít thở dồn dập.

"Cạch!" Ánh sáng bất chợt làm chói mắt mọi người, song nguồn sáng nhỏ nhoi ấy cũng khiến ai trong toa xe cũng được an ủi và cảm thấy ấm áp hơn.

"Ủm.. Xấu hổ quá, tôi lỡ tay đè phải." Nói chuyện là Tổng Thụy đeo kính, mặt anh hơi ửng lên vì xấu hổ, "Tôi không biết cái gì ở đó, tự nhiên chạm phải cái nút, thì vô ý đè xuống..."

Lúc này Tô Tiểu Tiểu mới chú ý tới nguồn sáng là đèn khẩn cấp.

Theo ánh sáng mờ mờ, cô nhận ra trong này cũng chỉ có tám người, ngoại trừ Chung Bình, Tiền Nhị thì có thêm hai người đàn ông lạ mặt. Lúc này, mọi người ngồi tại chỗ, không biết đang nghĩ gì.

"Sao lại thế này? Lúc trước mình vào không phải cửa chống còn tốt lắm à?" Tô Tiểu Tiểu khẽ hỏi Chung Bình.

"Chị cũng không rõ lắm, sau khi được xếp chỗ, ăn bữa tối xong thì không lâu sau, chị thiếp đi một lúc bên cạnh Tiền Nhị. Sau đó, chợt nghe có người báo cáo đã xảy ra chuyện..."

Chỉ trong vài phút, Chung Bình đã kể xong chuyện xảy ra khi Tô Tiểu Tiểu đi mất. Tô Tiểu Tiểu thầm thấy may mắn, may mà mình đã vượt qua, nếu chạm một tí, siêu thị bị xác sống chiếm đoạt, phải đối mặt với cả tá xác sống, cũng không dễ dàng gì. Tuy mình có thể vào không gian trốn, nhưng ai biết đến lúc mình ra ngoài có phải chạm mặt ngay đàn xác sống không...

"Giờ chúng ta đang đi đâu?" Tô Tiểu Tiểu lập tức hỏi vấn đề mình muốn biết nhất.

"... Chuyện này, chị chịu, lúc đó tình huống nguy cấp, bọn chị chỉ có thể tìm cách rời đi, chị cũng không biết sắp tới đâu nốt..."

"Mọi người có biết ta đang đi đến đâu không?" Tô Tiểu Tiểu hỏi những người khác.

"..."

Được rồi, mọi người đều không có đích đến, vậy đành nghe theo ý trời, thích ứng trong mọi tình cảnh thôi.

Không biết xe đã chạy bao lâu, thì mọi người cảm thấy xe dừng lại, ai nấy đều khẩn trương hẳn lên.

"Mở cửa xuống!" Mãi đến khi có tiếng gõ cửa có quy luật, mọi người mới thờ phào, mở cửa.

Người vào là La Bàn - tài xế của họ.

La Bàn kiểm tra sơ rồi đóng cửa xe lại.

"Mọi người, không ồn rồi, xe sắp hết dầu..." La Bàn vừa ngồi xuống đã mang đến một tin dữ.

"Cái gì? Sao có thể thế được? Chúng ta phải làm sao đây?" Người hỏi là Vi Thiệu Kỳ, một trong hai người đàn ông Tô Tiểu Tiểu không quen, còn một người nữa tên là Viên Dũng, là hai người may mắn chạy trốn được theo La Bàn.

"Nên tôi mới vào đây thảo luận với mọi người đây, tiếp theo chúng ta làm gì..." La Bàn cọ xát hai tay, nói.

"Giờ ta đang ở đâu?" Chu Kiên Thần hỏi.

"Cao tốc đi về phía thành phố H, may mà bảng dẫn đường ở đây chưa hỏng..."

"Thành phố H? Sao anh lại đi thành phố H chứ, thành phố B không gần hơn à? Thành phố B là thành phố lớn, không chừng ở đó có cứu viện..."

"Anh nghĩ rằng tôi không nghĩ thế à, ở ngã rẽ vừa rồi chẳng may có tai nạn xe liên hoàn, xe ở đó nằm rải rác, không qua được, con đường này là lựa chọn duy nhất..."

"Mọi người nghĩ đi! Chẳng lẽ chúng ta phải bỏ xe à?"

"Bình tĩnh!" Tiền Nhị lên tiếng, cô lập tức rút một can dầu ma-dút. "Xem cái này được không!" Thì ra là chiến lợi phẩm họ đoạt được ở thôn trại, ngay lúc này nó có tác dụng cực lớn!

"Ồ? Có dầu! Tiền Nhị! Tôi yêu cô nhất đấy!" La Bàn kích động, nói năng lung tung.

"Được rồi, được rồi, vấn đề dầu thế là xong, chúng ta mau bàn xem tiếp theo làm gì, từ khi bị cắt điện, chúng ta đã mất liên lạc với thế giới bên ngoài, không biết tình huống thành phố H thế nào..."

Sau đó là tiếng tranh luận hăng hái của mọi người.

Mãi đến khi "Ọt. Ọt." ai nấy đều im lặng. Chạy trốn cả đêm, họ chưa ăn được tí gì, giờ trời cũng sắp sáng...

Mọi người đều tự giác nhìn về phía Tiền Nhị, ở siêu thị, ai nấy đều che chở Tiền Nhị dù cô chẳng có giá trị vũ lực gì, chỉ vì cô là cái "túi du lịch" di động, nắm trong tay rất nhiều vật phẩm, không thể bỏ lại.

Nhưng lần này Tiền Nhị khiến mọi người thất vọng, cô xấu hổ nhìn mọi người, nói: "Ặc, giờ trong không gian của tôi, chỉ có mấy miếng thịt tươi thôi, cơ bản là chẳng có đồ ăn sẵn đâu, lúc Triệu Bưu kiểm kê vật phẩm trong siêu thị lấy hết ra chia cho mọi người, đồ thừa lại cũng cướp luôn..."

Tiền Nhị buồn rầu nhìn miếng thịt đông lạnh trên tay, haiz, giờ phải tìm nơi an toàn làm đồ ăn thôi, dù sao, giờ họ cũng chưa đói khát đến nỗi ăn sống thịt tươi...

"Đồ ăn sẵn hả? Em còn một ít..." Lúc này Tô Tiểu Tiểu cũng không giấu riêng, mở ra balo du lịch luôn đeo sau lưng, công hiến mười gói mì ăn liền duy nhất trong túi.

Đợi sau khi đã lừng dạ, mọi người chuẩn bị lên đường.

Theo kế hoạch họ đã bàn thì xe sẽ đến thành phố H, xem có thể sưu tập vật phẩm ở đó không.

Đối với lộ tuyến sau này, mọi người đều đồng ý nghe theo đề nghị của Tô Tiểu Tiểu, đi về phía Bắc, dù sao, ở đâu đó chắc chắn có cứu viện, tuy giờ bị mất tin tức, nhưng mọi người vẫn luôn tin tưởng, thế giới lớn như thế, cuối cùng sẽ có một mảnh đất thích hợp để loài người sinh tồn, giờ chưa có mục tiêu xác định, chỉ có thể đi một bước nhìn một bước.

Dưới ánh mặt trời, một chiếc xe chở những con người sống sót còn trần trụi về tương lai chạy về phía thành phố H.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Xứ Sở Thần Tiên

Làm việc khi mặt trời mọc, mặt trời đi ngủ thì nghỉ ngơi.

Trước mắt họ chính là cảnh tượng ấy.

"Tôi... tôi có nhìn nhầm không đấy!" La Bàn chỉ vào cảnh tượng trước mắt, túm áo Chu Kiên Thần ngồi cạnh anh ta hỏi.

"Anh có thấy cảnh tôi thấy không?" La Bàn ngờ mình đang mơ.

"Cái cảnh ngày mùa trước mắt mình đây hử, thế thì, tôi cũng thấy."

Hai bên đường quốc lộ toàn là ruộng đất, phóng mắt nhìn ra xa, có thể thấy có toán bốn năm người nông dân đang làm việc. Đặt ở trước tận thế, đây là một cảnh tượng hết sức bình thường, chẳng ai thêm xem. Nhưng, giờ - là - tận - thế! Xác sống và động vật biến dị bủa vây khắp nơi, con người không đóng chặt cửa trốn thì ra ngoài chạy loạn, nà có khoảng thời gian thành thoi đến thế? Chẳng có nhẽ? Ở đây không có xác sống ư?

Xe chậm rãi ngừng lại, ai nấy đều xuống xe ngắm nhìn phong cảnh nông thôn yên bình trước mắt, chợt có cảm giác mình chỉ vừa trải qua một cơn ác mộng thôi! Hay nơi đây là xứ sở diệu kì trong chuyện cổ tích? Không máu me, không xác sống?

"Chào bác!" Chu Kiên Thần bước xuống ruộng, tới gần một cái bóng đang hăng hái làm việc, thân thiết lên tiếng chào hỏi.

Bác nông dân ngừng đầu, cười chất phác với đoàn người, "Chào mọi người, chắc mọi người mới tới đây, trước kia mọi người ở đâu thế?"

"Chúng tôi đến từ thành phố S." La Bàn trả lời câu hỏi của bác nông dân, lại chỉ vào những người đàn ông đang bận việc đồng áng, hỏi: "Bác à, bác cứ làm việc ở nơi trống trải thế này, không sợ chạm mặt xác sống sao?"

"Xác sống nào thế?" Bác nông dân hỏi lại.

Mọi người nghe thế, kinh ngạc không thốt nên lời, chẳng lẽ, ở đây không có xác sống thật?

"Là... Là quái vật ăn thịt người ấy? Bác xem Resident Evil chưa? Chính là nó, là nó đấy!" Tống Thụy lấp bắp giải thích.

"Chàng trai à, xem phim kinh dị ít thôi!" Bác nông dân cười xòa, không để ý nhiều nữa.

Tô Tiểu Tiểu nhìn từng làn gió bay khắp đất trời, sà vào những mầm non xanh mơn mẫm, tạo thành những làn sóng xanh ngát, thi thoảng còn thấy những cái nón trắng đan vào đất trời đang tưới nước hoặc bón phân. Cô ngừng đầu, chỉ thấy bầu trời cao, xanh vời vọi, lại nhìn những con người đôn hậu xung quanh, nếu không phải quần áo trên người vẫn còn những vết máu khô, bản thi chứng tỏ những gì cô trải qua là thật, có khi Tô Tiểu Tiểu còn tưởng mình và đoàn người đang chung tour du lịch đến nông thôn.

Ở lại đây là lựa chọn tuyệt vời nhất rồi, mọi người thầm nghĩ.

"Bác ơi, cho cháu hỏi... Không biết... ừm... chúng cháu có thể ở đây mấy ngày không, chỗ này mình có phòng cho thuê không ạ, chúng cháu, chúng cháu có thể cho..." Cho cái gì đây, vốn đang thuận miệng nói ra chữ tiền, chợt nhớ ra mình đã bốn ba một tháng, mấy thứ tiền tài vàng bạc còn ai giữ chứ, người ta còn đang ước trong túi tiền có thể nhiều thêm mấy miếng thịt, vài miếng bánh bích quy còn chẳng được.

Chu Kiên Thần quần bách nhìn nhóm đội hữu, không biết trên người ai có RMB(*) không.

(*) RMB: nhân dân tệ.

Mọi người sờ soạng mình một lúc, không biết từ đâu lấy ra được hơn 1000 RMB, Chu Kiên Thần cầm RMB mọi người góp vào, bối rối hỏi: "E hèm, không biết từng này... đã đủ hay chưa..."

Tô Tiểu Tiểu cũng khăn trương nhìn chăm chăm bác nông dân nọ, không biết giấy bỏ đi này còn dùng được không đây.

"Làm thế không được, không được đâu. Ai cần nhiều thế làm gì." Bác nông dân xua tay, nói: "Nhìn đáng về mọi người, chắc là gặp phải xui xẻo rồi. Không sao, có gì khó đâu, mọi người giúp đỡ nhau là chuyện nên làm, đợi tôi dắt mọi người về thôn rồi dọn chỗ trọ là được, nếu cảm thấy bất khoản, thì giúp tôi làm mấy việc nhà nông."

Dường như bác nông dân cũng thấy đoàn người này không giàu có lắm, ai nấy đều bần bần, tưởng họ gặp phải đại nạn, chỉ cầm nửa số tiền Chu Kiên Thần đưa. Chu Kiên Thần thấy mấy tờ giấy bỏ đi còn dùng được, lại nhét hết vào tay bác nông dân, "Bác à, bác giống như người thân của cháu vậy, cảm ơn bác, cảm ơn bác!"

Đó là một hộ thôn không lớn lắm, khi xe tải chạy vào trong thôn, đếm sơ lược cũng chỉ có mấy chục hộ gia đình, phần lớn là nhà trệt, thậm chí còn có thể thấy một hai căn nhà làm từ gạch đất, nóc nhà lợp cỏ tranh. Đối với Tô Tiểu Tiểu sinh ra và lớn lên ở thành phố mà nói, cuộc sống nơi này có vẻ hẻo lánh, và... ừm... cổ xưa?

Ông Triệu - bác nông dân chỉ vào căn nhà hai tầng ở trước nói: "Đó là nơi trường thôn chúng ta ở, sau khi ông ấy gặp mọi người, sẽ sắp xếp chỗ ở sau.

Trường thôn là ông lão đã hơn sáu mươi, thoạt nhìn có vẻ giới giang. Lúc này, ông ta đang đánh giá đoàn người, đồng thời niềm nở hỏi mọi người ở đâu đến, đi đến như thế nào... rồi nhiệt tình dẫn mọi người đi qua đường nhỏ trên đồng, đến một căn nhà có hai tầng, ở ngoài nhà còn lát gạch men sứ. Tuy kém hơn biệt thự, nhưng đã là căn nhà tốt nhất ở trong thôn.

"Đây là phòng cưới của con tôi, con trai con dâu ra ngoài làm công hết cả, lâu lắm không về rồi, phòng ở cũng để không bao nhiêu ngày tháng, mọi người vào đây ở cũng tốt, nhớ quét dọn nhà cho tôi nhé. Bên ngoài có giếng đó, nếu mọi người muốn dùng nước thì bơm ra thùng là được..." Trưởng thôn vừa nói những điều cần chú ý vừa mở cửa phòng.

Bên trong đã được trang trí qua loa, cửa sổ, tủ, ghế, bếp lò... đầy đủ cả, mọi người rất vừa lòng, đã bao lâu rồi họ chưa an ổn ăn một bữa cơm, đã từ bao giờ chưa được ngủ yên trọn giấc, đây chính là thiên đường, không, là xứ sở diệu kì.

"Ồ đây hình như không có đèn à?" Tô Tiểu Tiểu ngó nghiêng mãi vẫn chưa thấy một bóng đèn, thuận miệng hỏi.

"Chỗ này của chúng tôi không có điện." Trưởng thôn trả lời.

Mọi người giật mình nhận ra, sao ở đây hẻo lánh vậy, ngay cả điện cũng chẳng có. Ngắm lại cũng buồn cười, giờ này rồi ai còn phát điện cho mình nữa chứ!

Trưởng thôn đưa mọi người đi tham quan một vòng, trước khi rời đi, nghiêm túc dặn: "Mọi người nhớ kĩ nhé, sau khi trời tối, đừng ra ngoài, cũng đừng đốt đèn trong phòng, cố gắng giữ im lặng tuyệt đối. Có ai gõ cửa thì đừng mở, đừng gây ra tiếng động! Bằng không, sẽ gặp xui xẻo! Nhất định phải nhớ kĩ lời tôi dặn, đừng vì lòng tò mò mà chuốc họa vào thân!"

Dứt lời, bỏ lại cả đoàn không hiểu sao, khép cửa rồi đi.

"Lời ông ấy có ý gì? Vì sao không thê ra ngoài sau khi trời tối, cũng không được đốt đèn, lại còn phải giữ im lặng? Chẳng lẽ tôi có chuyện gì xảy ra à?" Tống Thụy lên tiếng hỏi.

"Không biết, nhưng chúng ta cứ nghe lời thì hơn, có lẽ buổi tối ở đây không yên ổn chăng?" Chu Kiên Thần trả lời.

"Mọi người nói xem, ở đây không có xác sống thật à?" La Bàn hỏi đến cùng.

"Này, xem này, ở đây có gạo!" Tiền Nhị mở một thùng gạo ra, bên trong đầy hạt gạo trắng ngần, cô hô lên trong sự kinh ngạc.

"Ồ đây còn có cả lạc xường nữa!" Tô Tiểu Tiểu chỉ vào miếng lạc xường được phơi trên góc ban công, nói.

Thế là chẳng ai nghĩ đến lời nói bí hiểm của trưởng thôn ban nãy nữa, lấp đầy bụng quan trọng hơn. Ai nấy hăng hái phân công chẻ củi nhóm lửa, từ tận thế chưa được miếng cơm nào vào bụng, nhìn nồi nấu sục sôi, hương thơm của cơm lan tỏa cả phòng, ai nấy đều xúc động muốn khóc.

Chung Bình tìm thấy lọ gia vị ở trong tủ đựng bát, muối, tương, dấm, đường... cái gì cần có đều đủ hết. Tiền Nhị cũng lấy trong không gian ra miếng mứt thịt đông lạnh. Chín người, mặc kệ trước kia đã từng vào bếp hay chưa, đều xắn tay với khí thế lật trời, cảnh tượng náo nhiệt vô cùng, hết như một gia đình đang chuẩn bị đón tết vậy.

Lúc này Tô Tiểu Tiểu vô ý lấy ra một bó cải trắng, mọi người thấy bàn tay vốn trắng không của Tô Tiểu Tiểu đột nhiên xuất hiện đồ ăn cũng hơi kinh ngạc. Tô Tiểu Tiểu chỉ Tiền Nhị, nói: "Ngại quá, trước chưa kể với mọi người, em cũng có một cái không gian nho nhỏ."

Mọi người liếc Tô Tiểu Tiểu rồi lại nhìn Tiền Nhị, bởi vì đã có vết xe đổ nên không kinh ngạc lắm, chỉ gật đầu tỏ ra đã hiểu, trong mắt là hâm mộ không nói nên lời.

Chín người vây quanh một cái bàn tròn, trong bát đều đầy cơm, trên bàn là những món ăn khá phổ thông: canh cải trắng, cải trắng xào, thịt viên, lạc xường chiên, thịt nướng... Mọi người nhìn bữa cơm đang được bày biện trước mắt, bụng sôi ùng ục, lâu lắm rồi họ chưa được ăn mặn, uống canh. Sau bao ngày bôn ba vất vả, đây là lần đầu tiên họ yên lòng đến thế. Chẳng ai quan tâm phép tắc lịch sự gì nữa, trai hay gái đều ăn ngon ngả ngớn nghiêng.

No nê, mọi người xoa cái bụng tròn vo, đánh giá lẫn nhau, thế này mới rảnh rồi thảo luận bề ngoài chặt vật chẳng ra sao, quần áo y chang chưa rửa. Nhóm đàn ông khỏe mạnh mới bắt đầu tỏ ra ga lăng hơn, chủ động đi múc nước, rồi nhường cho ba cô gái đi tắm rửa trước. Họ sẽ tắm sau.

Căn nhà này có hai tầng, mỗi tầng đều có hai buồng, một phòng làm việc và một nhà vệ sinh. Giường cũng cỡ lớn. Còn có cả ghế sofa làm từ gỗ chạm trổ. Thế là đủ chia phòng cho chín người rồi. Trong tủ còn có thảm, tuy nhiên, vì đã bị bỏ không lâu, nên hơi mốc. Thửa dịp giữa trưa nắng to, các cô gái thích sạch sẽ dứt khoát lôi hết thảm lông và quần áo đi giặt sạch, rồi hong khô ở bãi đất trống bên ngoài.

Sau đó sum vầy tâm sự với nhau về cuộc sống của mỗi người, sống gần dị thế này thôi, nhưng ai cũng thỏa mãn, mãi cho đến khi trời ngã về chiều...

Tô Tiểu Tiểu nhìn mặt trời đang lặn sau dãy núi, đột nhiên nhớ tới cảnh cáo của trưởng thôn, vội chạy ra ngoài cắt hết thảm và quần áo vào, đóng chặt cửa ra vào và cửa sổ, kéo luôn cả rèm cửa xuống.

"Mọi người xem lời của trưởng thôn là thế nào đi? Chẳng lẽ có xác sống xuất hiện vào buổi tối à?" La Bàn hỏi.

"Không biết, chúng ta cứ nghe lời ông ấy thì hơn, nay tất cả chúng ta ngủ ở trong này nhé, không biết tối nay sẽ xảy ra chuyện gì nữa đây?"

Mọi người khấn trương, bắt an chờ màn đêm buông xuống.

Ngay người trong phòng khách nấy tiếng liên tục. Thấy không có gì lạ, mọi người đều quá sức chịu đựng.

"Không thì ai về phòng nấy đi. Khuya rồi, có gì lạ đâu." Chung Bình nói.

Tất cả mọi người đều nhất trí, đều cẩn thận sờ soạn đi về phòng đã được chia sẵn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Không Khí Kỳ Dị.

Tô Tiểu Tiểu ôm Lô Lô vào lòng, tay cầm một gói Popcorn(*), nửa dựa vào sofa xem tivi, Lô Lô lấy móng vuốt chọc chọc Tô Tiểu Tiểu hai lần, nhắc cô đừng bỏ quên nó chỉ vì một cái tivi, và... nhớ cho nó ăn cùng.

(*) Bông.

Tô Tiểu Tiểu mê mẩn xem tivi, sớm đã quên chú cún nhỏ đang rô dãi nhìn chăm chăm gói Popcorn cô cầm. Lô Lô lại ưỡn người duỗi tay đến gói Popcorn cỡ bự trên tay chủ nhân, nhưng tay ngắn quá, chú ta với mãi không được, mắt thấy Popcorn sắp chỉ còn đáy, Lô Lô nóng nảy "Gâu gâu" kháng nghị chủ nhân!

"Lô Lô đừng ầm ĩ nữa!" Tô Tiểu Tiểu nhét bông vào mồm Lô Lô, không ngờ chú ta chẳng rung đùi đắc ý hay vâng lời làm nũng với cô như mọi ngày, mà thấp giọng gào gừ gừ.

Tô Tiểu Tiểu nhú mày, không biết Lô Lô làm sao, chẳng lẽ vì mình xem tivi vui quên cả nó nên nó đang dỗi?

Định xoa đầu an ủi nó thì "Rầm, rầm" bên ngoài vọng tới tiếng xô cửa.

Trời ạ, ai mà bất lịch sự thế, gõ cửa không dùng tay được à. Tô Tiểu Tiểu đứng lên, mở cửa xem ai vô duyên thế, nửa đêm còn đi gõ cửa nhà người ta!

"Gào!" Cửa vừa mở ra, một cái xác sống bị thổi rữa nửa người đã lao thẳng vào Tô Tiểu Tiểu, há mồm định cắn cắn cổ trắng muốt của Tô Tiểu Tiểu...

Tô Tiểu Tiểu tránh sang bên cạnh, nằm phịch xuống giường...

Tô Tiểu Tiểu xoa cái mông đau, đau đớn khiến cô trở về hiện thực từ cảnh trong mơ.

Thì ra vừa rồi mình đang mơ.

Xác sống mất dạy, đã bao lâu rồi mình chưa mơ được chứ, thậm chí ngay cả giấc ngủ cũng không chịu buông tha cô.

"Gừ gừ."

Trong bóng đêm, có tiếng gầm uy hiếp của Lô Lô với thứ đang rít gào ngoài cửa phòng. Thì ra không phải Lô Lô gầm gừ với mình, biết ngay mà, Lô Lô ngoan như thế, có bao giờ gào thét với cô đâu.

"Rầm Rầm!" Lại thêm những tiếng xô cửa không có quy luật, hình như ở dưới nhà thì phải. Đêm hôm khuya khoắc, ngấm lại lời trường thôn, quá lạ thường rồi!

Tô Tiểu Tiểu nhanh chóng lay tỉnh Chung Bình với Tiễn Nhị còn đang ngủ trên giường không biết gì, chắc, có người còn ngủ say như chết hơn cả mình nữa.

Ba cô gái ôm chăn nằm ngồi trên giường, nghe những tiếng đứt quãng như có như không vọng từ dưới nhà lên, trong màn đêm tĩnh lặng, họ chợt rung mình một cái, cảm giác có cơn gió lạnh thổi tới từ đằng sau.

"Sao... chúng ta phải làm sao đây?" Tiễn Nhị nhỏ giọng hỏi.

"Tốt nhất là chúng ta ra ngoài tìm mọi người đi, rồi còn thảo luận với nhau." Tô Tiểu Tiểu cố bình tĩnh lại, cô không sợ máu me cũng như xác sống, nhưng lại hơi sợ những thứ sinh vật như ma quỷ, hơn nữa sức tưởng tượng của mình quá phong phú, thường hay hành động mơ màng bất kể không có manh mối... Được rồi, đừng nghĩ gì nữa, nghĩ thêm chắc dừng khí mở cửa cũng xịt hết.

Ba người rón ra rón rén mở cửa phòng, lại bị bóng đen ngoài cửa phòng dọa sợ chết khiếp, Tô Tiểu Tiểu ngã khụy xuống đất, muốn hét thành tiếng, không ngờ sợ hãi cực độ khiến cô không phát ra được bất cứ tiếng gì...

"Các cô... không sao chứ!" Hình như người kia cũng biết mình đã dọa sợ các nàng, nói rất khề.

Nghe ra giọng của Chu Kiên Thần, Tô Tiểu Tiểu nhận ra mình đã sợ bóng sợ gió rồi. Mặc trái tim vẫn đập bình bịch, cô vẫn nỗ lực đứng lên.

"Lộ Lộ! Im lặng nào, đừng lên tiếng!" Tô Tiểu Tiểu thấp giọng dặn Lộ Lộ vẫn đang gằm gừ đe dọa, Lộ Lộ tức thì im lặng đi cùng cô xuống nhà.

"Rầm, rầm!" Tiếng đập vẫn vang lên không có quy tắc, có tiếng từ trên cửa truyền đến, lại có tiếng vọng tới từ cạnh tường.

Nhóm Tô Tiểu Tiểu không dám nâng bàn chặn cửa ngay, chỉ sợ làm ra tiếng vang kinh động bên ngoài, khiến thứ đó xông đến.

May mà ngôi nhà này không phải công trình bê đậu hoặc bị ăn xén nguyên liệu, cửa sổ thoát nhìn rất rắn chắc, mà bên ngoài kia cũng không giống cố ý tìm đến đây, chỉ là thứ trong vô thức...

Không bao lâu, tiếng đập liền biến mất, có lẽ người đập đã mất hứng thú với nơi này.

"Để tôi xem, có lẽ nó là xác sống đấy!" Tống Thụy không tin ma quỷ vừa nói vừa rời giường, mắt thấy sẽ nhắc rèm cửa sổ lên.

"Đừng!" Chú Long lớn tuổi nhất nhưng vẫn tin sợ ma quỷ giữ tay Tống Thụy.

"Đợi một chút, đợi ngày mai trời sáng rồi nói tiếp. Đừng quên lời nhắc của trưởng thôn." La Bàn cũng lại gần khuyên nhủ.

Đoàn người tụ tập trong phòng khách, ai nấy đều cầm dụng cụ phòng thân của mình. Con buồn ngủ sớm đã bị hoảng sợ bất ngờ thay thế. Họ nhìn chăm chăm cửa lớn, thức trắng cả đêm.

Nhìn tia nắng đầu tiên của ngày mới, trái tim lơ lửng của mọi người mới được để xuống. Đêm qua, sau khi tiếng xô cửa biến mất, ở đây cũng không xảy ra thêm chuyện gì khiến mọi người khẩn trương nữa.

Trời sáng dần, sau đó có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng thôn dân hoạt động.

Họ hai mắt nhìn nhau, cũng không biết còn nguy hiểm hay không, có thể mở cửa ra xem chưa.

Nhìn cả đêm, Tống Thụy sớm đã muốn tìm tòi nghiên cứu vén rèm cửa lên.

Ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rực rỡ, phong cảnh hữu tình.

Thấy không có nguy hiểm, mọi người vội mở toang các cửa, ra ngoài kiểm tra.

Chỉ thấy vết cào ở trên tường cửa trên cùng, không có manh mối nào khác.

"Rốt cuộc là thứ gì? Có phải xác sống không?" Chung Bình nhìn vết cào, nghi hoặc hỏi.

"Nếu là xác sống, thì giờ nó trốn ở đâu? Chưa từng nghe có xác sống sợ ánh sáng đâu ha? Hơn nữa, một tháng nay chúng ta không phải đều tìm cách trốn xác sống cả ngày lẫn đêm à?" Chu Kiên Thần cũng bày tỏ quan điểm của mình.

"Chẳng lẽ... là ma?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Không Khí Kỳ Dị 2

Tám người còn lại đều khinh bỉ nhìn cô...

Tô Tiểu Tiểu phẫn nộ, sao, các người có ý kiến gì à, các người sợ một cái xác chết thì gọi là làm ha, còn chẳng bằng cô đây sợ ma nha! Quay đầu trừng trừng lúc thấy Lộ Lộ tỏ ra vô tội ở bên cạnh, lập tức gằm lên: "Lượn, không về phe bà đây thì xéo nhanh!"

Lộ Lộ mở to, vô tội nhìn thẳng mắt Tô Tiểu Tiểu....

Đoàn người cùng nhau đi trên đường, đây là lần đầu họ quan sát quang cảnh cũng như người dân thôn này.

Thôn dân đều là người trẻ và trung niên, không thấy người già, trẻ con cũng rất ít, đi một đoạn dài, thậm chí còn chẳng gặp một phái nữ nào.

Thấy tập thể họ xuất hiện, hình như ánh mắt thôn dân có gì đó là lạ, song lại bình tĩnh như không, chỉ liếc họ một cái rồi tiếp tục làm việc, hoặc nói chuyện với bạn nông. Cứ như cảm giác kì lạ đó là ảo giác của họ vậy.

"Sao tôi cứ thấy ánh mắt của họ tà ma vậy nhỉ?" Tiền Nhị khoanh tay trước ngực, nói với Tô Tiểu Tiểu và Chung Bình.

"Em cũng thấy thế." Chung Bình cũng nói.

"Phải!" Tô Tiểu Tiểu gật gù, "Em còn thấy cả cái thôn tà ma ấy?"

Những người đàn ông đi trước không để ý các cô gái xì xào bàn tán ở sau, cho dù ánh mắt thôn dân khác thường, họ cũng quy cho dân bản địa bài xích người lạ. Nhưng mặc kệ thế nào, dù cho ở đây có tốt, cũng phải đảm bảo điều kiện quan trọng nhất: an toàn.

"Bác ơi, bác..." Chu Kiên Thần gọi một bác nông dân đang cầm cuốc đi trên đường.

"Ồ, các cậu à? Có việc gì không?" Thôn vốn không lớn, người cũng không nhiều, ai nấy đều đã gặp nhóm người mới nhập cư này.

"Cháu muốn hỏi bác chút, đêm qua... bác có nghe thấy tiếng gì không? Với lại, sau đêm xuống là phải ở trong nhà ạ?"

Bác nông dân nọ đen mặt ngay tức khắc, trách mắng: "Bảo các cậu ở yên thì đừng có mà ra ngoài, nếu muốn sống ở đây thì phải nghe lời! Hối han làm gì!" Dứt lời, quay đầu đi luôn, mặc kệ họ gọi với theo thế nào cũng mặc xác.

Một đường hỏi thăm mấy người, ai cũng có phản ứng y chang nhau. Họ rất buồn bực.

Không hỏi thăm được tin tức, họ cũng chỉ có thể ngồi thảo luận với nhau.

"Rốt cuộc là thứ gì đến đây đêm qua thế? Sao nhóm thôn dân giữ kín như bưng thế này nhỉ, lạ thật!" Vi Thiệu Kỳ khá kiêu kì cũng nghĩ mãi không ra.

"Đáng chết, sao tôi cứ cảm thấy mình vừa thoát miệng hổ đã rơi vào hang sói ấy!" La Bàn phiền chán đi lại.

Mọi người hăng hái xây dựng, từng người đều trình bày suy đoán của mình, song lại bị người khác phủ nhận.

Nói cả ngày cũng chưa đưa ra nguyên do.

Đơn giản là hai đề tài đi hay ở.

Đi, phải đối mặt với vô số xác sống bên ngoài, nói không chừng rồi sẽ có một ngày mình trở thành bàn com cho xác sống, ai cũng không muốn. Mặc dù Tô Tiểu Tiểu sớm đã quyết định không ở đây lâu dài, nhất định phải đến BJ tìm bố mẹ, ngay bây giờ cũng không muốn rời đi nhanh chóng. Trại qua thế giới bên ngoài chẳng khác gì địa ngục của loài người, cái thôn nhỏ thoát nhìn thanh bình này có sức hấp dẫn thế nào, ai cũng rõ ràng.

Ở lại, họ lại không biết bí mật của cái thôn này là gì? Là nguyên nhân gì để nơi này có thể yên lành vào buổi sáng nhưng đến đêm trở nên nguy hiểm. Dĩ nhiên, nếu chỉ ở mức độ như thế, mọi người cũng không suy nghĩ đến cùng. Nhưng, ánh mắt thôn dân nhìn nhóm họ hôm nay quá tà ma, khiến người ta không thể không nghi ngờ, đây có phải một cái bẫy được xếp cho mình hay không.

Nhưng, mình có giá trị gì để người ta lừa chứ? Đừng nói là tiền, giờ chỉ là một đồng giấy vụn bỏ đi? Đồ ăn hả? Nói ra cũng không ngại xấu hổ, cái thôn này mặc dù không có nguồn thức ăn dồi dào như mình trước kia, nhưng khá độc lập, đủ để ẩm no. Dị năng ư? Mấy người nhìn ba cô gái ở cạnh, gạt bỏ luôn, thôn dân có biết đâu, nói gì mà mơ với chẳng ước! Thế rốt cuộc là vì sao?

Nghĩ nhiều, cũng chỉ làm mình mệt óc mà thôi.

"Người" sung sướng nhất ở đây là Lộ Lộ, chẳng biết nó tìm đâu ra một quả bóng, ngậm trong miệng, ném xuống. Chạy đi, lại ném tiếp... Tự mình chơi vui chết đi được...

Trời đã nhuộm màu đen, mọi người phiền não cả ngày không ra đầu thống nhất: ngồi im xem tình huống đã. Nếu phải đi, ít nhất sống cho đáng sống những ngày này!

Lần này, có kinh nghiệm hơn, trước khi trời tối, mọi người đều chốt chặt cửa sổ, khiêng hết đồ vật lớn đến chắn cạnh cửa sổ, biến căn nhà trở nên vững như thành đồng mới ăn cơm rồi về phòng.

Liệu đêm nay họ có thể an giấc không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Rượu Đầy Tháng

Nhóm Tô Tiểu Tiểu ở lì trong thôn nửa tháng, song chẳng có gì đặc biệt xảy ra. Ngoại trừ không thể ra ngoài vào lúc nửa đêm, nơi đây và nông thôn trước tận thế cũng không khác nhau là mấy, mặt trời mọc ra đồng, mặt trời đi ngủ thì về nhà nghỉ ngơi. Nhóm nông dân đều thuần phác, hiền lành, không tranh sự đời.

Tô Tiểu Tiểu cũng ngại vì cứ ăn mãi đồ ăn nhóm thôn dân đưa đến, ngày thứ ba đến thôn, sau khi không phát hiện dị thường, họ cho rằng mình đã lo sợ không đâu, ai nấy đều thấy thẹn. Về phần tiếng xô đẩy kì lạ và vết cào ở thanh cửa, tối hôm sau cũng không xuất hiện nữa. Mọi người đều không có ý tìm tòi đến cùng, mấy ngày qua đều tuân thủ gác cổng một cách nghiêm chỉnh, ai nấy đều được yên ổn sống.

Nhóm đàn ông cũng không chỉ ngồi chờ ăn uống, sau khi đã quen thuộc với nhóm thôn dân, dưới sự sắp xếp của thôn trưởng, bắt đầu học việc nhà nông.

Phái đạ ở nhà phụ trách tất cả những việc vặt vãnh. Cuộc sống không cần chạy trốn, không có lo lắng hãi hùng, rất nhàn nhã tự do, khiến ai cũng ôm giấc mơ sống mãi ở nơi xứ sở thần tiên này.

"Cốc cốc cốc!" Tô Tiểu Tiểu đang hong quần áo ở ban công tầng một, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng đập cửa. Ai thế nhỉ? Trong thôn không có phụ nữ, các nhà chẳng đi lại với nhau bao giờ. Người trong thôn tuy hiền lành nhưng lại ít nói, mấy hôm trước chị em tám chuyện còn treu ghẹo chắc thôn này tên là Lạnh Lùng thôn.

Chung Bình, Tiễn Nhị vẫn còn đang giặt quần áo, Tô Tiểu Tiểu dứt khoát bỏ qua một nửa chồng quần áo còn cần hong, mở cửa xem ai đến.

"Trưởng thôn? Bác tới chơi nhà ạ! Mời bác vào uống nước!"

"Haiz! Tiểu Tô à, bác còn có việc, thật ra bác đến để đưa thiệp mời..." Trưởng thôn cười hiền hậu.

"Thiệp mời? Chẳng lẽ trong thôn mình sắp có đám cưới à?" Tô Tiểu Tiểu lấy thiệp, có hơi phật lòng. Họ đã ở trong thôn hơn nửa tháng, cũng chưa thấy có phái nữ xuất hiện, thế nên còn hạp nhóm bàn luận. Chẳng lẽ có phụ nữ nhưng bị đàn ông nhốt trong nhà? Nên họ chưa thấy mặt lần nào?

"Ồ! Không phải, là cháu của bác, mai là rằm rồi, theo tập tục của chúng, thì phải mở tiệc rượu đầy tháng. Hi vọng các cháu có thể đến chung vui, mai cả thôn đều đến đó, lâu rồi mọi người chưa sôi nổi..." Trưởng thôn vào nhà được một cốc, nói với Tô Tiểu Tiểu vài câu, đưa thiệp xong thì đi ngay, vì trưởng thôn còn phải đến các nhà khác báo tin nên Tô Tiểu Tiểu không giữ ông lại.

"Hả, cái gì đây?" Buổi chiều, sau một ngày làm việc ngoài đồng, La Bàn đang muốn xuống bếp ăn vụng thì chợt thấy một thiệp đỏ tươi trên bàn, thuận tay cầm lấy, mở ra đọc.

"Nè? Rượu đầy tháng? Ngày mai tổ chức!"

"Cái gì cơ! Tôi xem với!" Vài người khác cũng xô đẩy cầm tờ thiệp.

"Thôi nào, được rồi, mọi người ăn cơm thôi! Không phải chỉ là tám thiệp thôi à? Để đó nó cũng không mọc chân ra chạy mất, chẳng lẽ giờ không ai đói sao?" Tống Thụy bụng kêu liên tục không có xô đẩy mà vào phòng bếp trước, giúp Chung Bình mang thức ăn lên.

"Đúng rồi đấy, mọi người ăn cơm trước đi, trời sắp tối rồi." Tô Tiểu Tiểu nhìn sắc u ám ngoài trời, vội đi khóa cửa lại.

Trên bàn cơm

"Hôm nay trưởng thôn tới đây đưa thiệp, nói là rượu đầy tháng. Không ngờ, tận thế rồi chúng ta còn được uống rượu mừng nữa." Tô Tiểu Tiểu ăn miếng cơm, giải thích nguồn gốc thiệp mời cho mọi người.

"Đúng thế, đúng thế, tổ chức vào ngày mai đấy. Tôi thấy mai mọi người nghỉ ngơi một chút rồi giữa trưa đến nhà trưởng thôn, xem có gì cần giúp đỡ không." Chung Bình nói.

"Haiz, mọi người xem thế nào, tiệc rượu đầy tháng này chúng ta tặng cái gì bây giờ?" Chu Kiên Thần nói thẳng vấn đề, lập tức dập tắt tất cả nhiệt tình. Đúng thế, đi uống rượu phải tặng quà. Giờ đâu bằng trước tận thế, cho dù tiếc rẻ, nhưng mọi người vẫn có khả năng tặng lì xì. Vấn đề lúc này là: bản thân cũng chỉ có bàn tay trắng, biết tặng cái gì? Ai nấy đều hết sức băn khoăn.

"Đúng rồi, các anh chị có ai nghe kể về cháu dâu trưởng thôn bao giờ chưa? Ở đây những nửa tháng rồi, em còn chưa được gặp mặt lần nào!" Tô Tiểu Tiểu hỏi mọi người.

"Hả? Chắc là trước đó ở cũ nên không gặp chúng ta thôi. Đợi đến rằm tháng rồi, e rằng chúng ta còn phải đi lại nhiều với nhà trưởng thôn ấy." Chung Bình nói ra lí do nghe như là hợp lí nhất.

"Cháu dâu trưởng thôn ấy à, nghe nói đã mất lâu rồi!" Vi Thiệu Kỳ nói. Tin tức này hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của mọi người.

"Sao thế được?" Tô Tiểu Tiểu kinh ngạc, nhăn mày hỏi lại.

"Đúng thế, Tiểu Vi, có phải cậu nghe được gì không?" Tiễn Nhị truy vấn.

"Tôi cũng mới nghe được cách đây hai ngày thôi." Vi Thiệu Kỳ buông bát đũa xuống, thấy ai cũng nhìn mình, mới nói, "Hôm kia tôi tưới nước cho mảnh đất phía tây, thấy đã đầu ra đầu, hơn nửa lúc đó còn nắng to, bèn nằm xuống dưới gốc đại thụ tránh nóng, nghỉ ngơi. Có thể vì quá mệt, tôi ngủ thiếp đi."

"Không biết tôi ngủ được bao lâu, thì tôi bị tiếng trò chuyện đánh thức, tôi cũng không rõ lúc đó họ nói về ai, chỉ nghe loáng thoáng cháu trưởng thôn gì đó, vừa sinh ra được nửa tháng đã không có mẹ, nó mới đáng thương làm sao gì đó... rồi không biết có nuôi lớn được không..."

"Giờ nhớ lại, hình như tôi còn nghe thấy chuyện về chúng ta đó, nghe xong mới thấy xấu hổ."

"O? Sao lại liên quan đến chúng ta thế?" La Bàn xen vào.

"Thì cái tiếng xô cửa đêm hôm đó ấy, nghe nói... Mẹ đứa bé đã đi vào hôm đó... Họ còn nói gì mà nghiệp chướng nữa, tôi không nghe rõ. Lúc đó cũng sẩm tối rồi, họ phải về."

"Chắc... Sao em cứ cảm thấy như đang nghe kể chuyện ma vậy!" Tô Tiểu Tiểu kinh hãi đến nổi nổi da gà khắp người, hết cách rồi, cô không sợ xác sống, chỉ sợ ma thôi.

"Thật ra, tôi thấy cái thôn này thật ma quái, mọi người nghĩ mà xem, dĩ nhiên, ma quái nhất là ở đây không có xác sống. Sau đó đến các quy tắc kì lạ: tối đến không được ra cửa, hơn nữa, mọi người có chú ý không, từ lúc đến đây, ngoại trừ ba cô gái trong nhóm, thì chưa từng thấy những người phụ nữ khác..." Vi Thiệu Kỳ nhảm nhảm liệt kê.

"Haiz, mặc kệ nó đi! Chỉ cần không mưu tính đen tối với chúng ta, mặc nó thế nào chả được." Chú Long có quan điểm khá cởi mở. Cũng đúng, trước khi nhận ra có dấu hiệu gì cho thấy có người muốn mưu hại họ, thì dù biết nơi này ma quái đến đâu, so với ngoài kia xác nhiều như mây, sự yên bình ở đây càng đáng quý hơn. Mọi người nghĩ lại thấy đúng, dứt khoát không tiếp tục đề tài vừa này, vui đầu vào ăn cơm.

Ngày thứ hai, qua giữa trưa, người trong thôn đều kéo đến nhà trưởng thôn, nơi có đặt sẵn vài bàn tiệc đãi khách.

Nhóm Tô Tiểu Tiểu đã đến từ lâu, sau khi tặng ít quà vật, cũng xắn tay áo lên giúp đỡ.

Thôn dân lục tục đến, quà tặng đều là ít gạo, bột xay nhuyễn, lạp xưởng, thịt, các nguyên liệu nấu ăn,... Tô Tiểu Tiểu khẽ thở dài, trước đó còn nghĩ quà của mình không ra gì, lo lắng không thôi. Giờ xem ra, trưởng thôn ắt sẽ hài lòng với hộp quà mình tặng.

Một hồi vật vờ trôi qua, cuối cùng cũng được ngồi xuống ăn cơm rồi.

Nhà trưởng thôn bày tổng cộng 5 bàn tiệc rượu. Nhóm Tô Tiểu Tiểu có 9 người, đều ngồi vây quanh một bàn. Thôn dân ngồi vào bốn bàn còn lại.

Sớm đã biết người trong thôn Triệu gia không vượng, nhưng đến khi thấy toàn bộ nhân khẩu chỉ có gần mấy chục người, Tô Tiểu Tiểu vẫn không nhận được thâm cảm thán. Người ngồi toàn đang trong độ tuổi trung niên, ông lão và đứa bé duy nhất là trưởng thôn đang ôm cháu trai nhìn đoàn người. Đứa nhỏ bé xiu, gầy teo, làn da vẫn trắng hồng, vừa đầy tháng, đáng vẻ vẫn còn rất đáng yêu. Chỉ là, mới nhỏ như thế đã mất mẹ, Tô Tiểu Tiểu nhìn bé, cảm thấy rất đáng thương. May mà nghe nói trưởng thôn đã sẩm đủ sữa bột, thực phẩm dành cho trẻ sơ sinh,... từ khi con dâu mang thai, cũng không lo đứa bé bị bỏ đói.

Thức ăn trên bàn khá phong phú. Nông thôn ấy mà, thịt cá chẳng bao giờ thiếu. Có canh rau cầu kỷ, trong canh còn có mười mấy cái thịt viên, nước ngọt từ thịt lại điểm xuyết màu xanh tươi mát. Có dưa chua xào thịt băm, dưa chua cũng là do nhà tự muối, an toàn vệ sinh thực phẩm, chua dịu hợp miệng, dễ ăn với cơm. Không giống dưa chua không biết muối bằng lưu huỳnh hay muối công nghiệp ở đâu. Còn có cả món măng xào thịt, trứng xào cà chua,... rất phong phú.

Trưởng thôn còn mở thêm một vò rượu gạo tự ủ trước kia ra, trong lúc nhất thời, khách và chủ đều hoan hỷ.

Tô Tiểu Tiểu cũng nhấm một ít không khí vui vẻ lúc này, thoải mái vui chơi giải trí, trò chuyện rôm rả với Chung Bình, Tiễn Nhị, nhìn Chu Kiên Thần, chú Long, Tống Thụy uống rượu chơi đoán số, đôi lúc lại bị họ kính vài ly rượu.

Tô Tiểu Tiểu có cảm giác nhóm thôn dân xung quanh hay lơ đãng vọng trộm nhìn mình và Chung Bình, Tiễn Nhị. Đến lúc mình nhìn qua, họ lại vừa khéo làm như xấu hổ cúi đầu, yên lặng ăn cơm. Sẽ không vì trong thôn ít phụ nữ nên coi trọng các cô chứ ~~~ Tô Tiểu Tiểu nghĩ mà lạnh cả người.

May thay ánh mắt họ cũng không có ý tục tĩu, Tô Tiểu Tiểu cũng vui vẻ như không thấy, quay đầu tiếp tục trò chuyện uống rượu cùng nhóm bạn.

Trước mắt dần mờ hồ, Tô Tiểu Tiểu cười tự giễu, tửu lượng mình vẫn kém như thế, mấy ly rượu gạo đã muốn xin, cô lại nhìn những người đàn ông đồ mặt tía tai trước mắt, họ còn uống nhiều gấp mấy mình đấy. Nhìn cả nhóm mặt ai cũng đỏ gay, chắc cũng say lắm rồi. Chung Bình và Tiễn Nhị ở cạnh cô cũng nhuộm một sắc mặt mới, lúc Tô Tiểu Tiểu liếc qua, còn thấy Chung Bình hơi lắc đầu để lấy lại tỉnh táo.

Tốt quá, ha ha... Thì ra không phải mình cô tửu lượng kém, he he.

Tô Tiểu Tiểu vừa lắc đầu cười hớn hờ rồi lại tự cười trộm... Ha ha... Tất cả say hết rồi, dù mình nằm sấp xuống trước cũng không dọa ai đâu, nhỉ?

Nghĩ thế, cô yên tâm nằm sắp xuống bàn ngủ ngay lập tức...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Yêu Thương Vặn Vẹo

Tô Tiểu Tiểu cảm thấy đầu hơi ngửa, đang muốn giơ tay gãi, lại phát hiện mình không cử động được, hình như tay cô bị trói ra sau lưng, vô cùng khó chịu.

Lập tức nhận ra điều kì lạ, Tô Tiểu Tiểu liều mạng mở mắt, xem tình huống trước mắt như nào.

Bất đắc dĩ, mí mắt như nặng nghìn cân, Tô Tiểu Tiểu gắng gượng mãi vẫn nhắm chặt. Toàn thân bần rần không có sức lực, rất giống như bị bóng đè, rõ ràng liều mình muốn tỉnh lại, nhưng không tài nào khống chế được cơ thể, ngay cả cử động ngón út cũng không được.

Nhớ tới những ánh mắt "hâm mộ" ở tiệc rượu đầy tháng đã bị mình xem nhẹ... Nguy rồi, không phải bị hạ thuốc chứ! Tô Tiểu Tiểu cả kinh, rồi lại yên lòng ngay. Tốt xấu gì cô vẫn cảm nhận được cơ thể mình vẫn còn nguyên vẹn, coi như trong cái rủi còn có cái may.

Ý thức chiến đấu với trung khu thần kinh mãi, cuối cùng Tô Tiểu Tiểu cũng lấy được quyền khống chế cơ thể. Tuy người vẫn nhũn ra, nhưng vẫn tốt hơn bất lực mặc người ta quyết định.

"Ồ? Cô tỉnh rồi ư? Vậy thì bắt đầu từ cô nhé."

Ánh sáng hắt vào gương mặt hiền lành của trưởng thôn, ngay lúc này, dưới ánh nến mờ nhạt, càng thêm bảy phần ma quái, ba phần điên dại.

Tô Tiểu Tiểu lùi về gần tường, kinh hãi nói: "Ông muốn làm gì!"

Trưởng thôn không trả lời, cười ha ha, rồi đi đến cạnh một bà lão tóc hoa râm gần cửa.

Có thể Tô Tiểu Tiểu mới có thời gian quan sát nơi này. Chung Bình và Tiền Nhị ngã dưới người cô, cũng giống Tô Tiểu Tiểu, hai tay bị trói gô ra sau lưng. Tô Tiểu Tiểu lấy chân đá nhẹ hai cô gái, họ cũng không hề phản ứng lại, ngủ say như chết, nếu không phải thấy lồng ngực phập phồng, nhất định cô sẽ nghĩ họ đã gặp bất trắc. Mà nhóm Chu Kiên Thần, Tống Thụy cũng như bốc hơi, không biết họ đã chết hay bị nhốt ở chỗ khác.

Trưởng thôn cũng thấy động tác nhỏ ấy của Tô Tiểu Tiểu, song cũng mặc kệ, nắm tay bà lão dìu bà ngồi xuống ghế, lấy một cây lược gỗ từ trong túi áo ra, dịu dàng chải đầu cho bà lão, sau đó túm gọn tóc thành một búi tóc, động tác thuần thục giống như đó là hành động thường xuyên làm mỗi ngày.

Bà lão nọ ngồi xuống, ngay đối diện Tô Tiểu Tiểu, cô có thể nhìn rõ bà lão, sợ đến nỗi nói lắp bắp: "Bà... bà... bà ta là... Xác sống!!!"

Về mặt bà lão hiền như bụt, da hơi tái, từ khí trầm trầm, nhưng quần áo sạch sẽ, trang điểm xinh đẹp, Cũng không bị tróc thịt, hư thối như xác sống khác. Vì vậy, khi bà ta đứng ở cạnh cửa, Tô Tiểu Tiểu cũng không nhận ra có gì sai trái. Mãi cho đến khi trưởng thôn búi tóc cho bà ta, lộ ra cặp mắt đỏ lừ khát máu...Không, không đúng, nếu bà ta là xác sống, sao không nhào đến cắn ngay, mà còn ngoan ngoãn mặc người ta nắm tay, để người ta chải đầu chứ...

Không đợi Tô Tiểu Tiểu nghĩ thông suốt rốt cuộc đầu đuôi mọi chuyện ra sao, đã bị hành động của trưởng thôn làm cho kinh sợ.

Vệ sinh sơ cho bà lão xong, trưởng thôn bước đến cạnh tủ, lấy ra một con dao nhỏ, một cái lọ giống như lọ nước hoa, vén tấm vải Tô Tiểu Tiểu tường là vài lốt sofa lên.

Trên sofa cũ nát, là một cái xác nữ khỏa thân. Cổ nó bị bẻ vặn vẹo, mặt quay về phía Tô Tiểu Tiểu.

Trên gương mặt hư thối sưng phù, vẫn còn vài miếng thịt.

Đó là... Vương Anh!

Tô Tiểu Tiểu phải thấy đóa hồng đen trên ngực trái cái xác mới nhận ra thân phận người chết. Đó là cô à châm chọc cô và Chung Bình trong siêu thị thành phố S! Vốn tưởng cô ta đã chết khi chạy trốn, thì ra cô ta cũng trốn đến đây ư? Thoát được xác sống nhưng lại bị con người hãm hại? Tô Tiểu Tiểu nhất thời cảm thấy lạnh lẽo.

Tô Tiểu Tiểu giãy dụa, dùng sức mài dây thừng trên tay, nỗ lực tìm đường sống cho bản thân. Bất đắc dĩ, cô như trúng phải Nhuyễn Kinh Tán (*), sức lực chẳng đáng bao nhiêu.

(*) loại thuốc khiến người ta không động đậy được trong phim kiếm hiệp.

Trưởng thôn tỏ ra thờ ơ, cũng chẳng ngăn cản, không biết vì ông ta tự tin thái quá hay không biết sợ. Ông ta cầm con dao nhỏ, cạo sạch mỡ xác chảy ra trên thi thể Vương Anh, rồi chắt từng giọt từng giọt vào trong lọ nước hoa, tích được non nửa bình thì hết.

"Bà nó ơi, ăn com thôi!" Trưởng thôn lấy mỡ xác xong, liền dẫn bà lão tới trước thi thể Vương Anh, rồi để mỡ xác tới chóp mũi bà ta.

Chỉ thấy bà lão nọ rú lên, rồi nhào vào thi thể gặm cắn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Sinh Tồn Ở Tận Thế Của Tô Tiểu Tiểu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.